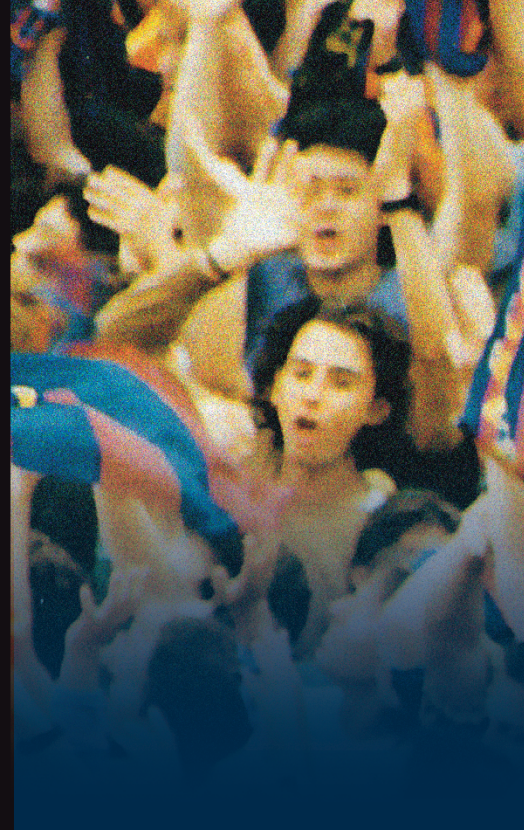

Penya Barcelonista
de la Ribera Baixa

1 9 7 4
1999

25^é
ANIVERSARI

Penya Barcelonista
de la Ribera Baixa

1 9 7 4
1999

índex

Salutacions

Col·laboracions

•Enrique Segarra: Tant se val d'on venim	22
•Joan Baldoví: Unes fotos velles	23
•Vicent Sanchis: Ser del Barça és la nostra manera de ser valencians?	24
•Armand Carabén: L'amistat i la llibertat de xerrar	25
•Toni Mollà: El futbol, un món de símbols	26
•Xavier Lapuebla: Un partit televisat en el local de la penya	28
•Emili Piera: El Barça de Barcelona	30
•Jordi Beltran Lapuebla: Diari d'una infància culé.....	31
•Vicent Baggetto: Homenatge a un homenot	32
•Domènec Garcia: Gaudim del Barça	33
•Carmina Planells: Les penyes són el cor i l'ànima del Barça	34

Recuperem escrits

•Josep Franco: Discurs del 24é aniversari	40
•Joan Fuster: El futbol i més coses	42
•Joan Fuster: Competir i guanyar	44
•Antoni Franco: Canvia el futbol, canvia el Barça	46
•Avelino, l'únic jugador del Barça de la Ribera Baixa	48
•Joan Fuster: Insolències Fusterianes	50
•Miquel Esquirol: El sentit del Centenari	52
•Retalls de premsa.....	53
•Conrado Meseguer	54
•Manuel Boix.....	55

El Barça durant els 25 anys de la penya	59
---	----

Crònica d'un quart de segle	90
-----------------------------------	----

Benvolguts/des barcelonistes:

Potser sorprendrà a molts de vosaltres saber que la Peña Barcelonista de la Ribera Baixa compleix aquest 1999 vint-i-cinc anys d'existència a la nostra comarca.

Tinc una gran satisfacció personal per ser el que l'ha representada els últims anys i haver intentat amb bona part de les meues forces i les dels meus admirables col·laboradors dur endavant les activitats de la Peña, que degut a circumstàncies "normals" va mantindre mal que bé els sentiments barcelonistes a la Ribera Baixa, perquè sempre hi havien estat presents.

Des de l'agraïment a tots els que feren possible l'inici de la PBRB i l'evidència del fet barcelonista, a tots els fundadors, deguem un record d'afecte i admiració. Nosaltres, amb la continuïtat exigible, hem de portar endavant aquest sentiment que any rere any, a tots ens uneix, i que gràcies a tots vosaltres, a la nostra junta directiva, al FC Barcelona i a tots els que han col·laborat i ajudat econòmicament hem pogut fer la història de la Peña que reflectim en aquest llibre.

El llibre parla del passat, continua en el present i pensa en un futur. Vull pensar en la joventut i donar-los l'oportunitat i la possibilitat que disfruten de ser aficionats del Club més gran del món, i que la Peña Barcelonista de la Ribera Baixa és la seua màxima representació a la nostra comarca, per tant els demanaria la continuïtat per disfrutar de vint-i-cinc anys futurs i que molts de nosaltres ho puguem veure, així tornarem a recordar i celebrar tots junts els èxits que ens proporcione el Futbol Club Barcelona, amb la seua forta i segura trajectòria, per això us convida a que el dia 13 de novembre siga una jornada blaugrana inoblidable, golejadora i recordada per tots, per molts anys i fins al cinquanta aniversari.

Una forta abraçada a tots.

Ferran Beltran
President
de la Peña Barcelonista
Ribera Baixa

Benvolguts amics barcelonistes:

És una gran satisfacció poder fer-vos arribar la meua més sincera felicitació amb motiu dels vostres 25 anys de vida, un aconxeiment molt important que demostra la consolidació i l'arrelament de la Penya Barcelonista Ribera Baixa.

Les noces d'argent de la vostra entitat són una mostra més de l'esforç continuat i decidit en la tasca de promoure el barcelonisme al País Valencià. Celebracions d'aquest tipus serveixen per evidenciar la importància del teixit social que dóna suport al nostre estimat Club i per deixar palesa la constància de l'afició blaugrana.

Per tot plegat, us vull trametre, en nom propi i del Consell Directiu del Club, la meua més sincera enhorabona. També vull animar-vos a continuar fent barcelonisme amb la mateixa intensitat que tots aquests anys d'història, sobretot ara que ens trobem en l'any de celebració del Centenari del Futbol Club Barcelona.

Reiterant la meua felicitació, s'acomiada, amb una forta abraçada, el vostre amic i President.

Josep Lluís Núñez
President del FC Barcelona

Salutació de

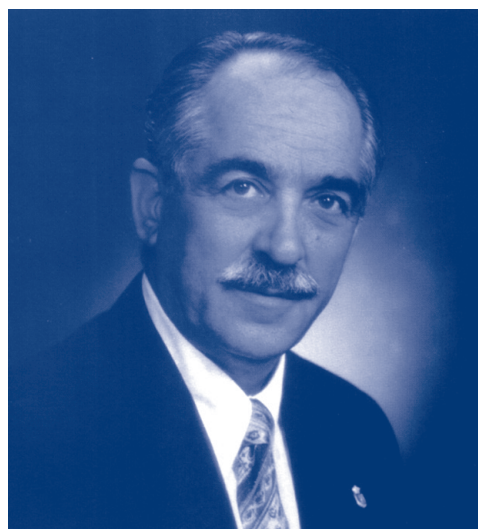
Si d'alguna cosa es pot sentir orgullosa Sueca és de la capacitat de la seua gent per a dur endavant iniciatives de tota mena. Al nostre poble trobem un gran nombre d'associacions culturals, esportives, religioses i de tot tipus. Dissortadament, l'empenta inicial és molt difícil de mantenir al llarg dels anys. Moltes i diverses dificultats —econòmiques, burocràtiques, etc.— fan que la gent es cansi i abandone. Per això, quan un projecte arriba a celebrar els seus primers vint-i-cinc anys, no podem sinó alegrar-nos ben sincerament, perquè aquesta fita vol dir que un grup entusiasta ha estat capaç de vèncer totes aquelles dificultats de què parlàvem adés, moguts només per la passió que senten per la seua afició. Aquest és el cas de la Peña Barcelonista de la Ribera Baixa.

Jo he de reconèixer que no entenc gaire de futbol. Però com un lluitador més per la recuperació de la democràcia, conec l'important paper que tingué el Barça en aquesta lluita. Els diumenges del tardofranquisme la gent anava al Camp Nou amb un esperit reivindicador i els gols de l'equip se celebraven fent voleiar la bandera blaugrana i la senyera. Més d'una multa li costaran al club aquestes mostres d'entusiasme popular. Però aquesta actitud feu que s'acostara gent amb altres interessos, aquells que buscaven la recuperació dels drets fonamentals de la persona. Justament en aquella època es fundà la Peña a Sueca, i les fotos d'aleshores són la prova fefaent de qui estava al darrere: els mateixos que es preocupaven activament per la recuperació de les nostres llibertats.

També sé que el Barça és més que un club. Només heu de veure l'ambiciós programa que ha enllestit la junta de la Peña per a celebrar el seu aniversari. A banda de la qüestió futbolística i esportiva, tot un seguit d'activitats culturals i participatives demostren el seu arrelament en la comarca. Perquè al País Valencià —i acò s'ha de dir encara

ha és del Barça (i a molta diferència del tercer). Qui no ho vulga reconèixer és perquè prefereix negar l'evidència. Moltes coses ens agermanen. Però aquest breu paper no és el millor lloc per a recordar-les. Només em resta felicitar de tot cor a la Peña Barcelonista Ribera Baixa i encoratjar-los perquè mantinguen encesa la flama del barcelonisme i de tot allò que representa.

Alfredo Guillem
Alcalde de Sueca

ASESORIA
FISCAL-LABORAL-CONTABLE
SEGUROS

AGUSTIN COLOMAR SOLER

La Punta, 17 bajo
Tel. 96 170 51 19
Fax 96 171 28 55
SUECA

CAFE-BAR

ESPAÑA

Sant Cristòfol, 4
Tel. 96 170 12 03
SUECA

BAR-PIZZERÍA

BONESTAR

PIZZAS Y COMIDAS A DOMICILIO

Passeig de l'Estació, 11
Tel. 96 170 28 84
SUECA

ASEMPRESES

ASESORIA FISCAL - LABORAL
CONTABLE - SEGUROS

AGENCIA
BANKINTER

Multi
Seguros, S.L.
CORREDURIA DE SEGUROS

Plaza Rosanes, 6-entresuelo
Tels. 96 170 26 04 - 96 170 12 33 - 96 170 24 07
Tel. MULTISEGUROS, S.L. 96 170 31 27
Fax 96 170 24 00
SUECA
Nuestra dirección de correo electrónico es: asempreses@nexo.es

Termos Elèctrics E. Aparici, S.A.

Termos elèctrics • Dutexes elèctriques
Escalfadors Gas • Acumuladors Gas
Termoacumuladors adaptables a la calefacció

C/. Mallorca, 486-488
08013 **BARCELONA**
Tel. 93 244 08 10
Fax 93 244 08 14

Avinguda de la Mar, 7
46410 **SUECA** (València)
Tel. 96 170 06 02
Fax 96 170 55 50

ASESORIA

- FISCAL
- AUDITORIA
- LABORAL
- AGENCIA DE SEGUROS

Mare de Déu, 16 Entlo.
SUECA
Tel. 96 170 19 10

Fax 96 170 51 89
E-mail: gmatoses@cograsova.es

Avda. Glorieta, 20-4.º-8.ª
ALBERIQUE
Tel. 96 244 19 58

vicente fos morell

ASESOR

SUECA

C/. Cullera, 22, E 1
Tel. 96 170 17 86 - Fax 96 171 24 95

SOLLANA

C/. Rey Don Jaime, 63
Tel. 174 05 17

BAR - RESTAURANTE

LLOPIS

ESPECIALIDAD EN PESCADOS Y MARISCOS FRESCOS
BODAS - BAUTIZOS - COMUNIONES...

Ronda d'Espanya, 91
Carretera Valencia-Alicante

Teléfono 96 170 00 52
SUECA

SOCA

JAULAS SOCA, S.L.

Fábrica de Jaulas y Accesorios

Av. Sant Cristòfol, s/n.

Tels. 96 176 94 19 - 96 176 94 49 • Fax 96 176 90 95

46614 FAVARA (Valencia) España

salutacions

Benvolguts amics de la Penya Barcelonista Ribera Baixa:

Sembla que va ser ahir que uns quants aficionats al futbol i a tot allò que representava el nostre Club (com a entitat oberta, lliberal i lligada a la cultura catalana) varen fundar aquesta Penya Barcelonista a Sueca, i ara celebra el seu 25è Aniversari.

Jo, com a President del Barça en aquells moments, vaig ser testimoni d'aquesta efemèride, juntament amb alguns Directius que em varen acompanyar.

Sempre enyoraré l'entranyable Joan Fuster i tots els amics, que organitzaven aquestes trobades, quan semblava que parlar català era "pecat". Els "blavers" no admetien els nostres lligams.

Quan el nostre equip visitava el Camp del València, ja esperàvem el que esdevindria el millor del viatge per aquells que ens desplaçàvem des de Barcelona: el contacte amb tots vosaltres, amb un bon àpat "ben regat".

Amb el Barça com a bandera vàrem unir lligams, inquietuds, victòries i desencisos, que portaven a un enteniment més fort i a una veritable amistat.

Felicitats pels 25 anys!!! I que en pugueu celebrar molts més!!!

Agustí Montal i Costa

President de F.C. Barcelona des del 1969 al 1977

Benvolgut amic:

La teva carta m'ha tret vint-i-cinc anys del damunt. Llàstima que l'efecte d'aquest rejueniment hagi durat poc. De totes maneres, n'he tingut prou per a reviure en la memòria aquelles trobades tan animades que feien possibles l'excusa d'un València-Barça. En realitat, era l'únic desplaçament de l'equip on l'interès del resultat quedava en segon pla. L'àpat amb els amics de València garantia sempre l'èxit del viatge.

Celebro molt de debò que la Penya pugui viure unes Noces d'Argent. Us felicito de tot cor per la vostra tenacitat i la vostra coherència, dues virtuts que avui dia no són pas gaire corrents. Faré tot el possible per tal que tot plegat em serveixi de nova excusa (ara que ja no vaig al futbol) per a tornar a València i donar-vos l'abraçada que us dec.

Mentrestant, amb l'afecte de sempre, us saluda

Armand Carabén
Ex-gerent del F.C. Barcelona

Estimats amics:

En tornar de vacances, vaig trobar la vostra carta per tant vull dir-vos que recordo molt bé la simpàtica inauguració de la penya i tinc un record molt agradable dels dinars o sopars que organitzàveu amb motiu de les visites del Barça al País Valencià.

L'ambient que hi havia en aquelles reunions era especial i únic, jo no l'he trobat en cap lloc més. Ens unia el futbol, o més ben dit, el Barça i el Barça en el vessant més proper al: "més que un Club".

Era una època particularment difícil, allí però, imperava un esperit democràtic, pluralista i amical. Hi estàvem acompanyats de grans persones i ens presidia la solidaritat, la germanor, l'humanisme.

M'ha agradat que amb motiu del vostre 25é aniversari us hàgiu enrecordat de mi, m'he alegrat més, però, que tingueu bon record d'aquells dinars i sopars.

Una abraçada.

Raimon Carrasco i Azemar
President del F.C. Barcelona 1977-78

Amics de la Penya Barcelonista Ribera Baixa:

Bons vint-i-cinc anys! I que els propers ens siguin igualment favorables!
Amb el desig que els que restin honorin als que la van fundar tal com ara
honorem la memòria de Joan Fuster i Ortells.

Ernest Lluch
Ex-ministre de Sanitat

Benvolgut amic:

Han passat 25 anys i encara recordo amb especial emoció el dia que cada any ens reuníem
a un lloc de València per parlar, senzillament, per parlar de tot i de res, de temes relacionats
amb els catalans i valencians, essent el Barca el nexa d'unió.

Recordo també el dia que va inaugurar-se a Sueca la Penya Barcelonista Ribera Baixa i
que assistírem com a directius del Barca, presidits per l'Agustí Montal.

La nostra referència era i és en Joan Fuster, que ens ha deixat un buit inoblidable i
difícilment substituïble.

Prova d'això és que les reunions no varen seguir, encara que les recordem sempre, en
especial ara que amb motiu dels 25 anys de la Penya, hem tingut ocasió de veure fotografies
de tants i tants amics, alguns d'ells malauradament i prematurament desapareguts.

Felicitacions a la Penya Barcelonista per les noces d'argent i per molts anys.

Josep Lluís Vilaseca i Guasch
**Ex-conseller de la Generalitat de Catalunya
i ex-directiu del F.C Barcelona**

Benvolguts amics de la Ribera Baixa:

És tot un honor pel diari Sport i per a mi mateix, en representació seva, poder dirigir-vos unes paraules a través d'aquesta publicació en el vostre vint-i-cinquè aniversari. Fa un quart de segle, quan començàveu a fer camí, el nostre diari no era ni tan sols un projecte. Sou, doncs, a la nostra vista, uns autèntics veterans en l'exercici públic del barcelonisme. Si més no, més que nosaltres...

Sé que la vostra penya no només és una de les més antigues del País Valencià sinó també una de les més dinàmiques, que doneu testimoni de la vostra fe blaugrana arreu i que recolzeu l'equip com ningú. I us vull felicitar perquè, com he pogut comprovar moltes vegades, no és gens fàcil ser del Barça fora de Catalunya. I no ho és, fins i tot, en un país germà com el vostre, amb el qual compartim tantes coses, la llengua per començar.

El Barça és, sense dubte, el millor nexe d'unió entre les nostres terres. Hi ha una dada que demostra la passió que els colors blau i grana desperten a les contrades valencianes: un deu per cent de les penyes del club tenen la seu en els vostres pobles i ciutats. Superen, de llarg, el centenar. Per a molts pot ser un fet estrany. Però jo penso que simplement reflecteix ben a les clares allò de el Barça és més que un club. No crec que m'equivoqui dient que tots aquells que teniu el cor culé sabeu que ningú millor que el club del Camp Nou representa els anhels dels països de parla catalana. I no vull entrar, és clar, en el terreny polític; parlo només de sentiment. Teniu la consciència de pertànyer a un col·lectiu que ha lluitat i segueix lluitant perquè la nostra identitat no es dilueixi mai. Heu heretat, de ben segur, el tarannà del recordat Joan Fuster, el fill més emblemàtic que ha donat Sueca, el vostre poble.

Us vull felicitar de tot cor pels vostres vint-i-cinc anys de vida associativa —els anys de barcelonistes, en cada cas, són els que diuen els vostres carnets d'identitat, és clar— i encoratjar-vos només que seguiu estimant el Barça com fins ara... perquè penso que més no es pot demanar. Moltes gràcies.

Josep Maria Casanovas
Editor del diari *SPORT*

Benvolguts amics de la Penya Barcelonista Ribera Baixa:

Com a director de Mundo Deportivo, és un gran plaer poder tindre l'ocasió de felicitar-vos en una data tan important per a vosaltres, la del xxv Aniversari de la vostra Penya. Nicolau Casaus sempre diu que les penyes sou l'essència del Barça i que ser penyista del Barça fora de Catalunya, té un valor afegit, perquè és molt més difícil. Certament, pocs fenòmens com el de les penyes transmeten tan eloqüentment la grandesa del Barça. No existeix en el món altre club capaç d'aglutinar més de mil penyes pertot arreu dels cinc continents. Unes penyes que continuen creixent sense límits i, la cosa més important, que no són flor d'un dia, sinó que com la vostra en aquesta efemèride de les Noces d'Argent, demostren la seua fidelitat inesgotable als seus colors.

Mundo Deportivo no està fora d'aquest sentiment. En les nostres pàgines, coordinades per l'Albert Sanchis, ens esforcem per recollir les vostres inquietuds, necessitats i suggeriments. Estem a la vostra més completa disposició.

Enhorabona al president Ferran Beltran i Fos, a la seua junta directiva i als 170 socis de la Penya Barcelonista Ribera Baixa. Que el pròxim 13 de novembre viviu una jornada inoblidable i gaudiu de la celebració que us meresqueu. Visca la Penya Barcelonista Ribera Baixa. Visca el Barça.

Santi Nolla

Director del diari *Mundo Deportivo*

Una bandera ens agermana

Ben poc pensava aquell jove suís anomenat Hans Gamper, a finals del segle passat, la importància que adquiriria, anys després, allò que ell havia creat: una bomba social feta amb un grapat d'amics, els quals decidiren formar una colla força heterogènia d'homes vestits amb calçotets llargs que donarien, a partir d'aquell instant, cops de peu a una pilota que, ni de bon tros, s'assemblava a les Nike's, Adidas o similars; pilotes fabricades avui en dia amb tanta perfecció que, en ser llançades amb efecte especial i a 97 km/h no alteren la trajectòria parabòlica del xut en qüestió. En aquell temps tot era diferent: aquell personatge caricaturesc no podia ni arribar a pensar que als deu anys d'existència d'aquell grup anomenat F.C. Barcelona, ja començaria a sospitar-se en petites pinzellades el significat posterior "d'alguna cosa més... que un club". Tampoc podia imaginar-se que el fet de ser president d'aquest club de futbol, el portara a identificar-se plenament amb la llibertat d'un país opromit. Tot això entrant en els anys vint, la qual cosa el farà passar de donar suport a l'Estatut d'Autonomia, que alliberava una mica Catalunya de l'ofec espanyol, a ser perseguit a causa d'aquestes idees, per un govern, no votat i amb cap visible: el general Primo de Rivera.

Tant fou el sofriment pels colors i per la realitat d'aquell temps que, després de veure la forma en què seria perseguit el seu equip i amb la prohibició de poder participar en qualsevol trofeu per qüestions merament polítiques, era apartat de tota activitat relacionada amb allò que ell havia creat: el Barça.

Anys després se suïcidava en un moment en què el seu fort caràcter no havia pogut vèncer la pressió produïda per tot un cúmul d'adversitats encadenades des d'aleshores. Però amb la seua mort no moria l'essència, ja que els atacs a la nostra entitat no havien fet més que començar. L'assassinat a l'agost de 1936, per part d'una colla d'"armats" (sempre la mateixa ideologia en contra mostra) de l'aleshores president blaugrana Josep Sunyol, donava a aquest club una magnitud encara més gran: "Un país es fa fort amb la sang dels seus màrtirs". El nostre club n'ha tingut i força. No només en Gamper i en Sunyol; cal afegir tants i tants desconeguts que han estat assassinats, torturats, detinguts o perseguits pel fet de creure en aquella brillant frase que tardà anys en pronunciar-se per primera vegada però que aviat s'havia posat en pràctica: "Som més que un club".

Avui en dia el record de tot aquell sofriment és el que ens dóna a tots els culers un caràcter especial, allò que no s'aprén: "D'altres clubs te'n fas; del Barça se'n naix..."

I és amb aquesta idea que van anar creant-se totes aquestes agrupacions que arriben molt més enllà de l'esport i que fan enfortir dia a dia el barcelonisme pertot arreu: les penyes. Cada vegada que és fundada una d'aquestes associacions l'humil suís rep un homenatge i un agraïment al seu esforç. Segurament, si ens veiés per un forat, se sentiria del tot satisfet pel fet de veure transformats en realitat tots aquells somnis que tenia de jove i que han anat més enllà, fins i tot, del que ell mateix podia imaginar.

La penya Barcelonista Ribera Baixa és un clar exemple de fidelitat als colors que tan dignament han defensat tots els nostres avantpassats culers i ens han transmés des d'en Gamper fins avui, a les acaballes del segle vint.

Vint-i-cinc anys són molts per no reconèixer la gran tasca que s'ha fet en la conservació d'aquesta idea i és precisament aquesta il·lusió pels nostres colors allò que hem de deixar a generacions posteriors. En representació de tots els que formen la penya Barcelonista de la Safor i com amic vostre, us desitge de tot cor no només que compartim amb felicitat aquests moments de joia, sinó compartir també amb la mateixa il·lusió i tots plegats, d'ací a vint-i-cinc anys més, les noces d'or d'aquesta gran penya. Moltes felicitats.

Salva Torres

President de la Penya de La Safor

Amb motiu de la celebració del 25é aniversari de la Penya Barcelonista Ribera Baixa vull recordar moments que vaig viure junt amb alguns dels fundadors i dirigents de l'esmentada penya: els grans fruits que està donant són sens dubte el resultat de la llavor que Enric Beltran, pare, va saber sembrar en els seus fills, l'estima a un País i a una gran institució com és el F.C. Barcelona.

Recorde, ara, un de tants viatges que vam fer a Barcelona des de València amb un altre fervorós barcelonista com era Santiago Ninet i José Viader Sena; Jordi i Ferran eren encara unes criatures que viatjaven amb el seu pare per poder començar a gaudir del seu Barça. Eren uns altres temps on una altra penya, la de València, era la tapadora durant la transició política a València, ens reuníem amb polítics democràtics i intel·lectuals prestigiosos com Joan Fuster entre altres, érem aquells que a través del futbol aprenguérem a estimar aquest País, el del nord i el del sud, el País Català i el País Valencià.

El Barça estava presidit per Agustí Montal, un gran nacionalista com les resta de directius de la seua època com: Armand Carabén, Mas Cantí, Garcia Surroca i altres. La Penya Barcelonista de la Ribera Baixa serà com una gran caravel·la que, mentre tinga l'aire i la força que li donen Ferran i la seua junta directiva, la llavor que un dia va sembrar un gran home, que per a mi és Enric Beltran, aquesta penya estarà sempre viva.

Per últim m'agradaria recordar una anècdota, un dissabte sant en El Perelló en un dels sopars va ser legalitzat el PCE. Entre altres ens trobàvem Enric, Pepe Fos, Santiago, Montal, Carrasco, Montserrat, Viader, Enric, fill, allí vaig passar un dels dies més feliços de la meua vida.

Molts ànims i que siguen molts anys més. Visca el Barça, visquen els països, valencià i català.

José Luis Romeral

President de la Penya Barcelonista de València

Restaurante-Pizze-

Nando

Servicio a domicilio

Fernando Genovés Nácher
Fegenach, S.L.

C/. Agustín Olivert, 2
Tel. 96 172 61 96
CULLERA

òptica

GRANELL

Mare de Déu, 17
Telèfon 96 170 35 33
SUECA

ORGANIZACIONES

FOS

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

Magraners, 8 baix
Telèfon 96 170 15 32
SUECA

PAPERERIA

Cullera, 30
Tel. 96 171 13 95
SUECA

PERSIANAS

DURA LAST, S.L.

- Persianas
- Registro
- Compactos
- Techos Aluminio
- Toldos
- Celosías

C/. dels Marenys, 36
Tel. y Fax 96 170 20 70
SUECA

col·laboracions

Tant se val d'on venim

Tan sols amb cinc anys, quan es comença a obrir els ulls davant de les realitats de la vida, quan comencen a forjar-se les preferències humanes més bàsiques: el color preferit, els amics, els jocs, etc., i com no, el futbol!, vaig sentir per casualitat l'alineació del Barça d'aquells anys: Ramallets, Olivella, Basora, Villaverde, Kubala, Gensana, Segarra... i ja va ser prou per a mi. Trobar un jugador que portava el meu mateix cognom, per cert no massa estés, va ser suficient per a definir les meues predileccions futbolístiques. I quin jugador! Joan Segarra, "el gran capità", un comodí per als entrenadors per la seua gran polivalència, que va destacar com a mig volant esquerre i com a defensa. La seua qualitat, el seu coratge, la seua enorme visió de joc i la seua tècnica prodigiosa, em feien sentir orgullós de portar el seu cognom.

Després ja tot va ser més senzill, per les meues venes corria ja la sang blaugrana. El ser "més que un club", la lluita contra la dictadura: el Barça; la llibertat: el Barça; l'amnistia: el Barça; l'estatut d'autonomia: el Barça, els anys d'amargures i frustracions, els anys d'èxits clamorosos i eufòrics, és a dir, per a resumir: el Barça.

Les altres coses ja les sabeu, encara que crec que val la pena recordar-ho: més de 1.300 penyes repartides per tot el món, entre elles la Penya Barcelonista de la Ribera Baixa, el millor estadi d'Europa i un dels tres millors del món, el club amb més socis del món, el club que més jugadors ha aportat a la selecció espanyola, el club que més jugadors anomenats "Millors del món" ha tingut, el club espanyol que més jugadors guanyadors del "Baló d'Or" ha tingut, el que mai no ha faltat a una competició europea, el club espanyol que ha tingut més jugadors "Bota d'Or", el club que, junt amb l'Ajax i la Juventus, posseïx els tres títols més importants: Copa d'Europa, Recopa i Copa de la UEFA, el que més Recopes d'Europa ha guanyat, el que més Copes de la UEFA ha guanyat, el club més llorejat d'Europa en la dècada dels 90, el club espanyol que més títols (nacionals i internacionals) té, el club amb més Copes del Rei, el club amb més Supercopes, el segon club amb més Lligues... Realment és per a sentir-se orgullós d'aquest club.

Ara, amb la normalitat democràtica instaurada en el nostre país, que ens ha portat alts nivells de concòrdia, civisme, llibertat, benestar i progrés, també ha arribat la normalitat per al Barça, eixa normalitat que li permet ser el millor d'entre els millors. Ara, a punt d'entrar en el segon mil·lenni, hem de mirar el futur amb optimisme ja que allò que s'ha aconseguit fins ara, és només una etapa més, que amb tota seguretat serà, si cap, minimitzada pels nous i clamorosos èxits.

Un club que no distingix la procedència dels seus seguidors i que així ho proclama en el seu himne. Tots caben en el seu entorn, quan es tracta de dignificar l'esport i especialment el futbol. És per això que em sent excel·lentment acollit en la família barcelonista, perquè jo que em sent profundament valencià, també em sent profundament blaugrana.

Com molt bé diuen Jaume Picas i Josep Maria Espinàs en la lletra de l'himne del Barça: "Tot el camp, és un clam, som la gent blau-grana, tant se val d'on venim, si del sud o del nord, ara estem d'acord, una bandera ens agermana."

Visca el Barça i Visca València

Enrique Segarra Marí
Primer Tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Sueca

Unes fotos velles

Fa anys, quan encara era jo molt jove, mentre escarbava en uns caixons de ca mon tio —aprofitant que ell estava treballant i la meua àvia no em vigilava— buscant tabac ros ja que el meu pressupost només em donava per a “Ducados”, trobí un grapat de fotos.

Algunes, les més menudes, eren en color i hi apareixia gent de Sueca que jo coneixia amb la senyera i la bandera blaugrana enrotllades al coll, penjades als muscles o fent-les onejar al vent en un estadi que mai no havia vist.

En les altres, més grans i en blanc i negre, al casinet de baix dels Porxets hi havia el Joan Fuster, l'Agustí Montal, l'Enric Beltran i els seus fills i més gent coneguda que avui, quan ja fa més de vint anys que no veig aquelles velles fotos, no puc recordar amb precisió.

Ara, un grapat d'anys després, la Peña Barcelonista de la Ribera Baixa celebra el seu 25e aniversari i a mi, com a regidor d'esports i de cultura, aquesta efemèride i aquelles fotos em porten alguna reflexió.

En aquelles fotos, l'esport —la gent animant amb pancartes i senyeres— es barrejava amb la cultura —el president del F.C. Barcelona amb Joan Fuster—. Avui, el programa que la Peña ha organitzat segueix barrejant actes estrictament esportius amb altres on la cultura té un pes específic. I això és el que m'agrada, que la Peña siga sovint més que una Peña.

Això i que ja porteu vint-i-cinc anys fent normal una cosa que alguns s'han entestat que no ho siga: que són tan valencians com qualsevol els que senten els colors d'un equip germà.

Enhorabona i per molts anys!

Joan Baldoví
Regidor de Cultura i Esports

Ser del Barça és la nostra manera de ser valencians?

Crec que entre els 30.000 valencians que hi ha censats a Barcelona, almenys una trentena formen una penya valencianista dita del Rat Penat. No es podia dir d'una altra manera. Es reuneixen una volta a l'any, cada vegada que el seu club juga al Camp Nou, i trauen la seua pancarteta.

Els 29.970 restants no pateixen cap mania semblant. No sé si tots són del Barça. Dubte molt, per exemple, que l'arquebisbe Ricard Maria Carles (valencià, capitalí de la Gran Via) en siga soci. Però molts altres deuen ser-ne. Perquè els valencians, quan arriben a Barcelona, se senten a casa i no practiquen la diferència. (Tot i que també és cert que no solen practicar-la enlloc).

La gent del País Valencià, quan han d'emigrar a la capital, opten sempre entre Madrid i Barcelona.

Els primers fan majoria. Amb la ciutat, també trien llengua i nació. Els segons, que són minoria, fan exactament igual: opten per una altra llengua i una altra nació, que curiosament és la seua. Pel que fa al gremi del baló, els Sanchis —pare i fill, d'Alberic— van seguir la primera opció i vesteixen la samarreta blanca. Ara són Sanchis. Àngel Pichi Alonso —de Vinaròs—, del segon grup, va lluir els colors blaugrana i després va entrenar la precària encara selecció nacional catalana. Ara és Àngel. Com que la tria nacional i esportiva és innata al fet valencià, els que

es queden al país també fan la seua. Substancialment, o són del València, o són del Madrid, o són del Barça. Per ara —i ja veurem si això dura molts anys— els dos primers grups són quasi intercanviables. El tercer, no. Potser ser del Barça al País Valencià és només, en alguns casos, una moda que va esclatar arran dels èxits de l'era Cruyff que Van Gaal ha mantingut. En uns altres, però, és una mica més. Ser del Barça a València, més enllà de la febrada dels que s'apunten al carro del guanyador, pot ser més que ser d'un club. O això em pense jo. I és curiós: mentre el club que presideix el senyor Núñez de fa més anys que Pujol Catalunya cada dia s'assembla més a un club, la penya valenciana va més enllà. Ser del Barça és la seua manera de ser valencians. I és una pena, perquè Josep Lluís Núñez es deu pensar que la Ribera Baixa forma part dels Estats Units i que a Sueca, concretament, es parla neerlandés.

Vicent Sanchis
Director del diari AVUI

L'amistat i la llibertat de xerrar

Ja han passat 25 anys? De debò que són 25? Els amics de Sueca m'asseguren que sí, que en efecte, ho han comptat bé i n'han passat 25. No hi ha dubte que abans, al temps de la meua joventut, els anys duraven més que ara. Aquests darrers 25 han literalment volat, han passat com una autèntica exhalació.

Potser és per això que guardo fresc el record d'aquelles anades a València, pels anys setanta, quan jo era gerent del Barça i acompanyava l'equip al sempre difícil desplaçament a la capital del Túria, com solien dir els diaris. Sí, els partits València-Barça (o Barça-València) sempre han valgut la pena, perquè la incertesa del resultat, que és la sal de l'espectacle, no hi sol fallar. Tot baixant, els comentaris "avant match" acabaven gairebé sempre amb la conclusió que ja firmariem un empat. Tornar a Barcelona amb un puntet positiu, que més podíem demanar?

Ara bé, jo formava part del grup d'afortunats que, fos quin fos el resultat final del partit, teníem el punt positiu assegurat; i, de vegades, més i tot. Eren els punts que hom guanyava pel sol fet de retrobar els amics valencians al voltant d'una paella a l'Ateneo, abans del partit. Els dinars de València eren tant interessants, tan divertits, l'ambient que s'hi respirava era tan saludable, que més d'una vegada hauria deixat córrer el futbol i oblidant-me de Mestalla, hauria allargat la sobretaula fins a l'hora de sopar. M'agrada creure que aquelles tertúlies van contribuir al naixement de la Penya Barcelonista Ribera Baixa, radicada a Sueca, i que sota la presidència de l'amic Ferran Beltran, el noi de l'Enric, celebra ara les Noces d'Argent.

Sueca sempre hi va tenir un pes molt especial en aquelles enyorades trobades valencianes, perquè Sueca hi aportava un contertulià excepcional: Joan Fuster, un vell amic que ja escoltava jo pels cercles antifranquistes de la Barcelona dels cinquanta, sovint acompanyat pel també dolorosament desaparegut Vicent Ventura. Per aquella època, fins i tot havia tingut el goig de ser "editor" de Fuster. És precisament ell qui va inaugurar l'editorial AC. Hi ho va fer amb un llibre (Diccionari per a ociosos) on observa que la dispersa i unida família del Mediterrani troba el seu millor lligam en un cert sentit de la llibertat, el qual s'expressa sobretot en la llibertat de xerrar. "Quan els homes del mediterrani parlen de llibertat —diu—, no volen referir-se a res més". Anys més tard, els xeflis de l'Ateneo vingueren a donar-li la raó.

A Joan Fuster li dec, entre altres coses, la introducció a Sueca i a la seva gent, amb qui comparteixo tants neguits. I amb qui, evidentment, tinc moltes ganes de tornar a xerrar. O sigui que qualsevol dia d'aquests tornarem a "baixar" (Josep Lluís Vilaseca, Ernest Lluch, Joan Gaspar, etc.). Parlarem del Barça, de Sueca, del Mediterrani i de la llibertat. Tot dinant, és clar.

Armand Carabén
Gerent del F.C. Barcelona
en 1974

El futbol, un món de símbols

Cada país o poble s'identifica amb uns símbols: noms, banderes, himnes i escuts, cançons, personatges i herois. Ho imposa la tradició i es transmet per generacions. És la garantia d'una continuïtat sentimental: els símbols cohesionen l'imaginari col·lectiu.

Per descomptat, les tradicions s'innoven, es modernitzen i, fins i tot, s'inventen. N'hi ha casos com cabassos. Un exemple, ben cridaner: l'arribada a la península ibèrica, a la darrerria del segle passat, d'un esport anomenat foot-ball.

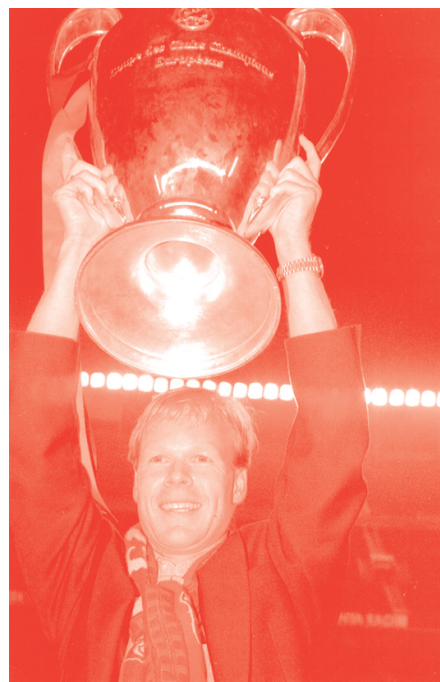
El nou esport, vingut d'enllà la mar cantàbrica, ha generat nous costums i noves distraccions fins al punt que, ara, no queda cap racó peninsular, que s'autoconsidere mínimament, que no haja fundat el seu club de futbol. Primer van ser les ciutats portuàries; després, com és natural, les de l'interior. El fet, lògicament, imposa uns colors, unes banderes, uns himnes i unes figures emblemàtiques. Alhora, el club esdevé un símbol més de l'univers referencial més primari i sentit: una constel·lació de sentiments d'adhesió i identificació que, a vegades, en substitueixen o en complementen d'altres, segons els casos.

La jota aragonesa ho recull de manera magnífica: Ya no se juega en mi pueblo/ a pelota con la mano/ ahora juegan a patadas/ y dicen que delantamos. Pensem que, en un principi, el futbol constituï l'entreteniment de la gent de bona casa –papanates, esnobs i cursis de ciutat-, en oposició simbòlica a la pilota a mà –de carrer o de trinquet- que era el joc i l'esport de les classes populars indígenes. Amb el temps, el futbol ha esdevingut l'esport més popular, cosa que no lleva que a la llotja dels estadis es reunisca el milloret de la burgesia capitalina. La general, la graderia numerada, la tribuna i la llotja per als VIPs són fronteres més que simbòliques entre les diverses classes socials que acudeixen a Mestalla o al Camp Nou.

És així com el València C. F. s'ha convertit en l'entitat civil més aglutinadora i diversa al País Valencià. A Mestalla, hi va tothom: des del nou ric fins al llaurador d'espardenya, des del jutge conservador i el regidor corrupte fins l'exprogre de l'angoixa vital. Per a bé o per a mal, el València, com el Barça, també és més que un club.

El valor emblemàtic dels equips de futbol ha arribat a tal punt que els enfrontaments esportius han esdevingut autèntiques batalles simbòliques entre ciutats —o escoles, o universitats o qualsevol mena d'associació. Un partit de futbol i una lliga professional són alguna cosa més que els llores i els punts en joc. Representen l'enfrontament màxim entre els imaginaris col·lectius de les respectives comunitats humanes. Són també la coartada perfecta per defensar, amb cap i peus, l'orgull casolà més indigenista i per venjar greuges de tota mena i condició. Els tradicionals enfrontaments entre els italians del Boca Júnior i els anglesos i espanyols del River Plate simbolitzen una certa escissió social de la ciutat de Buenos Aires.

En aquesta cursa simbòlica, el València C.F., fidel representant de la ciutat que li dona nom, ha maldat com un esperit perdut, a la recerca del seu lloc i del seu enemic natural. Les classes dirigents valencianes, malaltes d'un autoodi autodestructiu, han fet la temporada imposant-se al Barcelona, encarnació demoníaca de tots els mals dels valencians i projecció malaltissa dels objectius més secretament amagats. El triomf sobre el Barça funciona com un mecanisme compensatori, com un element superador de certs complexos d'inferioritat. Com en tantes altres coses, en el pecat hem dut la penitència. El Barcelona, tant si ho volen alguns com si no, és, de molt, el millor equip de la rodalia i illes adjacents. I, potser l'únic, que tanca els exercicis econòmics amb bons superàvits. Per això, l'envegen, per això l'odien. I, per això, secretament, el desitgen. L'arribada d'A. Tuzón a la presidència del València C.F. va obrir

una època de no-beligerància institucional en el tema. La novetat era d'agrair. I es notà. Després, el mandat de Paco Roig obrí un interrogant. Per als uns, era el mateix dimoni emplomat: una personificació esportiva del lizondisme. Per als altres, la gran esperança: una aposta per la valencianització de l'equip i pel seu arrelament al medi immediat, l'Horta. Paco Roig va jugar a un populisme personalista farcit del valencianisme més primari. L'esperança actual és que els dirigents, per una volta, entenguen que la lluita contra els quixotescos molins de vent no solventa cap ni un dels problemes reals. I que els seus interessos no milloraran insultant tot allò que arribe del nord enllà de la Sénia.

La travessa bona és creure que s'imposarà el coneixement dels que van per davant. La imitació del Barça és millor que no criminalitzar-lo com a culpable dels mals dels valencianistes. És el destí de tots els odis: o els superes i te n'oblides o els recicles en amors productius. La burgesia valenciana no odia la catalana perquè és catalana, sinó perquè representa el que ella voldria ser i no hi arriba. I el merengot anticatalanista no odia el Barça perquè siga el campió sinó perquè els de Mestalla donarien el Miquelet i tot per arribar a ser-ho només un any.

Nosaltres, aficionats, esperem que tot plegat servisca perquè l'imaginari col·lectiu s'adone que l'enemic, emboscat com una merenga, vesteix de blanc.

Toni Mollà
Escriptor

Un partit televisat en el local de la Penya

És el capvespre. Al carrer Les Sorts de Sueca, els taulellets indiquen l'inici del carrer. A poc a poc va arribant gent al local: socis, companys, simpatitzants i algun que altre que ningú no coneix, van ocupant els seus llocs. Si la retransmissió és per canal digital més prompte s'ompli el local. El sol va amagant-se, a poc a poc.

Estem en els preàmbuls...:

- Com va això, Paco?
- Hui sí que guanyem!
- Escolta, tu què vols? Gasteu, que hi ha que pagar la digital.
- Fica'm una cervesa.
- Per a mi un gin-tònic, he dinat all-i-pebre i l'anguila vol nadar.
- No mos fotran, hui, no ?... Que va, hui guayem! però patirem... com sempre!
- Posa un cubata que vaig a regar la paella.
- Eixe Van Gaal no té ni idea!
- Què xulo eres, home! I tu què saps?
- Per cada gol que marquen em fotré un whisky.
- Una aigua mineral. Amb gas que vull rotar.

S'apaguen els llums i comença l'espectacle. Onze magnífics jugadors i fornits atletes s'enfronten a uns altres onze, persegueixen una cosa redona que s'anomena baló. Aquest joc consisteix a introduir el baló en un rectangle que li diuen porteria i el que defensa aquest marc, el porter, ha d'impedir una tal cosa —que és el sùmmum, la desena meravella, el màxim, l'orgasme cerebral— i que s'anomena el gol. El porter és el que té l'avantatge de poder utilitzar les mans, els altres jugadors tenen prohibit tocar el baló amb els braços. Quina meravella és vore les estranyes habilitats que alguns d'aquests atletes arriben a fer, alguns gaudeixen de merescuda honra i fama arreu del món. El Barça, gràcies a Déu nostre senyor, i a més coses, compta amb algun d'ells. Diuen que té el jugador més bo del món.

Una vegada el partit iniciat, baló cap ací, baló cap allà, es va creant un ambient expectant. Pareix ser que hui no agrada massa al personal. Al Barça li costa molt ficar un gol... i l'adversari defensa amb constància i molt bon ordre la seua porteria, i a més ficant en alguna dificultat de tant en tant la porteria dels nostres.

S'escolta una veu:

- Corre "perro", que per això et paguen, collons!

La paraula "perro" a Sueca, té una característica i és eixa "r" arrastrada, que li dona una entonació especial i crec que només es produeix al nostre poble.

— Si és que això no pot ser... què no ho veus que no es menegen? Hi ha que moure el baló i que córreguen, home!

- La culpa la té Van Gaal, que és una merda d'entrenador, per traure'ls.

— Tu sí que no tens ni puta idea! Van Gaal sap prefectament quin lloc és el de cadascú i on millor pot rendir. I és el millor! Tin paciència i voràs! La seua estratègia i tàctica és immillorable.

Després d'una oportunitat en què el baló no entra, per molt poc, surt un crit profund, tribal i primitiu, que a poc a poc ha esdevingut urbà:

- Aaiiiii...!
- Que mala sort tenim. I és que quan la piloteta diu que no...

En un fet, sense gens d'importància i el baló pel mig del camp, es produeix un grandíssim aplaudiment i algun crit sense poder-ho aguantar (com els sevillans) i sense aparent sentit. No és això. Sí que en té: li acaben de posar un gol al Real Madrid... (algú està escoltant la ràdio). Segueix el crit. Ara, apareix a la pantalla la gloriosa feta. S'encenen de nou els llums al descans i altra vegada els tècnics —perquè en aquest joc, cada aficionat és un mestre; en sap més que qualsevol fill de veí— xarren de tot: dels defectes del plantejament i l'estratègia, les tàctiques i un llarg etc. De qüestions tècniques altament especialitzades que el "colombro" de l'entrenador, tenia que llevar a aquell i ficar a l'altre. Que el jugador tal no sap ni centrar, ni té lloc a la davantera i a més a més, li cau mal... L'ambient és estrany, boirós, inquiet.

- Fica'm un whisky, encara que no marquen, què collons.

Està obert de nou el xicotet bar i tornen a raonar els “tècnics”. Tots en saben d’aquest curiós joc. Tornen a beure a la salut de qui es presente.

- Mal ho veig!
- Ara en començar, a guanyar!
- Salut !
- I força en el canut!.
- L’inepte eixe de Van Gaal, continua encabotat. Si no en canvia a més d’un, mal ho té.
- En el vestidor, segur que els ha arreat un bon escamó.
- A vore sí és veritat...
- A vore què begueu, que hi ha que pagar la digital.
- Collons, Manolo, què pesat en la digital de marres!.
- Fica’m un altra cervesa, vinga. I un altra per a tu.
- Ahí hi ha un home!.

Tornen a apagar-se els llums i es reanuda el partit. Els jugadors pareix que tinguen més gana de baló. Corren més. La pilota circula amb més fluïdesa. Som superiors.

- Veus com ha canviat el panorama? Ara a marcar prompte.
- És que de seguir com abans, era per a enviar-los a fer la mà!.

De sobte i en una jugada molt ràpida, ve allò. Un altre crit comunal, presentit, salvatge:

- Goooooooool...!!!

A la repetició es veu més clara la jugada. Més crits:

- Goooooooool...!!!

El personal, perd la compostura, uns boten altres reboten. Més crits, la joia no es pot controlar. Gaudeixen de l’eufòria desnugada. L’ambient s’ha transformat.

- No t’ho dia jo ninot? Malcregut!
- Em deus un whisky. Ho havies promés. Així és que a complir.
- Espera’t, home, redeu, quina pressa tens!.
- Em cague en l’home que no té paraula!.
- Manolo, fica-li el whisky al hooligan...!
- No n’hi ha, com Van Gaal.
- Tu què saps?
- Una cervesa.

S’alça Manolo i va servint les demandes. No es queixa i ho fa de bon grat. L’important és la victòria. Pensa que podem guanyar de nou la lliga i això està bé. Molt bé.

- Vinga, a celebrar-ho!

El partit, va enfilat cap al seu termini. Hi ha alguns moments de dubte, rondant el perill per al Barça. Nerviosisme cap a la finalització, per atrotinat, un jugador contrari, perd l’ocasió d’empatar l’encontre.

Sospirs de la majoria. Tensió aliviada. Gràcies a Déu que no han marcat...

Finalitza el partit. Torna la normalitat. S’encenen els llums. Ha guanyat el Barça. Per a molts és un dia complet. Demà raonarem... Ferran haurà d’anar preparant una expedició al Camp Nou.

És un bon dia, magnífic.

Ha guanyat el Barça.

Xavier Lapuebla

El Barça, de

Com que no sóc aficionat al futbol i, per tant, relativament insensible als espasmes, excitacions i crits vindicatius que llancen els seguidors de qualsevol equip, el meu ànim només es commou davant la gesta esportiva d'algú de la família, d'un amic o de l'equip del meu poble. No és amor al futbol sinó la pervivència d'un grau saludable, crec jo, de sentit tribal.

Dic tot això perquè el Barça és un equip de Barcelona encara que sembla la selecció del Benelux, tinga tants seguidors a Catalunya i fora d'ella i les seues victòries ens serveixen a no pocs catalans i valencians per a compensar la nostra ineficàcia bèlica —hem perdut totes les guerres dels últims sis-cents anys però cal mantenir l'esperit enlairat— així com el fet —intolerable— de ser els països amb més poetes per quilòmetre quadrat i, malgrat això, l'Acadèmia sueca encara no li ha donat el Nobel de Literatura a Pere Gimferrer.

Així, doncs, la considerable salut i curs triomfal del Barça només seria, per dir-ho així, l'epifenòmen futbolístic de l'extensa puixança, de la força creadora, de la vitalitat de la metròpoli barcelonina. Neta, moderna i viva, plantada, com qui diu a la vora de la República Francesa, Barcelona és el millor aparador que podríem gaudir els pobles d'Ibèria no sempre dotats d'uns municipis de la mínima dignitat urbana i estètica. Quan les ciutats arriben a cert grau de potència i projecció solen segregar un gran equip de futbol, en tot cas més gran del que tenien. Passà a Elx amb l'èxit de la indústria sabatera i a Vila-real gràcies a la fortuna exportadora dels fabricants de taulells ceràmics. Suppose que el Superdepor i el Celta viuen —en part— de la indústria més potent de Galícia —el contraban— i que el magnífic debut en Primera del Numància és degut a la relativa recuperació de les terres del "alto llano numantino", altrament dit Sòria. La devoció dels autèntics seguidors es farà visible, com sempre, quan les coses vinguen maldades i un senyor brame: "Visca el Barça manque perda".

En aquestos moments encapçala la classificació de Primera el Rayo Vallecano. A vostés, més entesos en futbol que jo, potser això no els sembla normal, però a mi qualsevol combinació em sembla correcta i fins i tot desitjable en tal de que no guanye ni el Madrid ni l'equip de l'alcalde maleducat de Marbella.

Emili Piera

Periodista, col·laborador del diari *Levante-EMV*

Diari d'una infància

Sempre em quedaran en la memòria els records del meu primer partit de futbol que vaig veure al Barça al Camp Nou. Jo tenia set anys. Aquell dia em vaig alçar molt matí, aproximadament a les 7h., perquè no sé si sabeu que, en aquests viatges, nosaltres els aficionats culés, quan eixim de Sueca ens hem d'alçar a aquestes hores per arribar a una hora bona a Barcelona. El viatge sempre dura unes 4 hores i un poc més a causa de les parades per fer les necessitats i les menjades diàries. Aproximadament arribem a Barcelona a les 12 del matí, el viatge d'anada sempre es fa bastant pesat per l'ansietat d'arribar a la ciutat dels somnis: la ciutat de Barcelona. Quan ja per fi arribem, tots ens dividim en grups i cadascú va per on vol, alguns van a veure la ciutat, altres intenten anar a l'hotel de concentració per veure els jugadors del Barça, altres opten per anar a comprar algun record de Barcelona i alguns van a la botiga del Barça per comprar alguna cosa abans que la botiga s'ompliga.

Quan arriben les dues ja és l'hora de dinar i cadascú amb el seu grup va a buscar un bon restaurant barceloní per repondre forces per a la nit màgica. L'autobús de Granero ens arreplega a tots a la plaça de Catalunya i d'allí ens dirigim tots al Camp Nou. Ja falten tres hores perquè comence el partit i tots els culés ens dirigim a l'estadi, pel camí ens anem trobant gent com nosaltres amb la bufanda penjada al coll, i ens saludem amb un gest de simpatia i germanor que sols els culés sabem fer-ho amb orgull.

Falta una hora i ja ens disposem a entrar, els menuts agafats de les mans dels majors. Jo, Txiqui i Irene contemplem el gran ambient que hi ha dins l'estadi, gent de totes les edats i gent de tota classe que entren per deixar-se la gola pel seu equip. Quan el camp encara està mig buit surten els jugadors de l'equip contrari, de repent tot el camp comença a xiular, tot acaba quan el Barça surt al camp i veus com tots s'alcen per aplaudir el seu equip. Després de calfar uns minuts els jugadors dels dos equips se'n van als vestidors per canviar-se. Al cap d'uns minuts l'equip contrari torna a sortir primer i tot el camp xiula i xiula i no para d'insultar d'una manera excessiva i abundant, fins que per fi apareix el F.C. Barcelona, de repent tot l'estadi comença a cantar i animar, les trompetes no paren de sonar, la gent no para i se'm fica la pell de gallina, de colp l'himne s'apodera de l'estadi i 100.000 persones comencen a cantar-lo. En aquell moment jo estava més que sorprès, hipnotitzat per l'ambient que es podia veure a l'estadi, un ambient inexplicable, banderes, mosaics, cants... en aquell moment jo podia dir que el Barça té la millor afició del món, una afició que té un equip campió, un equip que es diu Barça.

Durant el partit els aficionats que mai paraven d'animar no podien ser altres que els boixos nois, els més radicals i més vigilats de l'estadi. Mentre que la resta de públic animava l'equip ens els moments més necessitats, un córner, una falta perillosa, una bona jugada i com no, en un gol.

Quan l'àrbitre pita el final del partit amb victòria del Barça per 3-1 tot el camp aplaudeix el que ha sigut un gran partit. La gent comença a sortir correctament, satisfeta i contenta pel bon resultat, pel carrer podies veure els aficionats barcelonistes com invadien tot el que es posava pel davant: fonts, carrers, bars, vehicles, autobusos, carreteres... en resum: una afició orgullosa del seu equip i un equip amb la millor afició del món.

Jordi Beltran Lapuebla

Homenatge a un

Quan l'amic Jordi Beltran, en nom de la Penya Barcelonista Ribera Baixa, em va demanar si jo podia fer un escrit d'homenatge per a en Nicolau Casaus, em vaig quedar ben astorat; però, precisament pel que tenia de repte —Déu n'hi do! glossar la figura d'en Nicolau!— passat el primer moment d'estupor, vaig començar de seguida a cavilar com escometre aital afany.

Gairebé el primer que em vingué al pensament fou que havia de demanar informació biogràfica sobre el senyor Casaus per tal de confegir un discurs; immediatament, però, vaig rectificar: calia fugir de la pompa i de circumstància i ser honest i sincer. No sé, en Nicolau, si vós us reconeixereu en les meus paraules, però aquesta és la imatge que jo tinc de Nicolau Casaus: un senyor. Ja sé que l'expressió —ser un (o tot un) senyor— ha caigut en desús, ja sé —també— que, si filàvem molt prim, té un cert regust classista; malgrat tot no n'he trobada una de millor. Nicolau Casaus és un exemple vivent —i per molts anys!— d'integritat, de "savoir faire": consol a l'afligit en la derrota, moderació i respecte en la victòria; per a alguns —i entre ells m'incloc, és clar— ultra la seua condició de directiu del Barça representa també el testimoni de fidelitat als vells principis i els vells ideals del republicanisme i del catalanisme.

A tots ens uneix l'amor al club, a alguns —a molts, espere— especialment als valencians que ens expressem en la llengua comuna, en la llengua d'Ausiàs March, en la llengua de Joan Fuster, la de Josep Pla i d'en Salvat-Papasseit, més enllà de la passió esportiva ens corprén una passió ciutadana: allò que "el Barça és més que un Club" té per a nosaltres, ara i ací, un significat ben especial. És pot ser, hauria d'ésser, una escola de valors: tolerància, solidaritat, prudència i mesura, allò que en castellà es diu "señorío"; en definitiva, aquelles qualitats que atresora en Nicolau Casaus.

Vicent Baggetto

Director de l'I.S. Joan Fuster de Sueca

Gaudim del Barça

Poques coses hi ha més fàcils en aquests moments per una persona que segueix pam a pam, minut a minut, els batecs del cor barcelonista que fer una pinzellada sobre el moment que travessa el nostre Club.

El Barça ha arribat al seu Centenari més amunt que mai. I no solament per les quatre lligues assolides la temporada passada —fet inèdit a la història del Club—, sinó perquè els altres vessants que podem auscultar per comprovar-li el pols ens diuen que el ritme és bo i fort.

Socialment, el Barça és al seu límit teòric. Hi ha quasi 105.000 socis i l'Estadi té 98.000 seients. Donat que un 12% aproximadament mai vénen al futbol —nadons, gent gran, socis que resideixen a l'estranger o fora de Catalunya, etc.— els socis hi caben, però hi ha poques localitats per vendre a les taquilles. A més, el soci del Barça ho té tot inclòs al carnet i no ha de fer cap mena de cua a les taquilles per cap jornada econòmica o de Copa d'Europa. Malgrat això els preus són els més barats d'entre els equips de la seva categoria.

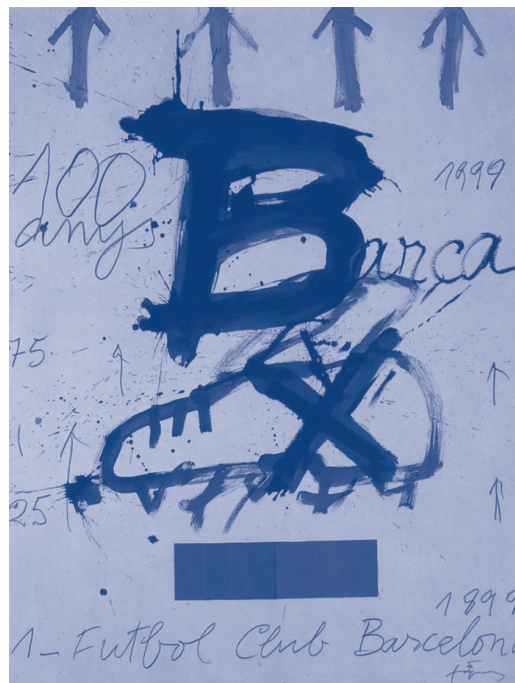
Econòmicament, s'han generat més de 11.000 milions de beneficis en els darrers 20 anys, que han revertit en millores a les instal·lacions i en fer equips capaços de lluitar amb èxit al màxim nivell. En l'actualitat, ja fa més de cinc anys que no es disposa de cap dels crèdits que tenim concedits, però que es troben a la via morta. El seu patrimoni el té tot pagat i ara aborda projectes com la ciutat de Sant Joan Despí o el Barça 2000 per optimitzar aquest patrimoni.

En l'aspecte esportiu, queda clar que el Barça aspira a tot en els quatre esports amb equip professional. Això el converteix en un cas únic en el món, encara que el fa augmentar el nivell d'exigència.

El Barça entrarà, i no és demagògia, en el segle XXI en el seu millor moment. Les xifres i els resultats l'avalen. Amb el suport de tots ha estat possible aquesta realitat. Ajudem-lo i gaudim de la grandesa que ha assolit en el seu primer Centenari.

Visca el Barça!

Domènec Garcia
Director de comunicació
del FC Barcelona

Les penyes són el cor i l'ànima del Barça...

Això ho diu una cançó i no crec que és pugui expressar d'una manera millor. Les penyes neixen per un sentiment d'estimació a uns colors i a un club, per la gran il·lusió que tenen unes persones per fer conèixer el que és el Barça i per transmetre-ho a tothom.

Les penyes les formem persones que ens agrada veure partits del Barça junts, per anar al Camp Nou o fer desplaçaments i per assistir a finals on el nostre equip es pugui proclamar campió. Els penyistes podem ser crítics amb l'actuació del nostre equip quan les coses no surten com nosaltres voldríem, però mai, mai, abandonem el nostre club. Les penyes hi som sempre que el club ens necessita. I les penyes tenim força perquè l'opinió d'una penya no és l'opinió d'una persona, sinó que expressa un sentiment col·lectiu i transmet l'opinió que hi ha al carrer. Aquest és un dels nostres valors: aglutinar gent i tenir poder de convocatòria.

Però, les penyes som més que això, molt més. Les penyes som vertaders motors d'activitats dins els nostres pobles o ciutats. Els membres d'una penya mai estan parats, i porten a terme tota mena d'activitats depenent de la idiosincràsia del seu àmbit d'actuació. Moltes penyes són els responsables del futbol base dels seus pobles, i això, no solament vol dir molts nens vestits de blaugrana, sinó que s'hi està fent una tasca de formació molt important. Els equips de futbol-sala són un altre exemple.

Hi ha penyes, sobretot a Catalunya, que són l'ànima de les festes del seu poble, organitzant tota mena d'activitats socio-culturals. N'hi ha que són responsables del dia del pedal, de la matança del porc, de les havaneres a l'estiu, del pessebre vivent a l'hivern, de l'esbart dansaire o de la colla sardanista, i de tantes i tantes activitats, tan variades i diferents, que fa que el nom del Barça sigui present en el dia a dia dels més de 1.000 pobles que tenen la sort de tenir penya barcelonista.

I nosaltres, les penyes, tenim la sort que el nostre club no solament ens dona satisfaccions en aconseguir títols i victòries, sinó que ha fet una cosa tan senzilla i important com UNIR-NOS. Gràcies al Barça han sorgit lligams d'amistat entre tots els que formen la gran família blaugrana. I això no té preu, és el regal més maco i valuós que ens poden fer.

El senyor Casaus ha dit moltes vegades que el seu somni fóra poder passejar per Espanya sobre una catifa blaugrana. El fet que actualment som més de 1.300 penyes demostra que aquest somni

pot ser realitat. I vosaltres, la vostra penya fa 25 anys que en forma part i per tant contribueix a que la catifa vagi estenent-se cada cop més. Moltes felicitats! i ¡Visca el Barça!

Carmina Planells

Membre del Consell Consultiu de penyes

Mileta i Txiki

TODOS A SEGUNDA

Avda. Narciso Monturiol, 6
Tels. 96 177 10 11 - 96 177 04 05
EL PERELLÓ

SANTATE-

AUTOS - HOGAR
MULTIRRIESGOS - VIDA
ACCIDENTES
R. C. EN GENERAL

Rinconado Leandro Calvo, 2 - Entlo. A
Tels. 96 287 22 58 - 96 287 25 40
GANDIA

PULIDOS CARMO-

- **Pulido, Cristalizado y Vitrificado de Terrazo y Mármol**
- **Vitrificado de Escalera, Mármol y Terrazo**
- **Limpiezas**
- **Venta de productos de Limpieza**

Fillola, 27
Tels. 96 170 44 12 - 96 170 44 35
Móvil 616 32 90 73
SUECA

PUERTAS Y VENTANAS DE ALUMINIO Y PVC
MAMPARAS BAÑO Y DUCHA

C/. Albufera, 18
Tel. y Fax 96 174 12 65
SOLLANA

AGROVIC-levante, S.A.
Ctra. Valencia-Alicante, 37
Tel. 96 170 18 66
SUECA

SueCopy

SUECA

- * FOTOCOPIAS B/N Y COLOR
- * ENCUADERNACIONES
- * PLASTIFICACIONES 100x300cm
- * MONTAJES EN FOAM 100x140cm
- * CAMISETAS
- * COPIAS PLANOS
- * CREACION Y DISEÑO
- * CARTELERIA A TODO COLOR 90x300cm
- * COPIAS POSTSCRIPT
- * PLOTEADOS EN B/N Y COLOR
- * ESCANEADO A DIN-O A COLOR

Telf./Fax: 96 171 06 47

C/BARRIO DE GRANELL, 6
SUECA (Valencia)

PROXIMA APERTURA

SueCopy

* COPISTERIA * GANDIA

Telf./Fax: 696639750
96 171 06 47

C/ TOSSAL, 11
GANDIA (Valencia)

A CONTINUACION
ESTACION DE RENFE

La Botiga del Barça

Penyistes
10% descompte
Entrega Carnet

C/. Menéndez Pidal, 13
Estació d'autobusos
Tel. 96 348 10 26
VALÈNCIA

Sequial, 55 • Tel. 96 170 03 22

Mare de Déu, 49

SUECA

Sant Josep, 4 • Tel. 96 170 24 81

RIOLA

Bar Portal

Especialidad en

ALMUERZOS y CAFÉS

COMIDAS POR ENCARGO

PAELLA•FIDEUÀ•ALL-I-PEBRE

Ronda del País Valencià, 4

Tel. 96 170 30 43

SUECA

Avda. del Mar, 5
Tel. 96 170 14 79
Fax 96 170 58 63
E-mail: granell@xpress.es
SUECA

Camping San Pascual

Teléfono 96 177 02 73
EL PERELLÓ

recuperem

Discurs del 24é aniversari

Bona nit:

Vivim uns temps tan frenètics, sobretot en el món de l'esport i de l'espectacle, que, en els nostres dies, una cosa que dura dos anys es converteix en una tradició. De manera que, prepareu-vos a escoltar el meu tradicional discurs de tots els anys, que enguany versarà sobre l'apassionant tema: futbol i política. Que entre el futbol i la política existeix una relació molt estreta, ho sabíem ja des que l'equip de l'actual capital del regne, protegit per la guàrdia civil i per alguns voluntaris de la falange, passejava sus glories deportivas per Espanya i ho deixava tot més net que una patena. Més recentment, ens ho han recordat les ments polítiques més il·lustres de la nostra dècada en confirmar que el futbol és un problema d'interés general i decretar que Polanco i Villalonga s'havien de repartir el pastís. I, fa poc de temps, ens ho va confirmar la nostra entranyable ministra de Cultura quan, amb la diplomàcia i el salero que la caracteritzen, li va dir a Clemente: ¿Por qué no te vas, majete, que pierdes hasta en los entrenamientos?

Sense resultar tan evident per als ulls d'un inexpert, una altra prova de la relació entre el futbol i la política és això que comenten alguns aficionats, pressionats pels mitjans de comunicació, sobre l'abundància d'estrangers en el Barça. Es tracta, sens dubte, d'un complot per desprestigiari el catalanisme i, bàsicament, per a restar-nos importància com a entitat social. Diuen que estem molt orgullosos de les nostres coses, però que anem a buscar els futbolistes fora i amb el talonari a punt. ¿I què? Això significa que no som de mira estreta, sinó que el nostre terreny de joc és el món universal.

I, de la mateixa forma, si el Barça és el millor equip del món, està més clar que l'aigua que la seua pedrera és el món, no un barri de Barcelona. La camiseta del Barça només la poden dur els grans jugadors i tenim igual si són de Gràcia, com si són de Benidorm o de Nigèria.

A pesar de tot, i no obstant aquesta obvietat que acabe de comentar, no hem de ser pessimistes des del punt de vista local, perquè si des de l'època d'Amor i de Robert, de Nadal, Ferrer, Sergi o Guardiola, no hem parat de traure jugadors de casa, i encara enguany tenim Xavi i un xiquet de pell negra que s'ha criat i, sobretot, s'ha curat una terrible lesió a la Masia i, per tant, es pot considerar tan català com el pa amb tomaca, això vol dir que anem bé.

Si cada any, als Països Catalans, un trosset tan modest de món, es poden produir dos jugadors capaços de ser titulars en el Barça, això

vol dir que la nostra terra té una capacitat per a generar genis del futbol comparable a les capacitats mítiques del Brasil, l'Argentina, Holanda o Itàlia, a les quals cal afegir, últimament, la gran potència futbolística del Mediterrani: Xipre.

Aquesta és la realitat inqüestionable i a qui li pique, que es rasque: nosaltres no fixem jugadors per motius genètics i, de la pell, només ens interessa saber si se la deixen cada dia damunt del camp; però, així i tot, també produïm, de tant en tant, mestres de l'esfèrica. I ara, abans d'acabar, i per si algú no tolera aquesta visió tan optimista de la realitat, voldria només donar-vos una miqueta de faena, els deures com si diguérem. Segons vosaltres, que no us xupleu el dit, ¿el nostre potencial futbolístic, és un senyal més que, a poc a poc, ens acostem a la normalitat social, cultural i política que sempre hem reivindicat o és una conseqüència, probablement prevista ja pel perspicaç president Zaplana, del nostre fantabulós pacte lingüístic? Hala, aneu pensant-vos-ho i ja en parlarem l'any que ve.

Josep Franco
Escriptor

El futbol i més coses

Ahir mateix —27 de febrer i bon dia—, uns amics van induir-me a la temptació d'assistir a una mena de controvèrsia pública sobre temes de futbol. He de confessar que mai no m'hi havia interessat. Fa uns mesos, al «Tele/exprés», va produir-se una curiosa manifestació impresa, en la qual un gros i distingit grup d'intel·lectuals barcelonins expressaven el seu entusiasme per aquell esport, i concretament per l'equip diguem-ne titular de la població. No crec que a València pogués muntar-se una operació paral·lela. Potser per falta d'intel·lectuals, ai! No ho sé. En tot cas, els pocs que hi han estat o que hi som, tendim a entretenir-nos amb espectacles d'una altra índole. N'hi ha hagut que preferien els toros, per exemple. Des de don Vicent Blasco Ibañez o don Federico García Sanchiz fins al senyor Almela i Vives o al senyor Duran i Tortajada, el gust de la tauromàquia no hi ha resultat insòlit. Més d'un poeta líric ha passat, sense quasi transició, de la contrabarrera a recitar la seua Flor Natural en el Jocs del «Rat Penat». Que ningú no se n'escandalitze: també el senyor Verdaguer i Callís alternava la direcció de la Lliga —sí: la Regionalista— amb l'admiració del diestro de moda, com ho explica el seu parent mossèn Cinto en un paper dolorós. Són les coses de la vida. Jo mateix he arribat a assistir a tres o quatre sessions de lidia, i, en canvi, no recorde haver posat els peus en cap estadi. És ben probable que això siga conseqüència de provenir d'una societat constituïda per rutines més aviat arcaiques. Tant se val. El fet és que, ahir, em van dur a una reunió d'aficionats al futbol. L'acte se celebrava a la Casa de Catalunya, i s'havia de discutir sobre el Barça, naturalment. Era una ocasió de trobar-hi alguns vells amics —l'Agustí Montal, l'Armand Carabén—, i no vaig voler desaprovechar-la. I la veritat és que resultà un episodi força suggestiu. A mi, tot em venia de nou: els problemes en debat, els noms que s'hi involucraven, la terminologia emprada. Però valia la pena de posar-hi atenció. N'hi vaig posar, a la meua manera. Sembla que el públic intentava discutir una certa situació insatisfactòria, o relativament insatisfactòria, relacionada amb el Barça. No vaig acabar d'entendre què, ni per on volien centrar-se les acusacions. La sala era plena de gom a gom. «Hi ha tres vegades més de gent que quan tu hi dones una conferència», vaig dir al professor Joan Reglà, que tenia a la vora. «Què hi farem!», em contestà amb una resignació perfectament acadèmica. L'auditori era complex i de variada predisposició. Fins

i tot hi havia una senyoreta negra. Les primeres interpel·lacions al president Montal van transcórrer a nivell gairebé parlamentari: urbanes, serenes, amb frases de cerimònia i tot. El tràmit es feia en una fonètica barcelonina, de classe mitjana, previsible. Un parell de veus apitxades van assenyalar la presència dels indígenes. Un xicot es limità a demanar explicacions respecte a Déu sap quin jugador: després em va dir que era, o eren, ell i la promesa, uns forofos incondicionals del Barça. No pertanyien a la fauna almogàver autòctona, i ni tan sols en tenien idea. ¿Per què són «barcelonistes»? En bona lògica, els correspondria decantar-se pel València. Al cap i a la fi, el futbol polaritza a hora d'ara les energies elementals del localisme. ¿Per què, doncs? Possiblement, tot depén del «lloc» ¿No hi ha a Elx una «Peña Madrileñista», i eufòrica, en la qual, de més a més, únicament parla en castellà don José María Pemán quan va a fer-hi alguna conferència? A Elx, l'escala progressiva d'opinions, hauria de ser, segons la graduació administrativo-atlètica: l'Elx, l'Hèrcules, el València. Així va el món: aquest,

almenys. L'altre valencià que féu ús de la paraula, preguntà al senyor Montal quines són «les relacions "diplomàtiques" entre els equips de llengua catalana». Hi hagué un moment de perplexitat en l'auditori, molt divertit. Allò era exigir massa. Ningú no hi havia pensat, en el fons. I tot d'una el clima s'excità. Les reclamacions van prendre un to crispat. Procedien d'uns socis tremendament obsedits per la victòria sistemàtica del Barça. El català del col·loqui va adquirir un accent incofusible: era català d'immigrat. I tant! Si fos lícit de jutjar per la mostra

que tenia a la vista, ahir, a València, les interpretacions «polítiques» que del fenomen Barça han donat alguns comentaristes haurien de ser acceptades com a vàlides. Però jo no m'hi fique, en això. Ho consigne, i prou... Quan es van calmar els esperits, Agustí Montal pronuncià unes clàusules d'estil ben mesurades, i repartí tres o quatre visques oportuns. Després, vam anar a sopar. El pianista del restaurant ens va rebre amb una sardaneta. Era inevitable. «Vindràs demà al partit? Et reserve una tribuna», em diu l'Armard. «Home, no cal», li conteste. És segur que no hi comprenia res. Alguna volta, m'he parat a veure en la televisió escenes de futbol, i n'he tret una impressió estranya. De petit, encara acudia al futbol, els diumenges, en un camp rudimentari del meu poble, i en conserve una memòria ben nítida. En aquella època —fa tants anys, ja!—, els futbolistes sabien jugar més que no els d'ara. Feien més coses i més brillants, al camp, i fotien més gols. Em diuen que estic equivocant, i que allò era paleolític pur, i etcètera. Ho deixe córrer. He tornat a Sueca, i escric aquest article. Aquesta tarda, el Barcelona i el València s'han disputat els punts de la jornada. La ràdio informa que han empatat. Sóc incapaç d'apreciar els avantatges, per al València o per al Barcelona, de la peripècia. Ho lamente. Des d'un punt de vista profà i primari, m'hauria estimat més que hagués guanyat el Sueca.

Joan Fuster

Publicat a Serra d'Or núm. 138 del mes de març de 1971

Competir i

Jo no hi entenc gaire, però em sembla que la cosa no s'entendria gens si oblidàvem que sempre — sempre — és “competició”. Em referesc a l'esport, a qualsevol esport, no cal dir-ho. I no solament pense en aquells qui el practiquen, per als quals, en la mesura que siga “joc” i no simple exercici, l'estímul de “guanyar” mai no deixa de ser-hi un factor desiciu. En la majoria dels jocs — “infantils”, “d'atzar”, “florals”... —, un guanya i l'altre o els altres perden, i en això consisteix bona part de l'al·licient, fins i tot quan només es juga per entretenir-se. Ara: l'observació també val per al públic. Hi pot haver, i sens dubte hi ha, una quantitat considerable d'espectadors que s'accontenten amb la contemplació de l'habilitat o la resistència dels atletes, pose per cas, i en trauen una satisfacció suficient. La clientela habitual, per contra, hi busca més emocions: n'hi afegeix pel seu compte, en definitiva. Va a l'estadi a “competir” a través dels jugadors, d'una manera que podríem qualificar de “vicària” o “delegada”. És possible que, sovint, hi influeixi igualment algun mecanisme psicològic més subtil: per exemple, una manera de sublimació o de compensació, que els allibere de les frustracions del sedentarisme quotidià. Però l'important és allò altre.

El fenomen, fóra massa fàcil d'explicar-lo a base de les evidències immediates que ens proporciona el tipus de societat en què vivim. Que és una societat eminentment “competitiva”: assentada damunt el principi alhora genèric i sistemàtic de la “competència”, com tothom sap. Els negocis, els escalafons, el prestigi públic, la política, tot, en el món capitalista, depén d'una trama de rivalitats, i concretament de rivalitats d'interessos, personals, de classe o de nació, i més encara. El gust de la competició esportiva, tan estés, en seria un reflex, una subrogació, un aspecte imaginatiu? No s'ha de negar la concomitància dels fets, per suposat.

Tanmateix, convindria advertir que el problema queda en peu, tant per a les societats precapitalistes — al capdavall, també “competitives” al seu estil —, com per a les societats diguem-ne postcapitalistes. L'esport, o el joc en la seua més àmplia acceptació — el d'escacs, sense anar més lluny —, conserven a les democràcies populars i a la Unió Soviètica l'abast tradicional de la “competició”, que, es vulga o no, és “competitivitat” i “competència”, a nivell intern i a escala internacional. No gosaré concloure que això de “competir” siga consubstancial amb la “condició humana”, ni de bon tros. Em limite a constatar una realitat, sense interpretar-la.

Es tracta de “guanyar”, doncs. El verb, amb les seues connotacions econòmiques automàtiques, fa una certa angúnia. Però sí: es tracta de guanyar. Si esmolàvem l'examen, diríem que es tracta, simultàniament, que l'altre o els altres perden. Una de les gràcies d'haver guanyat és que l'“enemic” — l'èmul — haja perdut: no ens hem d'enganyar. La victòria — serà un trofeu aparatós, potser un únic partit inútil, amistós si cal — representa la victòria de “tots” els seguidors de l'equip o de l'individu que coagula ansietat col·lectiva. I la derrota, és clar, simètricament.

Qui guanya o perd és el jugador real, però amb ell s'identifica, per una raó o una altra, la massa que presencia el “torneig” — quina curiosa paraula medieval, supervivent! — o que el segueix a distància pels papers, pels televisors, per les ràdios. O siga: qui guanya o perd és una multitud, més grossa o més prima, segons l'espècie

d'esport a què puguem al·ludir. L'apassionament és natural, i naturals, en conseqüència, l'eufòria o la desolació que en pervenen, a raó dels "resultats". La il·lusió és guanyar: pertany a la lògica de la "competència". Quan guanya el meu equip, sóc "jo" qui guanya: aquest és l'esquema.

Particularment, la meua curiositat pels esports és mínima. Vull dir: pels esports en si. No he sentit mai la menor inclinació a practicar-ne cap —una temporada, el pòker, que no sé si és esport però sí que és un joc, i el vaig deixar córrer de seguida—, i no arribe a participar ni tan sols de la seua repercussió excitatòria més expansiva. Estic segur que això m'ha perjudicat: el meu cos seria, passada la cinquantena, més sa, i el meu esperit, més militant. Què hi farem! "Cascú és cascú", diuen al meu poble. Però aquest distanciament potser em permet de reflexionar la qüestió amb una relativa objectivitat. I m'aferre a creure que és això: jugar i competir, i guanyar, i fer-ho amb una mediació còmoda i brillant, com són els "jugadors" especialistes. I, des de la seua tribuna, el soci aplaudeix, increpa, clama: Insulta potser l'entrenador, o malparla dels directius. És la seua feina. Ell vol "guanyar": que guanyen els seus. Perquè si els seus guanyen serà com si ell haguera guanyat. O se'n sentirà frustrat, si no hi guanyen. De fet, no ve d'una "copa". No s'acaba el món per una incidència desastrosa, en això dels esports. Però ja salta a la vista la commoció que desencadena cada episodi concret. "Perdre" i "guanyar" són dues nocions tremendes. Si són assumides a fons. Un xut maldestre d'un futbolista equival a una mala jugada de borsa, moralment, i per dir-ho d'alguna manera. Els "croats", de què parlava Pere Quart en un poema incisiu, s'hi apunten setmanalment: amb l'esperança de "guanyar". L'esperit de "competició" és això.

Hi hauria més coses a dir...

Joan Fuster

Aquest article va ser publicat en el Butlletí del F.C. Barcelona en el N. Juliol-Agost de 1975. Jaume Rosell el va animar a escriure aquesta col·laboració el dia que Joan Fuster va ser convidat a la Llotja del Nou Camp un Barça-Madrid.

Canvia el futbol, canvia el Barça

L'NBA té una identitat ben definida, que va més enllà del seu prestigi internacional, de la rendibilitat econòmica i de l'adhesió que rep dels fanàtics que en segueixen les activitats. Però els afeccionats del futbol català i els socis estan disposats que el Barça sigui en el futur una mena d'NBA, amb la despersonalització que comporta? Pels canvis profunds que experimenta el futbol, el dilema del Barça és definir quin model escull com a societat esportiva. Els antinuñistes simplifiquen les coses i atribueixen a J.Ll. Núñez la culpa de tot el que els disgusta del Barça. Però ell no és responsable de l'evolució que està efectuant el món del futbol que ha trencat en mil bocins molts dels senyals d'identitat que el caracteritzaven: les místiques que l'envoltaven i la personalitat dels clubs.

En aquestes dues dècades, les olimpíades s'han desmarcat de la hipocresia del fals amateurisme, han reconegut la importància de les retransmissions esportives televisades amb vista a la seva viabilitat financera dels jocs, han assumit el pes de la publicitat, etc. I han fet aquest procés resistint-se a incorporar als seus esquemes de poder els vents democratitzadors de la darrera meitat del segle XX. El futbol ha anat per un camí semblant i està posant punt final a la major part de les místiques que l'acompanyaven, i impulsa un replantejament de les estructures internes de les entitats a partir de la conversió de moltes d'elles en societats anònimes.

El drama de ser «més que un Club»

El Barça de Núñez ha entrat en aquesta dinàmica de les entitats futbolístiques. Però, per les seves característiques identitàries i socials, està pagant un preu alt: la incomprensió interna dels seus afeccionats. Una franja amplíssima d'aquests i de seguidors es resisteix a allò que Núñez els proposa com a futur. La condició del Barça com a símbol de la catalanitat i de la societat civil barcelonina democràtica s'ha repetit tant que una bona part dels afeccionats ha acabat creient allò de «el Barça és més que un club». A causa d'això, quan Núñez ha començat a portar el Barça cap a l'horitzó normal dels grans clubs de futbol europeus, el football business, prescindint de qualsevol consideració sentimental, se li ha obert una esquerda d'insatisfacció sota els peus. I el problema creix a mesura que Núñez persevera en la seva coherència, fins al punt que la contestació social està desestabilitzant profundament la seva gestió, a pesar que vagi acompanyada de grans èxits esportius i econòmics. Malgrat que els adversaris de Núñez el considerin trampós per l'escassa transparència amb què governa el club, el cert és que digué la veritat en la seva primera campanya electoral, que el dugué a la presidència. Aleshores explicà als quatre vents que si guanyava governaria l'entitat com si fos una empresa. Núñez, des de la presidència, s'ha dedicat a buscar desesperadament les dues coses que són fonamentals per a qualsevol companyia: guanyar el màxim de diners possible i fer-ho a través del compliment dels objectius: les victòries en partits i campionats. Com que en els seus primers anys de gestió no aconseguí imposar-se en el terreny esportiu, Núñez necessità coartades. I s'acollí al tradicional victimisme catalanista com a excusa per als fracassos. Però el més important és que també s'adherí verbalment a les arrels d'identitat del Barça, anant més lluny del que ell mateix podia haver sospitat durant la seva primera campanya, en la qual es presentà com a apolític. Aquesta visió del Barça-Catalunya era la que en aquelles eleccions esgrimien els seus adversaris. No s'ha d'oblidar que aleshores era un home de perfil espanyolista, amb un tarannà pròxim al que encarnava la dreta autoritària. En aquest procés de reconversió catalanitzadora de Núñez hi intervingueren molts els seus assessors, que el convenceren que aquella pàtina era requisit indispensable per arribar a aconseguir el reconeixement social del país. Després, quan començaren a arribar els bons resultats esportius, Núñez

ja havia reforçat, involuntàriament però irreversiblement, aquesta mística històrica que ara li suposa un problema. La dissociació entre l'estratègia presidencial economicista, així com la seva manera d'actuar autoritària, enfront dels sentiments ideològics, participatius i sincerament patrioters de la graderia, han anat traduint-se en topades cada vegada més notòries.

Que l'equip estigui guanyant un partit àmpliament en el marcador, però que, per jugar molt malament, es desfermi a l'Estadi una mocadorada crítica. O que,

després de guanyar una Copa d'Europa, la seva manera de fer les coses afavoreixi que els promotors d'una moció de censura aconseguixin les signatures necessàries per presentar-la. Amb això, el que li estan dient els afeccionats a través de les seues «mocadorades» és clar: es reconeix la revaloració econòmica del Club durant la seva etapa, s'agraeixen els triomfs esportius, però es desitja una altra manera de dirigir el Club.

El Barça és una entitat que té una característica quasi diabòlica per als seus dirigents: els seguidors se senten amos electius de l'entitat. Allò de més que un club els ha estat repetit tantes vegades que han acabat per assumir-ho de veritat. I els qui tenen sensació de propietat sobre el Barça, viuen malament i digereixen pitjor que se'ls donin poques explicacions sobre la marxa ordinària de l'entitat, i se senten frustrats per les escasses referències explícites que fa la directiva en descriure l'horitzó futur de l'entitat en uns temps tan dinàmics i canviants. Dos o tres exemples. Els barcelonistes identitaris saben que la necessitat que l'equip ofereixi espectacle obliga que la plantilla tingui un grapat de bons jugadors estrangers. Mai no hi ha hagut xenofòbia al Barça, sinó tot el contrari. Però quan Núñez consent que un tècnic holandès materialitzi el seu capritx d'envoltar-se d'una majoria de jugadors compatriotes seus (en comptes de respectar l'aspiració que la majoria dels jugadors siguin compatriotes dels espectadors), salta una suspicàcia que el president no entén. I quan aquest equip, amb tan pocs jugadors de la cantera, guanya la Lliga, Núñez es desfà en intents de cobrar-se les crítiques amb la qual cosa reobre les ferides dels qui recorden que un altre entrenador, Cruyff, aconseguí uns quants campionats donant, a més, un recolzament real als jugadors de les categories inferiors. Els barcelonistes realistes saben que en les finances actuals del futbol són més importants els ingressos per TV que els dels carnets de soci o les entrades en taquilla. Tot i així, els barcelonistes volen ser tractats amb el respecte que a Catalunya envolta sempre la paraula soci.

El refredament dels afeccionats ha tingut darrerament una fita. La celebració de l'últim campionat de Lliga a la plaça de Sant Jaume ja no reuní l'àmplia massa social real del club, sinó un públic circumstancial extremadament jove. Els qui creuen en el més que un club senten cada vegada una sintonia menor amb el president, el qual els està desnaturalitzant l'entitat.

La perspicàcia de Núñez

L'actual president del Barça té un mèrit: és el primer màxim dirigent del futbol espanyol que entengué el que portaven els nous temps. I es proposà convertir el Barça pràcticament en una societat anònima en tot menys en la seva denominació formal. I, a més, la seva família hi exercís d'accionista principal. També fou el primer en endevinar els diners que podria arribar a aportar-li el futbol al seu club. Núñez també fou el primer en adonar-se que la fórmula democràtica d'un club un vot anava contra els interessos del Barça, i ho concretà en trencar la negociació en bloc del futbol espanyol amb les cadenes de televisió. Però totes aquestes qüestions no són, òbviament, solament econòmiques, sinó que afecten la identitat del club i la manera de relacionar-se afectivament amb ell els seus propis seguidors. Gestos com el de canviar contínuament el disseny de la samarreta generen, sens dubte, més ingressos, però també molesten els seguidors, ja que acaben debilitant les relacions d'identitat amb quelcom que, per als seguidors, és com una bandera. Al capdavant, tot es limita a escollir una opció. I Núñez prefereix la fórmula NBA, tot i que aquesta comporti que el club, en la pràctica, sigui cada vegada menys dels seus propis afeccionats: simplement.

Antoni Franco

Director del diari El Periódico

L'Avenç, núm.38. Síntesi: I. Crespo

Avelino:

l'únic jugador del Barça de La Ribera Baixa

Avelino Senon Martínez, va nèixer el 9 d'agost de 1929 a Sollana (València), començà la seua etapa esportiva en l'equip del seu poble, després passà al C.F. Alcàsser i més tard va fitxar ja com a professional en l'Olimpí de Xàtiva, equip que militava en tercera divisió. El seu entrenador en aquest equip era el suecà José Maiques i va coincidir amb el jugador Juan Ibàñez, també de Sueca. Els clubs valencians en aquesta categoria estaven agrupats amb els clubs catalans i mallorquins, la qual cosa facilità que els recercadors de jugadors es fixaren en Avelino, que en només 21 partits va marcar 44 gols, essent per tant el màxim goleador nacional. De seguida va rebre ofertes del València, R. Madrid, Español i Barcelona. Finalment es va decantar pel F.C. Barcelona i va signar un contracte per cinc anys l'11 d'abril de 1950. El Barça també va estar interessat en fitxar el suecà Juan Ibàñez. El secretari en aquells anys era l'exjugador Josep Samitier i el president Agustí Montal i Golobart.

Durant aquests anys el Barça va aconseguir els següents títols: 49/50, cap; 50/51, Copa del Generalísimo; 51/52, Lliga, Copa, Copa Llatina, Copa Eva Duarte; 52/53, Lliga, Copa i Copa Eva Duarte; 53/54, Subcampió de Lliga i finalista de Copa.

Si arribar a ser jugador del Barça és una meta difícil, aconseguir ser titular és encara molt més difícil. Per aquesta experiència va passar el jugador de Sollana Avelino i molts més jugadors com ell, que, sent jugadors excepcionals, no han pogut mantindre's com a titulars pel fet que en el primer equip de F.C. Barcelona al llarg dels 100 anys d'història sempre ha reunit una gran plantilla de jugadors competitius. A més en l'època d'Avelino no es realitzaven canvis durant el partit.

Tanmateix Avelino Senon va jugar en moltes ocasions amb el Barça, era un davanter dels que no

s'ho pensen en xutar i va marcar gols espectaculars. El jugador de Sollana sempre comenta que guarda uns records immillorables de l'època en què formà part del F.C. Barcelona, tant pel que fa als companys d'equip com pels membres directius que, segons ell, sempre el van ajudar i el recolzaren en tot. Fins i tot aquest any, l'actual directiva ha tingut la brillant idea, que Avelino no oblidarà mai, de convidar-lo en els actes commemoratius del Centenari a través del propi president, J. Ll. Núñez, i el secretari, Ricard Maxenchs. Segons ell, aquests detalls i altres fa que el Barça segueix sent "el millor club del món". Actualment també forma part de l'Agrupació d'Antics Jugadors del F.C. Barcelona.

Les fitxes d' Avelino de la seua etapa en el F.C.Barcelona exposades actualment en el Museu amb altres objectes personals.

Avelino va coincidir en la seua època amb un equip tan més gloriós i popular com el Dream Team, el famós "equip de les cinc copes" que estava format per noms com Ramallets, Biosca, Segarra, Kubala, Basora, Manchon, Calvet, els germans Gonzalvo, Marcos Aurelio i el mític César.

El jugador valencià acabà el contracte amb el F.C. Barcelona el 30 de juny de 1954, després va jugar en altres equips com: R. Avilés, C.D. Tenerife i C.D. Logroñés. Finalitzà la seua etapa esportiva com a professional en primera divisió en l'equip portugués Atlètic Club de Portugal, on va aconseguir 21 gols i quedà el tercer màxim golejadorel campionat.

El fichaje de Avelino

Avelino, en la part superior esquerra, en un partit internacional contra el campió belga (4-1). Avelino va marcar el quart gol.

Insolències *Fusterianes*

- No et refies de la teua consciència. Tendirà a donar-te la raó.
- Com que no és obligatori ser raonable la gent se n'aprofita.
- Bé està tenir una "pàtria", natural, adoptiva o militar: cadascú s'apanya com pot. Però els "patriotismes" ¿no són una hipertròfia?
- "Tinc raó", "tens raó", "donar la raó"... Quanta propietat!
- Amb una mica d'habilitat i una altra mica de menfotisme, es pot trobar justificació per a tot. Per què, doncs, molestar-se a justificar res? I no obstant, ens passem la vida justificant-nos. Mireu: ho estic fent jo mateix, quan escric açò...
- En moltes coses, però en l'amor particularment, l'experiència pot, o sol, ésser un defecte. Per això el primer amor és inoblidable.
- Forma part d'una bona educació saber en quines ocasions cal ser mal educat.
- No desertes, rebela't —si pots, és clar.
- És un deure dels joves espantar sistemàticament els vells, ni que siga per evitar que s'adormen del tot.
- ¿L'entusiasme? No serveix per a construir una casa, ni per a escriure un llibre o llaurar un camp, ni tan sols per a jugar a futbol. A base d'entusiasme només es pot cantar —i encara malament.

- Algunes vegades, la imprudència dóna bons resultats.
- Jo, ja m'acontente de tenir una mica de "raó" de tant en tant, aspirar a més em sembla una procacitat.
- Tens un cos: aprofita'l, aprofita-te'n!
- Si tens un fill, ensenya'l a ser lliure. Encara que siga a costa

teua. En realitat, haurà de ser a costa teua...

- Malament, si les teues opinions no són conseqüència de les teues passions; pitjor encara, si les teues passions són conseqüència de les teues opinions.
- Cinc sentits corporals? Demanem-ne més!
- RACISME.- Els negres no són iguals als blancs perquè són negres.
- La llibertat és un hàbit, i no resulta gens fàcil d'adquirir. Només s'adquireix amb la pràctica!
- Parlar de futbol és callar, posem per cas.
- L'oci implica la necessitat d'un "entreteniment" mental. O, dit d'una altra manera, únicament estem ociosos de debò quan sentim aquesta necessitat...
- La "felicitat", en última instància, no és sinó una acumulació d'egoisme satisfets: una acumulació de "petits" egoismes satisfets, petites necessitats satisfetes.
- Per descomptat, els valencians "normals" no són excessivament normals com a valencians.
- Tot és qüestió de sentir-se viues les arrels.

El sentit del

Els actes del Centenari del FC Barcelona estan tenint un èxit espectacular tant a nivell esportiu com cultural i social. En efecte, el cartell del Centenari ha estat realitzat per un dels pintors de més projecció internacional, Antoni Tàpies, i presentat oficialment en un emotiu acte a la seu del museu del nostre club. També ha format part d'aquest magnífic preludi l'estrena de l'Himne del Centenari, realitzada amb una gran expectació en l'incomparable marc del modernista Palau de la Música Catalana, tan arrelat a la història contemporània de la nostra ciutat.

Els actes del Centenari, sens cap mena de dubte, són una demostració més de l'arrelament del club en el nostre país i un exponent de la seva profunda catalanitat, avui posada en dubte per estranys interessos, que no reeixiran en els seus intents de confondre al nostre poble, ja que la catalanitat del Barça està sobradament contrastada per tota l'executòria del club des de la seva fundació fins al dia d'avui.

En efecte, el FC Barcelona el funden l'any 1899, 6 catalans i 6 estrangers, i aquest club arrela més en la societat que un altre fundat poc temps després totalment per nacionals. És bo recordar que, pocs anys després, el fundador, Hans Gamper, pronunciava unes paraules que considerem premonitòries i que ens emocionen donat que van ser dites per una persona de nacionalitat suïssa: "El nostre poble s'ha fet seu el Barcelona i el Barcelona s'ha fet el club de tothom. La seva fama mundial ha omplert d'orgull Catalunya, aquest grapat de terra adorable, tan amant de totes les lluites, que les lluites que són nobles enforteixen i enlairen".

Pocs anys després, ja durant la dictadura de Primo de Rivera, amb ocasió d'una xiulada a la Marxa reial, el club va ser clausurat durant sis mesos. Durant aquest semestre el públic va respondre i van augmentar les inscripcions de socis. Casualment un dels que va donar-se d'alta va ser Josep Sunyol, que el 1935 arribaria a ser president del Barça i que morí afusellat sense judici previ l'any 1936.

Acabada la Guerra Civil va ser imposada una junta addicta al franquisme. Van canviar el nom del club pel de Club de Futbol Barcelona i van substituir les quatre barres de l'escut per dues. Aquests fets van produir malestar al si de la junta. Tot i la seva identificació política, en realitat, una vegada més, el pes de la catalanitat del club podia més que la ideologia feixista.

Durant tot el període de govern del general Franco el nostre club va ser referent de catalanitat per al poble i les seves victòries eren considerades per la nostra gent com a victòries de la llibertat. Hem de dir que les quatre barres del nostre escut van ser retornades l'any 1949, però el nom del club no fou restituit fins al 1973. També el FC Barcelona va ser un dels primers llocs públics en què es feien els anuncis en català. Era l'època del president Montal, fill, i no sense queixes i amenaces de l'autoritat competent.

Ja amb la normalitat democràtica, cal destacar la col·laboració de la junta presidida pel senyor Núñez amb la Crida a la Solidaritat, cedint el Camp Nou per a la celebració, el dia de Sant Joan el 1981, del festival Som una nació, que aplegà més de 100.000 persones, al crit de "Tots al camp del Barça". Tots aquests fets i molts d'altres que podríem destacar són una manifestació de la profunda identificació del Barça amb Catalunya i la llibertat, amb què forma una unitat indestructible i fa que el club sigui el millor ambaixador del nostre país tant a la resta de l'estat com a tot el món.

Miquel Esquirol

Directiu del FC Barcelona

(Adaptació d'un article publicat al diari AVUI el 27-11-98)

Retalls de premsa

Si el FC Barcelona gana, los suecanos quieren llevar una reproducción de la copa a Madrid

La Peña Barcelonista de Sueca fleta un avión para que cien valencianos asistan a la final de Wembley

ANDRES ALBEROLA

Seguidores del FC Barcelona de diversos puntos de La Ribera, así como de otras ciudades de la Comunidad Valenciana se desplazarán hasta el estadio Wembley con la Peña Barcelonista Ribera Baixa para asistir a la final de la Copa de Europa que disputará el próximo día 20 de abril el conjunto azulgrana contra el equipo italiano de la Sampdoria.

Para ello la directiva de esta Peña, que preside Ferran Beltrán, ha conseguido reunir a cien aficionados que saldrán del aeropuerto de Manises el día 19 y estarán en Londres hasta el 21.

Entre los que viajarán se encuentran 22 suecanos y otros de Valencia, Alginet o Algemesí. La lista se completa con con miembros de otras Peñas o aficionados de ciudades como Castellón, Villarreal, l'Alcora, Almazora, Nules, Denia, Santa Pola, Benidorm y Elx. También se integrarán en la expedición barcelonista aficionados de la población tarraconense de Uldecona.

La Peña Barcelonista Ribera Baixa nació hace tres años, des-

Rexach y Cruyff, con el presidente de la Peña Barcelonista.

pués de organizar un desplazamiento en autobús a Berna, la ciudad suiza en la que se disputó la final de la Recopa. En la misma hay censados alrededor de 160 fieles seguidores del Barça de poblaciones de toda la comarca, aunque la mayoría son de Sueca, donde esta situada la sede.

La secretaria de la Peña, Sales Domingo, dice que las actividades que realizan son prefe-

rentemente ver partidos de fútbol y organizar viajes a los encuentros más importantes de los azulgranas «en un año haremos unos diez desplazamientos para asistir a los mejores acontecimientos deportivos que tengan al Barcelona como protagonista».

Uno de los mayores problemas con que se encontraron fue la adquisición de las entradas. En principio sólo les concedían

cincuenta, pero tal y como señala la secretaria de la Peña «tenemos un presidente que no nos lo merecemos, es el mejor del grupo. Tuvimos que negociar y subieron a setenta el número de entradas que nos vendían, aunque como necesitábamos más mantuvimos una entrevista con el jefe de taquillas del Camp Nou y le explicamos que las cien eran necesarias porque había gente de Peña de todo el País Valenciano».

Tanto el presidente, Ferran Beltrán, como la secretaria de la Peña Barcelonista, Sales Domingo, están convencidos de que la Copa de Europa, el torneo más importante por clubes, no se le va a escapar al FC Barcelona en la presente edición.

Para esta ocasión los componentes de la Peña no han regateado esfuerzos y han confeccionado una serie de carteles junto a otras Peñas y una reproducción del trofeo de la Copa de Europa en corcho para, según comentan, «pasearla por Madrid cuando volvamos si ganamos, o arrojarla al río Támesis si perdemos».

Directivos del Barça presiden en Sueca un acto de su Peña en La Ribera Baixa

VICENT FERRER

Unas ciento cincuenta personas miembros de la Peña Barcelonista de Sueca asistieron el pasado viernes por la noche a la cena ofrecida por este colectivo a los representantes del club catalán que se desplazaron hasta esta localidad de La Ribera Baixa encabezados por el vicepresidente del Barcelona, Nicolau Casaus.

La representación del club que preside José Luis Nuñez estaba compuesta por el ya mencionado Nicolau Casau, al que acompañaron José Miralles, delegado de las secciones deportivas; Francesc Ventura, delegado del fútbol profesional de esta entidad, y Miguel Esquirol, miembro de la comisión social del club catalán.

Por parte local asistieron, entre otros, el alcalde de Sueca, Paco Ferrer; el presidente de la Peña Barcelonista Ribera Baixa, Ferrán Beltrán, y los presidentes de las Peñas barcelonistas de Alzira y de Valencia, Antonio Alvaro y José Luis General, respectivamente.

Tras las palabras de salutación del alcalde de Sueca, Paco Ferrer, y después de que José Juan procediera a dar lectura a la nota de Vicente Vera, concejal de Deportes del ayuntamiento de la localidad anfitriona, que no pudo estar presente en el acto por motivos profesionales, tomó la palabra el vicepresidente del FC Barcelona, Nicolau Casaus, quien manifestó que «estoy realmente sorprendido por la actitud de algunos medios de comunicación de Valencia que han preguntado si el Barcelona le ha hecho la guerra al Valencia». La respuesta de Casaus a esta pregunta fue tajante: el mandatario del club catalán señaló «que el Barcelona no hace la guerra a nadie, y menos al Valencia. El Barcelona, como símbolo del deporte en Cataluña, llega a Valencia con la intención, sobre todo, de dar un buen espectáculo deportivo, y si es posible conquistar dos puntos».

Casaus añadió que a pesar de las cuatro bajas que presenta el equipo de Cruyff, intentarán ganar el partido y la Liga. Asimismo hizo una valoración muy positiva de las Peñas barcelonistas que hay en el País Valenciano, de las que señaló que eran un soporte para el club lejos de Cataluña.

La Peña Ribera Baixa fletará un charter para la final de Atenas

La Peña Ribera Baixa, de Sueca, va a estar presente en Atenas. Y está trabajando a fondo para que todos los barcelonistas del País Valencià tengan oportunidad de estar en la final, para lo que van a fletar un vuelo charter. La salida hacia Atenas se producirá el día 17, a mediodía, desde el aeropuerto de Manises en vuelo directo. El regreso se efectuará el 19, alrededor de las 23 horas, también en vuelo directo Atenas-Manises.

El precio aproximado del desplazamiento es de 75.000 pesetas pero para abaratar al máximo los costes, la Peña Ribera Baixa ha editado carteles, camisetas de promoción y la rifa de tres plazas a Atenas. Además, ha logrado que una entidad financie el viaje a 6, 9 y 12 meses para quienes quieran pagar a plazos el viaje. Los interesados deben llamar al teléfono (96) 1710511-1705474 y 1703374, donde podrán hacer su reserva. ■

La PB Ribera Baixa, con Johan

La Peña Barcelonista de la Ribera Baixa, de Sueca, organiza un viaje con autocar a Barcelona para estar al lado de Cruyff y el Dream Team el próximo 10 de marzo. La Peña, que cuenta aún con algunas entradas para el encuentro, hace un llamamiento a los interesados en apuntarse al desplazamiento. El teléfono de contacto es el 96.171.05.11.

De Ribera Baixa a Rotterdam

La Peña Barcelonista Ribera Baixa (Sueca) organiza su viaje a la final de Rotterdam, el 14 de mayo. Sus miembros, que asistieron también a las finales de Berna, Rotterdam, Wembley y Atenas, se desplazarán desde Valencia en vuelos regulares, vía Barcelona o Madrid, a Amsterdam. Su programa, que incluye dos noches de hotel, cuesta entre 75.000 y 80.000 pesetas. El teléfono de la Peña Ribera Baixa es el 96 171 05 11.

Conrado Meseguer

Conrado Meseguer naix a Sueca en l'any 1946, realitza els seus primers estudis artístics en l'Escola Municipal d'Arts i Oficis de Sueca. Sent els seus personatges i pinta el primer quadre, Als que sentiren la Terra, en 1961.

En 1958 exposa, per primera vegada, a la Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Sueca. I en 1964 rep una pensió de l'Ajuntament per a continuar els seus estudis en l'Escola Superior de Belles Arts de València. En 1969 finalitza els seus estudis amb el premi Roig. A partir d'ara pren la pintura com a professió i, a pesar dels distints estils, tècniques i nous conceptes expressius que apareixen en la seua evolució com artista, mai no deixarà de pintar a la seua terra i als seus homes amb un estil impressionista igual com ho va expressar en el seu aurore Als que sentiren la Terra.

En 1966, premi del Ministeri d'Informació i Turisme. En 1967 realitza diversos viatges d'estudi per tot Europa, madurant la seua capacitat creadora que es reflecteix en les seues abstraccions expressionistes. A partir de 1967 forma part del grup Arte Actual de València. Des de 1976 funda i dirigeix l'Escola d'Expressió Plàstica de Sueca.

En 1985 edita el pimer llibre Als que sentiren la Terra, en 1988 es farà la segona edició. En 1987 representa a Espanya en l'antiga URSS en el Palau de les Arts de Moscou i Minsk. Realitza diversos cartells dels certamens internacionals de Música que se celebren a València. En 1988 edita la primera Carpeta Als que sentiren la Terra amb la Falla Cervantes de Sueca.

"Conrado, un pintor valencià hiperrealista que aconsegueix increïbles resultats amb el seu treball minuciós, meticulós, sense concessions.

Domina el dibuix, sap aplicar el color, combina els objectes, aporta argument als seus quadres, fabrica sorpreses amb els seus pinzells, desperta curiositats, provoca mutacions en la sensibilitat de l'espectador, impressiona l'observador menys sensible.

Conrado investiga, es familiaritza amb la realitat i penetra dins per a reproduir-la fidelment. Admirables textures, d'inexplicable qualitat"

(Traducció i adaptació d'un text de José VIGO)

Manuel Boix

Manuel Boix (l'Alcúdia, en la Ribera del Xúquer, 1942) ha estat un dels introductors del nou realisme a la Península, en els ja remots 60. En la dècada següent, les sèries Falconeria i Trama i ordit aprofundien en el mateix fet de pintar, amb obres d'una gran bellesa formal, com "L'arc del triomf", que clou la primera, i "El martiri de sant Sebastià", que resumeix la segona. Des que l'any 1980 li fou concedit el Premi Nacional d'Arts Plàstiques, i particularment després d'una llarga estada a Nova York, la seua tasca s'ha significat en els més diversos camps de la creació: pintura —sèries Acròstic, Frontissa, Alfabet, Escacs...—, il·lustració de llibres —Tirant lo Blanc, La serp, el riu, Don Quixote...—, obra gràfica i cartells, i darrerament, escultura. Els Borja, El laberint, Els equilibristes i El punt dins el moviment combinen tots els anteriors recursos, i són temptatives que busquen la plena ocupació de l'espai escenogràfic.

J.P.

Eolo, 8
Tel. 96 361 91 80
VALÈNCIA

VENTA DE LOS GATOS

GERMANS MATOSES

Avinguda de la Mar, 6
Telèfon 96 170 27 79
SUECA

RÉTOLS **Gracia**

RÈTOL PINTAT I ADHESIU

RETOLAMENT DE :

VEHICLES

CARTELLS

TANQUES PUBLICITARIES

PANCARTES

LLUMINOSOS

PARET I NAUS INDUSTRIALS

METACRILATS ...

C. ALFONS EL MAGNANIM, 5 - TL: 96 171 24 72
MÒBIL : 609 69 34 00 - SUECA (VALÈNCIA)

RÓTULOS

Enhorabona
pel 25é Aniversari

Visca el Barça!!

C/Utxana, 13 - Sueca

Pizzas per a emportar

Pizzeria Bolera

ENRIC BELTRAN

ECONOMISTA-AUDITOR

Núm. ROAC 15109

Conde Salvatierra, 21-2

VALÈNCIA

Tel. 96 351 46 45

Fax 96 352 24 53

Mòbil 619 11 28 78

e-mail: ebeltran@dirac

Libreria
Sant Pere

service **PICKING** **point**
Material de oficina • Archivo Informàtica • Servicios

Cullera, 11

Tel. i Fax 96 170 03 79

SUECA

l'Olier
la charcuteria
l'Olier

Iglesia, 1 • Tel. 96 176 02 30

Milagrosa, 2

MARENY DE BARRAQUETES

tabacs

CARNISSERIA
XARCUTERIA

Blai Vi-

RAMADERIA PRÒPIA

Mercat parada 33-34

Mòbil 639 66 79 06

Templaris, 28

Tel. 96 170 15 60

Part. 96 170 02 05

SUECA

PERGAMINS

**OLIS
LAMINES
POSTERS**

**MARCS
ALBEROLA**

des de 1976

Carrer Mercat, 1

Tel. i Fax: 96 171 26 90 • 46410 • SUECA

FORN I PASTISSERIA

MEL'S

Artesans des de 1893

SUECA • MARENY BLAU

EL BARÇA

durant els 25 anys de la Penya

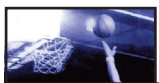

FUTBOL

L'any del 75 aniversari. El Barça es reforça amb l'holandès Johan Neeskens, tot esperant la doble nacionalitat de Sotil, però aquesta no arriba mai i el peruà es passa la temporada en blanc. L'equip no funciona a la lliga, Cruyff és expulsat a Màlaga, i acaba la lliga tercer, a 13 punts del Madrid.

A la Copa l'equip cau eliminat pel Saragossa i a la Copa d'Europa va superant eliminatòries, amb una nit històrica en què Rexach marca tres gols al Feyernoord, fins arribar a les semifinals. El Barça perd 2-1 al camp del Leeds United i no passa de l'empat a un en el partit de la tornada al Camp Nou.

BÀSQUET

La Junta directiva d'Agustí Montal intenta relançar les seccions i nomena Ferran Riba com a representant del bàsquet. Es contracta l'entrenador iugoslau Ranko Zeravica i s'intenta fixar Manuel Raga, un autèntic jugador mexicà que jugava a l'Ignis de Varese. El Madrid es posà pel mig i al final no es va consumir el fitxatge per imperatiu de Governació. En el seu lloc vingué el gegant americà Lawrence McCray. També s'incorporaren els dos germans San Epifanio, el segon encara amb només quinze anys. L'equip quedà en segon lloc amb els mateixos punts que el Madrid, però amb un bàsquet average inferior. En la Copa Korac s'aconseguí arribar a la final, que es perdé davant el potent equip italià del Forst de Cantú. Encara no es guanyaven títols però la gent ja es feia il·lusions.

HOQUEI

A partir de l'any 1972 la secció de hoquei millorà notablement el seu pressupost, la qual cosa es traduí en títols; des de 1972 fins 1987, el F.C. Barcelona guanyà cada any, almenys, un títol estatal o europeu, amb l'única excepció de la temporada 1975/76.

L'any anterior s'havia aconseguit la lliga i la Copa d'Europa, en aquesta temporada només es va guanyar la Copa

d'Espanya, contra el Voltregà, per 3-1. La plantilla del primer equip era aleshores: Pons, Ginesta, Vila, Brasal, Chércoles, Villacorta, Vilallonga, Centell (i els joves Vilapuig i Torres), poc després s'incorporà el formidable porter Carles Trullols.

HANDBOL

El F.C. Barcelona queda en segon lloc.

FUTBOL

L'alemany Hennes Weisweiler és contractat com a entrenador de F.C. Barcelona. Sotil pot per fi jugar sense ocupar plaça d'estranger, però no rendirà al mateix nivell de la primera temporada. Weisweiler té un enfrontament amb Cruyff i la directiva s'inclina del costat del jugador. L'alemany serà substituït per Laureano Ruiz, entrenador del segon equip.

A la Lliga, el Barça acaba segon i, a la Copa de la UEFA, arriba fins a les semifinals davant el Liverpool.

BÀSQUET

Arriben reforços importants: l'americà Bob Guyette, un pivot que donà un excelent rendiment, l'oriund argentí Juan Domingo De la Cruz, l'aler júnior dominicà Cándido Antonio Sibilio, que s'inscriví en els equips inferiors, els júniors comencen a destacar. L'equip acaba la Lliga, una altra vegada, en segon lloc.

HOQUEI

HANDBOL

L'equip perdé la final de la Copa d'Europa contra el

Temporada de transició en la qual no es guanya cap títol.

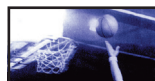

1976-77

FUTBOL

Torna Rinus Michels i la Lliga s'escapa per només un punt i en circumstàncies ben especials. El Barça continua sent un equip irregular que juga partits extraordinaris i d'altres per oblidar. A la jornada 21, Barça-Màlaga al Camp Nou, l'àrbitre no va veure dos penals i va concedir un gol del Màlaga marcat en fora de joc i amb la mà. Cruyff és expulsat per insults, en acabar el partit hi va haver enfrontaments amb la policia. L'holandès va estar tres partits sancionat en els quals el Barça només va sumar un punt.

BÀSQUET

Todor Lazic substitueix Zeravica i reuní un gran equip: Escorial, López-Abril, Solozábal, De la Cruz, els dos germans Estrada, Epi I, Ansa, Carmichael, Sibilio i Guyette. Van començar molt bé, però es van perdre punts en les pistes teòricament més fàcils. Altra vegada el Madrid ens

HOQUEI

HANDBOL

L'equip aconsegueix arribar a la final del Campionat d'Espanya a Cartagena. El públic es decantà contra els barcelonistes que van perdre per un punt 15-14.

FUTBOL

Per tercer any consecutiu el Barça és segon a la Lliga. A la Copa de la UEFA cau a les semifinals, eliminat pel PSV Eindhoven, però a la Copa el Barça aconsegueix el segon títol de l'època Cruyff en vèncer el Las Palmas per 3-1. Mora, Zuviria, Migueli, Olmo, De la Cruz, Esteban, Neeskens, Asensi, Rexach, Cruyff i Fortes. Johan abandona el F. C. Barcelona aquesta temporada igual que Michels. En desembre de 1977 Agustí Montal deixa el Club. Se'n

fa càrrec interinament Raimon Carrasco i se celebren les eleccions per sufragi universal, abans que les eleccions al parlament estatal. Van votar 26.487 socis i el vencedor va ser Josep Lluís Núñez amb 10.352 vots. Ferran Arinyó en va aconseguir 9.537 i Nicolau Casaus, 6.202. Cruyff i Rexach van recolzar Núñez.

BÀSQUET

El nou entrenador ara és el mític Eduard Kucharski que tampoc va aconseguir el títol de Lliga, Epi II i Flores pugen al primer equip. Es va guanyar la Copa del Rei a Saragossa contra el R. Madrid quan només feia un mes que Josep Lluís Núñez era el nou president del club.

HANDBOL

HOQUEI

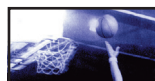
Es van guanyar les dues competicions més importants: Lliga i Copa d'Europa. En la final europea contra el

1978-79

FUTBOL

Núñez centra els seus primers esforços a sanejar l'economia del Club. L'equip queda en mans del francès Lucien Müller i es reforça amb el goleador mundialista Hansi Klankl. A la Lliga el Barça acabarà en cinquena posició. Müller és substituït després de perdre una eliminatòria de Copa contra el València, el substitueix Joaquim Rifé que aconsegueix el títol de la Recopa en la nit màgica de Basilea contra el Fortuna de Düsseldorf 4-3. 30.000 seguidors viatjaren a Suïssa per acompanyar l'equip amb el major nombre de senyeres que s'haja vist mai en un partit de futbol.

BÀSQUET

Després de guanyar la Copa, el president Núñez rectifica en la seua decisió de desfer la secció de bàsquet i pretén crear una estructura sòlida. Kucharski continua com a entrenador. En la Lliga es mantingueren les possibilitats fins al final; però, per una nova desfeta a Manresa, l'equip s'hagué d'accontentar altra vegada amb el segon lloc. La Copa del Rei es tornà a guanyar aquesta vegada davant el Tempus. En Recopa, l'equip va ser eliminat a semifinals.

HOQUEI

Un dels anys més gloriosos del primer equip es van guanyar les tres competicions màximes: Lliga, Copa del Rei i Copa d'Europa. Tant en la Copa com en la Copa d'Europa, el finalista fou el Reus Esportiu, amb el qual hi havia una forta rivalitat.

HANDBOL

L'equip queda classificat en 3er lloc a la Lliga espanyola i arriba a les semifinals de la Copa del Rei.

FUTBOL

Rifé segueix al capdavant de l'equip, que s'ha reforçat amb el danès Simonsen, però els resultats no són bons. Klankl és substituït per Roberto "Dinamita", després de ser eliminats pel València en Recopa, l'entrenador és substituït per Helenio Herrera que torna al Barça vint anys després. S'aprova en assemblea l'ampliació del Camp Nou, que arribarà així als 120.000 espectadors.

BÀSQUET

Núñez va reestructurar l'equip tècnic amb l'entrenador Antoni Serra i el delegat Jordi Bonareu. L'equip quasi sempre sense rotacions era el següent: Solozàbal, Epi, Sibilio, Guyette i De la Cruz; els altres Ansa, G. Estrada i Flores només entraven quan era imprescindible. Per enèsima vegada l'equip quedà en segon lloc, a la lliga. Per tercera vegada consecutiva es va guanyar la Copa del Rei.

HOQUEI

HANDBOL

L'equip tingué una brillant actuació en un torneig internacional a Tolosa del Llenguadoc. Es guanyà la Lliga amb aquest equip: Pagoaga, Calabuig, Ribera, Castellví, Serrano, Balcells, Argudo, Àlvaro, Sagalés, Sagarribay i

Aquesta temporada també fou triomfal, es guanyà la Lliga, amb una neta superioritat, i la Copa d'Europa, ambdues victòries contra el Benfica. Igualment, guanyà la Supercopa d'Europa. La sorpresa arribà a la final de la Copa d'Espanya, disputada a Salamanca, contra La Cibeles d'Oviedo: l'equip asturià guanyà 4-0, enmig d'un ambient increïblement hostil contra l'equip blaugrana.

FUTBOL

El Barça comença la temporada amb Laszi Kubala a la banqueta i incorporacions com les de Quini i Alexanco. Però l'equip no funciona i l'eliminació a la copa de la UEFA davant el Colònia, amb un rotund 0-4 al Camp Nou, acaba amb la paciència dels aficionats. Es confia de nou en Helenio Herrera, que aquesta vegada té més temps per adreçar la línia de l'equip.

Gairebé al mateix temps s'incorporà l'alemany Bernd Schuster, figura destacada de la recent Eurocopa i el Barcelona comença a guanyar partits. L'1 de març de 1981,

després de 27 jornades, l'equip es troba a dos punts del líder i en disposició de lluitar pel títol. Es produeix llavors el segrest de Quini, que restarà 25 dies en captivitat, i el Barça cau en una crisi fins acabar la lliga en cinquè lloc. A la Copa, però, se superen totes les eliminatòries sense perdre cap partit i el 18 de juny de 1981, a Madrid i amb Quini ja recuperat, el Barça venç l'Sporting de Gijón per 3-1 amb dos gols de l'asturià.

HANDBOL

Aquest any no es pogué revalidar el títol de Lliga a causa de les nombroses baixes per lesió de diversos jugadors. L'At. de Madrid de Juan de Dios Roman era l'equip dominador a principis de la dècada dels 80.

HOQUEI

Una altra temporada gloriosa ja que, a més de la Copa d'Espanya en què es guanyà a l'equip La Cibeles, s'aconseguí la Copa d'Europa en vèncer els italians del Giovanazzo, la Supercopa d'Europa i la Lliga. I el Torneig de Montreaux, contra les millors seleccions nacionals.

BÀSQUET

El nord-americà Guyette hagué de tornar al seu país i s'incorporà Jeff Ruland, un altre pivot nord-americà (2,08 metres i 115 quilos), el jugador amb més historial que arribà a Espanya, tot i que no va destacar el que s'esperava. L'equip no va tenir cap enemic en la Lliga i, després d'uns llargs vint-i-dos anys, el bàsquet blau-grana aconseguia per fi guanyar la segona Lliga, la primera fou el 1959. El títol de Copa fou revalidat per quart any consecutiu i només va faltar guanyar la final de la Recopa davant la veritable bèstia negra dels darrers anys: l'Squibb de Cantú que s'emportà el títol.

FUTBOL

Núñez és reelegit president en eleccions anticipades. Es fa càrrec de l'equip l'alemany Udo Lattek. Es comença bé, però el bilbaí Goikoetxea lesiona fins a final de temporada Schuster, l'equip trontolla i es recupera. A sis jornades del final té el títol a la butxaca amb cinc punts d'avantatge. Però el Barça ja no guanya cap partit i regala la Lliga. La decepció s'alleuja amb la victòria a la Recopa contra l'Standard de Lieja 2-0. La final es juga al Camp Nou, ja ampliat.

BÀSQUET

La Lliga es va decidir en l'últim partit al Palau Blaugrana contra el R. Madrid. La superior veterania dels blancs els va permetre la victòria i els blaugranes no van revalidar el títol aconseguit l'anterior any. En la Copa, en canvi, el Barça derrotà el Madrid en la final de Badajoz. En la Copa d'Europa, van quedar en quart lloc en la lligueta final.

HOQUEI

Novament es guanyà la Lliga i la Copa d'Europa, i a més la supercopa d'Europa, la Supercopa d'Espanya i el Torneig de Montreaux, també contra seleccions nacionals. Formaven la secció els següents jugadors: Trullols, Vilapuig, Villacorta, Torres, Centell, Brasal, Pauls, Venteo, i els germans Joan i Josep Enric Torner (aquest darrer considerat el millor jugador del món). L'entrenador era Josep Lorente.

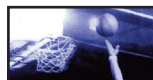
HANDBOL

La directiva del Barça va veure que l'hegemonia estava en perill i va fitxar els internacionals Melo, Novoa, López Leon i Cabanes i es va guanyar la Lliga. Al final d'aquest any s'incorporà el balcànic Fezjula que donà un gran

FUTBOL

El Barça es reforça espectacularment amb el fitxatge de Maradona i les incorporacions de Marcos, Julio Alberto, Urbano, "Pichi" Alonso i "Perico" Alonso. Els resultats no són els esperats. Maradona cau mal d'hepatitis. Udo Lattek, enfrontat amb Schuster, és destituït i arriba César Luis Menotti. L'equip acaba quart a la Lliga però aconsegueix imposar-se a la Copa 2-1 al Madrid a Saragossa, (amb gol a l'últim minut de Marcos) i també guanya l'acabada de crear Copa de la Lliga (en superar una altra vegada el Madrid a la doble final).

BÀSQUET

L'equip es va reforçar amb el veterà Santillana, el pivot nord-americà Marcellus Starks i el badaloní Joaquim Costa. La Lliga es tornà a decidir en l'últim partit, el Madrid portava un avantatge de dos punts i encara no s'aplicava el bàsquet average. El partit es jugava en el Palau, els blaugranes van guanyar gràcies a una cistella en l'últim segon de Santillana; aleshores es jugà un partit de desempat a Oviedo on, en un ambient desfavorable, el Barça es va imposar al Madrid. Dies després els madridistes van decidir no participar en cap torneig que participara el Barça perquè aquests no s'havien afiliat a la recentment creada ACB. En les semifinals de la Copa del Rei s'havien d'enfrontar els dos equips rivals, però els madrilenys no es presentaren a jugar, sense cap sanció federativa. El F.C. Barcelona guanyà la final tot apallissant l'Inmobanco per 125-93.

HANDBOL

Després d'eliminar l'At. de Madrid, el Barça vencé el Bidasoa d'Irun en la final de Copa amb: De Miguel, Cabanes, Rivera, Calabuig, Uria, Serrano, Sagalés, Casasayas, Melo, Fezjula i Sala, jugador que actualment

HOQUEI

L'equip va perdre la Lliga, a un punt del Liceo. Però el Barça va guanyar la Copa d'Europa, en vèncer el Sentmenat en els dos encontres, també guanyà la Supercopa d'Espanya. Va participar a Sao Paulo en el torneig del Mundialito de Clubs i també va guanyar.

FUTBOL

Sense canvis importants, el Barça de Menotti comença ple d'il·lusions. Tot s'enfosqueix quan, a la quarta jornada, altra vegada, Goikoetxea envia Maradona al quiròfan. Tres jornades després cau lesionat Schuster, que serà baixa durant dos mesos. El Barça acaba tercer a un punt del Bilbao.

El Barcelona guanya la Supercopa i perd la final d'una Copa, plena d'incidents i agressions entre els jugadors, contra el Bilbao. Maradona és traspasat al Nàpols i Núñez recupera la inversió feta.

BÀSQUET

Novetats en la Lliga: implantació del sistema de play-off i la possibilitat de dispondre de dos estrangers per equip. El Barça va incorporar l'americà Mike Davis per a fer parella amb Marcellus Starks. L'equip disputà la final del play-off amb el Madrid amb greus incidents en plena democràcia. El primer partit jugat al Palau el va guanyar el Madrid, en el segon foren expulsats Davis, López Iturriaga i Fernando Martín, però només el barcelonista va ser sancionat amb sis partits, els madridistes res. El Barça va decidir no presentar-se al tercer partit. També va perdre en les altres dues competicions, en Copa a la final davant el CAI i en Copa d'Europa davant del Banco di Roma, també a la final.

HANDBOL

El Barça féu el fitxatge més sensacional de la secció, el de l'alemany Wunderlich, però el seu rendiment no fou gaire convincent i, al cap d'un any, tornà al seu país. El 9 de febrer de 1984, l'exjugador Valero Rivera agafa les regnes de l'equip i formarà al llarg de la seua llarga trajectòria un palmarés magistral. El Barça guanya brillantment el primer títol europeu amb la Recopa d'Europa, en un vibrant partit de tornada disputat al Palau Blaugrana per 27-20 al CSKA de Moscou, després d'haver perdut en l'anada de 30-23. També es revalida la Copa del Rei.

HOQUEI

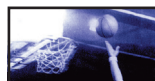
En aquesta temporada el F.C. Barcelona es revenja del Liceo de La Corunya: el supera netament en la Lliga. Per primera vegada es disputa també una nova competició, la Supercopa d'Espanya, i l'equip blaugrana tornà a vèncer el Liceo. I de nou guanya la Copa d'Europa, amb el Liceo una altra vegada com a rival. Finalment, també, va guanyar la Supercopa d'Europa.

FUTBOL

L'anglès Terry Venables arriba per entrenar el Barça, recomanat per Bobby Robson i, com a reforç, l'escocès Archibald.

El Barça comença la Lliga imposant-se al Bernabeu per 0-3 i es col·loca líder, lloc que ja no deixarà i aconseguirà la Lliga a Valladolid amb el famós penal parat per Urruti. Feia onze anys que no es guanyava la Lliga. L'equip era el següent: Urruti, Sánchez, Alexanco, Migueli, Julio Alberto, Schuster, Víctor, Calderé, Carrasco, Archibald i Rojo.

BÀSQUET

No es va aconseguir cap títol nacional, però es va guanyar la Recopa contra l'equip d'Arvidas Sabonis el Zalgiris de Kaunas. La parella d'estrangers estava composta per M. Davis i Otiis Howard. Aquest any es va jugar el Campionat Mundial de Clubs a Barcelona i a Girona on el F.C. Barcelona es va proclamar campió davant els brasilers del Monte Líbano.

HANDBOL

L'equip consolida el seu bon joc i torna a guanyar la

HOQUEI

Tots els títols disputats pel F.C. Barcelona foren guanyats: la Lliga, Copa d'Espanya, Supercopa d'Espanya, Copa d'Europa i Supercopa d'Europa. La final de la Copa d'Europa, disputada contra l'Oporto, fou dramàtica: després del 5-4 amb el qual se saldà el partit d'anada, el Barça aconseguí remuntar al Palau, en vèncer, després d'una pròrroga, per 6 a 4.

HOQUEI

La formidable ratxa d'èxits anà perdent intensitat a partir d'aquesta temporada. Els jugadors es feren grans, el pressupost de les seccions fou reduït, els rivals, patrocinats gairebé tots per empreses, es reforçaren amb fitxatges de renom. Els germans Torner se n'anaren del Barça. Així

i tot, l'equip encara guanyà la Copa del Rei, la Supercopa d'Europa i la Supercopa d'Espanya.

FUTBOL

A la Lliga, amb Archibald en baixa forma i Schuster enfrontat amb tothom, el Barça va acabar segon a 11 punts del Madrid. Es va perdre la Copa en la final contra el Saragossa. Però el més trist va ser la final de Sevilla. Abans s'havia eliminat de manera brillant la Juventus i el Göteborg, amb la nit històrica de "Pichi" Alonso amb tres gols. En la final de la Copa d'Europa els jugadors blaugranes no van ser capaços de marcar cap gol a l'Steaua de Bucarest ni en la pròrroga ni en els penals. El Barça tanca la temporada guanyant la Copa de la Lliga, una competició devaluada que no es disputarà més.

BÀSQUET

Aíto García Reneses es fa càrrec de l'equip amb M. Flores com a segon entrenador. L'equip torna a guanyar la Recopa d'Europa venent, a Caserta, l'Scavolini de Pésaro. En competicions nacionals, un altre any en blanc.

HANDBOL

Aquest any per fi es torna a guanyar la Lliga i per tercer

1986-87

FUTBOL

Venables reforça l'equip amb Zubizarreta, Hughes, Lineker i Roberto. Schuster queda apartat de l'equip. El Barça va ser líder bona part de la competició, una derrota a casa contra el Gijón va marcar la davallada i va perdre la Lliga en el "play-off" davant el Madrid.

BÀSQUET

Durant aquesta temporada l'equip de bàsquet esclatà amb tota la seua potència i va oferir la millor actuació fins aleshores: guanyà la Lliga, la Copa, la Súpercopa i la

HOQUEI

L'equip encara va poder revalidar la Copa del Rei i també

HANDBOL

Només es guanya la Supercopa i la Lliga Catalana.

FUTBOL

Una temporada plena de problemes: en setembre és destituït Venables, entra Luis Aragonés que cau malalt i el substitueix Carles Rexach; Schuster, que encara continua torna a crear greus problemes, s'assegura que ha fitxat pel Madrid, es demana la dimissió de Núñez.

A la Lliga el Barça acaba sisé. La Copa és la salvació d'una temporada negra, però la final es va guanyar davant la Real Societat 1-0.

El 28 d'abril els jugadors convoquen la premsa a l'hotel Hespèria i fan públic un comunicat on se suggereix la dimissió de Núñez. Pocs dies després es contracta Cruyff com a nou entrenador.

HANDBOL

BÀSQUET

L'equip compta amb homes com Epi, Sibilio, Solozàbal i el nou pivot Audie Norris i guanya el doblet estatal, malauradament no pogué classificar-se per a la final-four.

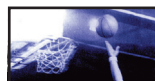
HOQUEI

La forçada renovació de l'equip motivà que aquesta temporada no es guanyara cap títol. Era un conjunt jove i altes esferes del Club no tingueren paciència amb l'entrenador Josep Lorente, que fou acomiadat després d'haver guanyat trenta-nou títols nacionals i internacionals, en setze anys al capdavant de la secció. L'ex-jugador Jordi Vilapuig es feu càrrec de l'equip.

HOQUEI

L'equip acabà la Lliga en tercer lloc, només arribà a les semifinals de la Copa i, a la Recopa, fou eliminat. Posteriorment foren fitxats bons jugadors, però no donaren resultats, tal vegada per les presses, que no permetien l'acoblament de l'equip.

BÀSQUET

El Barçà torna a guanyar la Lliga en el cinqué partit dels play-off contra el Madrid de Drazem Petrovic. L'altra cara de la moneda tornà a ser la Copa d'Europa on va perdre a les semifinals davant el potent equip croat de

FUTBOL

Johan Cruyff va arribar a la banqueta del F.C. Barcelona amb la missió de construir un equip campió. La majoria dels components del "motí de l'Hespèria" marxen i arriben cares noves: Bakero, Begiristain, Rekarte, Serna, Unzué, Eusebio, Salinas, Aloisio, Soler, Valverde i Manolo Hierro. En abril s'incorpora Romerito.

El Barçà acaba segon a la Lliga. El Camp Nou registra un increment d'espectadors. El més important és la final de la Recopa on s'aconsegueix el títol en superar la Sampdoria 2-0 a Berna, amb gols de Julio Salinas i López Rekarte i primer títol de la "era Cruyff". Va ser una temporada de transició, es va plantar cara al Madrid, que vivia anys d'esplendor de la mà de Butragueño i cia.

Se celebren eleccions on Núñez supera Sixte Cambra per més de set mil vots.

HANDBOL

Es revalida la Lliga i s'aconsegueix també la Supercopa

HANDBOL

S'aconsegueix la Lliga per tercer any consecutiu, també es va guanyar la Copa del Rei i la Supercopa d'Espanya. Es va arribar a la final de la Copa d'Europa i es va perdre contra l'SKA Minsk amb un arbitratge advers.

HOQUEI

BÀSQUET

Aquest any es va arribar a la final de la Copa d'Europa de Saragossa i altre colp la bèstia negra de la lugoplàstica tornà a vèncer. L'equip va guanyar la Lliga per quart any consecutiu. Al final de temporada es produeix un canvi generacional: se'n van Sibilio i Norris, aquest últim per les greus lesions que patia.

FUTBOL

Ronald Koeman i Michael Laudrup, dos dels jugadors bàsics en el futur del F.C. Barcelona, van arribar al club aquesta temporada. Els seus inicis, però, no van ser massa brillants. La temporada va ser bastant grisa i, en més d'una ocasió, la continuïtat de Johan Cruyff va estar en perill. En la Lliga, altra vegada el Madrid va aconseguir el títol, mentre el Barça només va poder ser tercer per darrere els madridistes i el València. L'èxit de Núñez va ser no destituir J. Cruyff.

En la Recopa les coses tampoc van anar gaire bé. L'Anderlecht va eliminar els de Cruyff a la ronda de vuitens

de final. Amb aquesta situació, l'única alegria va ser la Copa del Rei. La final, disputada a Mestalla, va enfrontar els catalans amb el Real Madrid. Un gol de Guillermo Amor va obrir les portes de la victòria. A pocs minuts del final, Julio Salinas va establir el definitiu 2-0. Aquest títol va salvar el cap de Johan Cruyff i va donar la tranquil·litat suficient per seguir confiant en un equip en construcció. Els resultats no es farien esperar.

1990-91

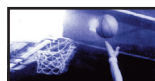

FUTBOL

El Barça segueix reforçant-se, ara amb Stòitxkov, Nando i Goikoetxea. La Lliga comença amb un gran domini blaugrana i s'aconsegueix la primera Lliga de l'època Cruyff amb deu punts d'avantatge i amb un joc espectacular, malgrat la greu lesió de Koeman a la novena jornada.

Johan pateix una insuficiència coronària i ha de ser intervingut quirúrgicament.

A la Recopa s'arriba a la final amb baixes importants i es

BÀSQUET

Aito passa a ser secretari tècnic i el serbi Bozidar Maljkovic es converteix en el nou entrenador. Només va guanyar la Copa del Rei, no va acabar la temporada i l'equip va tornar a perdre la final de la Copa d'Europa, disputada a París, davant el Pop'84, que continua sent la bèstia negra del Barça.

HOQUEI

HANDBOL

Arriba la victòria més sonada amb el títol de Campió d'Europa a doble partit contra els iugoslaus del Proleter. En l'anada els balcànics aconseguiren un avantatge de dos gols. La tornada fou apoteòsica: els barcelonistes guanyaren per 20 a 17. La primera vegada que un equip espanyol guanyà aquest títol. L'equip, el formaven: Rico,

Barrufet, Kalina, Grau, De la Puente, Urdangarín, Vujovic, Serrano, Peré, Massip, Portner, Barbeito i Sagalés.

En la Lliga estatal també es guanyà el títol davant el Teka de Santander. També es guanyà la Supercopa d'Espanya.

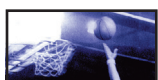
FUTBOL

El Barcelona va aconseguir la Copa d'Europa, una competició amb la qual s'havia establert una relació d'amor-odi. Després de dues finals en què, amb tot al seu favor, els blaugranes havien deixat escapar el trofeu més prestigiós a nivell continental, Wembley va ser el marc ideal. Un gol de Ronald Koeman a la pròrroga va fer realitat el vell somni de ser campions d'Europa.

A la Lliga les coses van començar de manera mediocre, fins que, a poc a poc, l'equip va començar a jugar millor. La base de l'equip era la mateixa de l'últim any amb les incorporacions de Nadal, Witschge, Juan Carlos i el jove Guardiola, autèntica revelació de la temporada. El moment més delicat de la temporada es va viure a Alemanya davant el Kaiserslautern. Els alemanys van tenir els blaugranes contra les cordes a la Copa d'Europa. Tanmateix, un prodigiós gol de Bakero als instants finals va classificar els catalans per a la fase següent.

El 20 de maig de 1992, Cruyff va dir als seus jugadors que eixiren al camp a fruitar, i que intentaren oblidar la pressió que suposa disputar una final de la Copa d'Europa. Els blaugranes tingueren les millors ocasions de gol i a la segona part de la pròrroga, Koeman va batre Pagliuca amb un excel·lent llançament de falta.

El títol va animar els blaugranes, els quals van realitzar un esprint final a la Lliga sense cap errada. El Madrid, malgrat això, ho tenia tot a la seua mà. Només necessitava empatar a Tenerife, a l'últim partit de Lliga, per aconseguir el títol. Els madridistes es van avançar en el marcador amb un clar 2-0, però els de Tenerife van aconseguir capgirar el resultat i van acabar guanyant per 3-2. El Barça repetia títol.

BÀSQUET

Temporada sense cap títol a causa de les lesions de jugadors destacats (Norris, Epi, Montero...) i al fracàs del tècnic Malykovic, que va ser substituït per Manolo Flores.

HANDBOL

El F.C. Barcelona torna a guanyar la Lliga per cinquena vegada consecutiva. En Copa d'Europa fórem eliminats

HOQUEI

La junta directiva va decidir augmentar el pressupost per a la secció de hoquei sobre patins. Una bona actuació a la Lliga permeté tornar a competir a Europa.

FUTBOL

Poca inversió en fitxatges, només s'incorporen el croat Vucevic, Pablo i Ekelund. Eliminació de la Copa d'Europa i derrota en la Copa Intercontinental a Tòquio contra el Sao Paulo. Però el F.C. Barcelona va disputar la final de la Supercopa d'Europa que va guanyar contra el Werder Bremen i també s'adjudicà la Supercopa espanyola davant l'At. de Madrid. Núñez és reelegit president, no

es presenta cap candidat i inicia el seu cinqué mandat. Després d'alguns problemes amb el president, Cruyff renova. El Tenerife, "l'amic per sempre" del Barça, col·labora a la consecució de la tercera Lliga consecutiva del Dream Team.

BÀSQUET

El principi de temporada va ser bastant bo, però arribada la mitja part de la competició l'equip va entrar en una forta davallada. S'arribà a jugar la fase final dels Play-Off quedant classificat en tercer lloc.

HOQUEI

Temporada sense cap títol.

HANDBOL

Si bé aquesta temporada es va escapar la Lliga després de cinc anys d'èxits consecutius, l'equip va aconseguir la Copa del Rei davant el Bidasoa i la Lliga Catalana.

FUTBOL

Els nous jugadors d'aquesta temporada són Romàrio, Ivan Iglesias i Quique Esteban. Presentació oficial de la Fundació del F.C. Barcelona, l'objectiu és evitar que el club no siga mai una societat anònima. L'equip amb Romàrio com a figura més destacada aconseguix el punt més brillant endossant un 5-0 al Madrid. El pare de Romàrio és segrestat, la mateixa nit que és alliberat, el Barça derrota el Madrid a domicili, i al cap de set dies guanya la quarta Lliga consecutiva, aquesta vegada amb l'ajuda inestimable del València i especialment del seu porter, Gonzàlez, és el dia 14 de maig. Aquesta eufòria tindrà una data de caducitat: el 18 de maig, el dia que el Barça baixa a l'infern, arran de la desfeta a Atenes en la final de la Copa d'Europa contra el Milan. És el tràgic final de quatre anys de bon futbol, títols i molta sort, immortalitzats per un equip que va pel món amb l'etiqueta de Dream Team i el final de l'etapa més brillant de la història del Club. Les conseqüències d'aquesta derrota són els acomiadaments d'algunes vaques sagrades: Zubizarreta, Julio Salinas, M. Laudrup i Andoni Goikoetxea.

BÀSQUET

El balanç de la temporada és la conquesta dels títols de la Copa del Rei i la Lliga Catalana. Com a contrapartida, la Lliga ACB es perd a la final a mans del R. Madrid i a la Lliga Europea l'equip fracassa a la final-four disputada a Tel-Aviv.

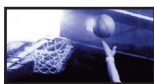
HANDBOL

Amb un equip nou, el Barça guanya la Copa del Rei, Lliga Catalana, Supercopa Nacional i Recopa. A més, queda primer a la fase regular de la Lliga (a vuit punts del segon) però malauradament és el Teka el que s'emporta la victòria al play-off final.

HOQUEI

Es va aconseguir un títol important després d'alguns anys de sequera, la Copa del Rei, que va servir per tornar

BÀSQUET

Amb l'aportació de tres estrangers, el Barça torna a guanyar la Lliga en una vibrant final davant l'Unicaja de Màlaga. Va ser la millor manera de posar el colofó a la carrera esportiva de l'inoblidable Epi. En la Lliga Europea no ens vam poder classificar per a la final-four.

HANDBOL

Cinquena Recopa d'Europa va ser conquerida després de derrotar un equip danès. També es va guanyar la Lliga

HOQUEI

L'equip va fregar la consecució de l'onzé títol de Lliga que va guanyar l'Igualada, actual campió d'Europa, en el cinquè partit d'un play off superemocionant.

FUTBOL

Johan Cruyff torna a renovar, se'n van dotze i vénen cinc nous jugadors: Hagi, Abelardo, José Mari, Geli, Escaich. Romário encara està celebrant l'èxit de la selecció brasilera bevent cervesa a Copacabana i allarga les seues vacances. L'entrenador el castiga amb 10 milions, però el carioca és més notícia fora del terreny de joc i en gener anuncia que se'n torna al Brasil. L'últim partit que juga Romário és al Bernabeu, la nit que el Madrid li torna al Barça el 5-0 de l'any anterior. Un altre tema calent és el de la gespa de l'Estadi. Núñez se sent molest per les caricatures del programa Força Barça d'Arús. Al final de temporada, Vilda, Koeman i Stòitxkov abandonen l'entitat. El búlgar ha tingut diversos enfrontaments amb Cruyff i ha desqualificat els

seus companys, especialment Jordi i Angoy. Un triomf a Bilbao va fer possible que el F.C. Barcelona continuara sent l'únic equip que totes les temporades ha estat present en una de les competicions europees.

Només amb un títol menor com la Supercopa nacional, el millor balanç de la temporada és l'econòmic.

FUTBOL

Les cares noves són: Popescu, Figo, Kodro i Cuéllar. Conveni de col·laboració amb La Caixa, creació de més de 15.000 targetes Visa-Barça. La guerra personal entre Núñez i Cruyff marca aquesta temporada, que acabarà sense èxits esportius en una campanya on l'equip parlarà català pel gran nombre de jugadors de la pedrera. La marxa d'un jugador tan estimat per l'afició com Stòitxkov provoca que el tècnic siga xiulat en la presentació oficial de l'equip. Cruyff i Núñez comencen a tirar-se els plats al cap. I arriba un abril esportivament desastrós: derrota a la final de Copa contra l'At. Madrid a Saragossa. A Europa, es va arribar a les semifinals, després d'una emocionant eliminatòria de quarts de final contra el PSV. A l'avantsala de la final, el rival va ser l'històric Bayer de Munich, que va derrotar el Barça en un partit de tornada al Camp Nou.

Sense cap opció a guanyar la Lliga. Núñez dubta de fer fora l'entrenador, el públic encara no fa mocadorades, Cruyff es fa soci perquè les veu venir. Comença la guerra entre el president i l'entrenador: "Amb 2.000 milions de pessetes pot fitxar fins i tot la portera de casa meva"; "El dinero tiene que estar en el campo y no en el banco".

El 18 de maig, dos anys després de la desfeta d'Atenes, Gaspar comunica a Cruyff que la junta ha decidit que no renovarà, de seguida es produeix una forta discussió i l'entrenador és destituït quan només falten dos partits perquè acabe la Lliga. En el penúltim partit en l'Estadi el públic es posa majoritàriament del costat de Johan. Amb tot l'enrenou, arriba a Barcelona el nou entrenador, Bobby Robson, se li insinua que serà un entrenador pont fins que arribi Louis van Gaal.

BÀSQUET

La conquesta de la Lliga i Lliga Catalana no pot fer oblidar la gran injustícia que es pateix a la final de la Lliga Europea, disputada a París davant el Panathinaikos. L'anul·lació per part dels àrbitres d'una cistella absolutament vàlida de José Antonio Montero evita la victòria barcelonista i deixa un cop més el Barça a les portes de l'apoteosi europea. Com a compensació moral, la FIBA emet un comunicat on reconeix la injustícia de la decisió arbitral.

HANDBOL

Comença l'inici d'una etapa daurada de l'equip blaugrana. Es va aconseguir un triplet irreplicable: la segona Copa d'Europa contra l'Elgorriaga Bidasoa, la Lliga

HOQUEI

L'entrenador Carlos Figuerola va aconseguir el primer títol important en el campionat de Lliga estatal.

FUTBOL

El Barça tira la casa per la finestra amb fitxatges per fer oblidar Cruyff: el primer serà el més espectacular: Ronaldo Luiz Nazario da Lima, un altre brasiler, Giovanni, el porter Vítor Baía, Couto, torna Støitxkov, Amunike, Luis Enrique, Pizzi i Blanc, tot plegat 5.810 milions.

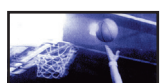
Cal destacar l'homenatge dedicat a l'expresident Josep Sunyol, assassinat fa 60 anys a la serra de Guadarrama.

Tot i que encara cueja el tema de la gespa i la batalla Núñez-Cruyff, Ronaldo ho eclipsa tot, Pilota d'Or, gols antològics com el que li va fer al Compostela. L'Inter li fa una oferta i comencen les negociacions per renovar.

La temporada, tot i això, va ser irregular. El joc de l'equip no acabava de convèncer, malgrat la brillantor de Ronaldo, que va aconseguir el guardó de màxim goleador. La Lliga se l'endugué el Madrid de Capello que es va mostrar més regular. Els blaugranes van aconseguir la Supercopa

d'Espanya davant l'Atlético de Madrid; la Recopa de Rotterdam, després de superar el Saint Germain, amb gol de Ronaldo, i la Copa del Rei, en un emocionant partit davant el Betis al Bernabeu. És la nit que s'escolta quatre vegades l'himne del Barça. Però el culebró és la renovació de Ronaldo que acabarà anant-se'n a l'Inter després d'unes estranyes negociacions.

Malgrat tots els problemes que ha tingut Núñez el 27 de juliol torna a guanyar les eleccions davant el candidat Àngel Fernández, per tant serà el president del Centenari.

BÀSQUET

El Barça manté una línia molt brillant a la Lliga estatal, que es conquereix en guanyar el cinqué i decisiu partit de la final a la pista del R. Madrid. Una vegada més, el punt negre de la campanya és la Lliga Europea, amb una traumàtica derrota a la final davant l'Olympiakos. També es va aconseguir el títol de la Lliga Catalana.

HANDBOL

L'equip blaugrana aconsegueix sis títols de set, perdent només, i a la pròrroga, la Copa ASOBAL. La Lliga, la Copa d'Europa, la Copa del Rei, la Supercopa d'Espanya, la Supercopa d'Europa i la Lliga Catalana són brillantment conquerides pels homes de Valero Rivera.

HOQUEI

Deu anys després d'haver aconseguit el darrer títol continental, el Barça torna a conquerir la corona europea en proclamar-se campió de la primera Lliga Europea (l'anterior Copa d'Europa) en derrotar el Porto per 4 a 3.

BÀSQUET

L'equip no es va poder classificar per a la Final Four que es va disputar al Camp que havia estat escenari dels partits del Barça durant algunes temporades, el Palau Sant Jordi. A més, la mateixa temporada, l'equip es va quedar fora de la Lliga europea en quedar quart a la Lliga ACB. Aquest fet va provocar que Aíto García Reneses tornara a la banqueta blaugrana.

FUTBOL

Arriba Louis van Gaal, l'entrenador que tothom espera per tornar a viure els èxits aconseguits pel seu compatriota Johan Cruyff. Els reforços que demana són: Anderson, Hesp, Ciric, Bogarde, Reizinger, Dugarry i per últim Rivaldo. Marxen Vucevic, Cuellar, Blanc i Popescu. L'equip no entusiasma l'afició i el Camp Nou presenta buits en els seients. Salta a la llum pública l'Elefant Blau, grup d'oposició a la gestió de Núñez. Aquest grup, tot i que l'equip va bé en la Lliga, presenta un vot de censura contra el president. En març, coincidint amb un partit contra el Madrid se celebren les votacions, dues terceres parts dels socis que passen per les urnes avalen la gestió de Núñez. Comencen les primeres divergències amb els mitjans de comunicació: Sport, El Periódico i TV3. Els èxits esportius iniciats per Van Gaal no poden ser millors. El primer títol de la temporada va ser la Supercopa d'Europa, els de Van Gaal es van imposar al Borussia de Dortmund. El títol va augmentar la moral de l'equip i en un excel·lent final de

HOQUEI

La superioritat del Barça aquesta temporada ha estat exultant. El títol de Lliga s'aconsegueix dues jornades abans del final, amb només una derrota i un empat. La màquina de Carles Figuerola no es va aturar ací, sinó que, a més, s'adjudicà la Supercopa d'Europa, la Copa Intercontinental i la Lliga Catalana.

Aquests títols marquen la resurrecció d'una secció que sempre havia estat la capdavantera d'aquest esport.

HANDBOL

Una altra temporada exitosa de títols i de bon joc i es repeteix l'anterior; campions de: Copa d'Europa, Lliga, Copa del Rei i Lliga Catalana. S'acomiada un gran jugador,

temporada el F.C. Barcelona es va assegurar el títol de Lliga sense esperar l'últim partit perquè la Lliga de les Estrelles no té res de brillant, només el mocador d'Aznar arriba a animar un poc la cosa. Hristo deixa el Barça per segona i última vegada.

La Champions League va ser la gran decepció, el Barça va quedar eliminat de la competició després d'una lligueta en la qual es va enfrontar al PSV, al Dinamo de Kiev i al Newcastle. Només va ser capaç de guanyar un partit, davant els anglesos, en un Camp Nou gairebé buit. El Barça s'erigeix rei de Copes després de guanyar el Mallorca en la tanda de penals, en una disputada final a València.

FUTBOL

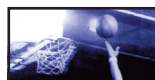
L'any del Centenari, es creen els símbols: el logotip, el cartell d'Antoni Tàpies, la mascota i el cant del Centenari. Les baixes no agraden massa: Ivan de la Peña, Ferrer, Amor, Couto, Pizzi i Busi, aquest es queda però sense número. I el nou seran: Cocu, Zenden, Okunowo, Xavi, Arnau, Pellegrino i Kluivert. La Lliga i la Champions comencen amb força irregularitat i en novembre el soci ja demana el cap de l'holandès després de ser eliminats a Europa per segon any consecutiu.

El 28 de novembre l'Estadi viu la festa del Centenari, on Serrat interpreta el cant del Club des del mig del camp. Cruyff és el gran absent. La festa no acaba bé del tot perquè es perd contra l'At. de Madrid i Van Gaal rep la primera mocadorada. En desembre l'equip perd quatre vegades consecutives, l'última contra el Vila-real, la mocadorada és un clam contra l'entrenador, i per primera vegada en molts anys, contra el president. Malgrat tot la directiva opta per la continuïtat del tècnic. L'equip es recupera i Van Gaal, per fi, aconsegueix els fitxatges dels bessons De Boer. El 10 de març Johan Cruyff té el seu partit d'homenatge a l'Estadi. El Barça es proclamarà campió de la Lliga quan encara falten tres partits pel final i l'afició torna a confiar amb l'equip.

HANDBOL

La temporada del Centenari va servir per coronar el Barça de handbol com el millor equip de la història. La sisena Copa d'Europa de la secció ha permès que el Dream Team de Valero Rivera atrapa el Gummersbach alemany al palmarés de la màxima competició europea; el Barça, a més, va aconseguir tots els seus títols en la mateixa dècada. El domini blaugrana a Europa, que va començar amb la conquesta de la Supercopa d'Europa a l'inici de la temporada, ha tingut continuïtat en la Lliga Asobal. Després de dominar la fase regular amb autoritat, el F.C. Barcelona va haver de tornar a demostrar que és el millor en els playoff, i ho va fer sense perdre ni un partit. Després de perdre les finals de la Copa del rei i la Copa Asobal, l'equip de Valero va calmar les possibles veus crítiques i van guanyar la Copa d'Europa i la Lliga gairebé sense despenjar-se. Però el millor d'aquest equip és que, cada any, són més superiors i ningú no sap on és el sostre de Valero i dels seus jugadors. Són imparables.

BÀSQUET

L'equip de bàsquet afronta una temporada difícil, en la qual no s'havia classificat per a la Lliga Europea. Però els resultats van ser immillorables. Els gegants del Palau Blaugrana van guanyar la Lliga i la Copa Korac, però el que és més important: han tornat la il·lusió de l'afició després de la decebedora temporada anterior.

Després d'un inici força discret, el Barça va arribar a la fase decisiva de l'any en forma, li va pispar la fase regular al Madrid en l'últim partit i es va passejar al playoff, en l'exhibició més gran vista en els últims anys. A l'èxit a l'ACB, l'equip d'Aito hi va unir el de la Korac, en la qual el Barça va ser capaç de remuntar diferències que semblaven insalvables davant el Siena italià i a la final davant l'Estudiantes.

HOQUEI

Durant aquesta temporada l'equip no va trobar rival i va demostrar que, en la competició de la regularitat, no té cap enemic. El Barça va sumar la seua dotzena Lliga sense haver d'esperar a les darreres jornades, cosa que dona una mostra del potencial de l'equip de Carlos Figuerola. La temporada del hoquei patins no va poder ser completa i el Barça es va quedar a les portes de la Copa d'Europa. Com l'any passat. L'equip va caure a les semifinals de la Final Four davant de l'Igualada, que al cap i a la fi va ser campió.

C/. Vall, 18
Tel. 96 170 20 96
SUECA

GALVE
CRISTALLERS

ACRISTALAMENTS
VIDRES DECORATS
VIDRIERES
ESPILLS
RETOLACIONS

Avinguda de la Mar, 38
Tel. 96 170 14 00
Fax 96 171 28 76
SUECA

PIMWI'S

DISCO BAR - SUECA

C/. Valencia, 23
Tel. 96 170 38 90
SUECA

C/. Mare de Déu, 23
Tel. 96 170 04 15
SUECA

DECO-MARC

MARCOS PARA CUADROS
MATERIALES PARA BELLAS
ARTES
PORTAFOTOS, LAMINAS,
PINTURAS...
MUEBLES AUXILIARES
ARTICULOS DECORACION

C/. Las Palmeras, 11-B.D.
Tel. 96 170 11 86
SUECA

ALUMINIOS. TRA-DE-AL, S/L

CARPINTERIA
EN ALUMINIO

Carretera Corbera, 66
Tel. y Fax 96 170 30 24
SUECA

for del moreno

C/. Joanot Martorell, 8
Tel. 96 170 20 55
SUECA

Fruites i Verdures MIRALLES

Mercat d'Abastos Pto. 17
Tel. 96 170 12 01
Roís de Corella, 39
Tels. 96 170 59 38 - 96 170 31 95
Mòbil 600 07 03 03
SUECA

PROMOCIONS I CONSTRUCCIONS

HNOS. CORTÉS REQUENI,

C/. Cullera, 26 - bajo
Tel. y Fax 96 170 09 46
SUECA

Bar

BON ESTAR

diumenges all-i-pebre
pollastres a l'ast

C/. Dula, s/n.
Tel. 96 249 04 96
ALBALAT DE LA RIBERA

SALA SANTY

RIOLA Y CULLERA

Oficinas:

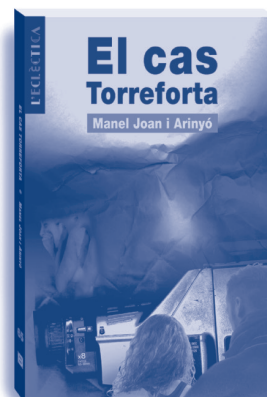
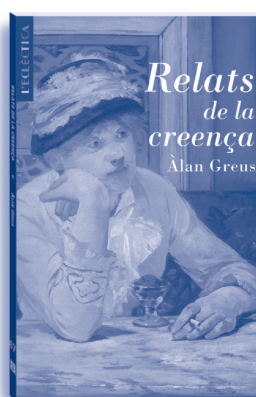
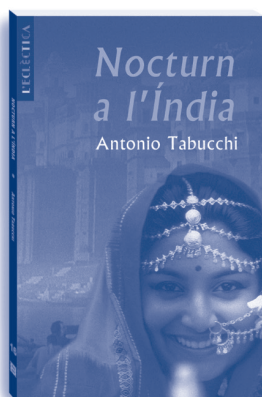
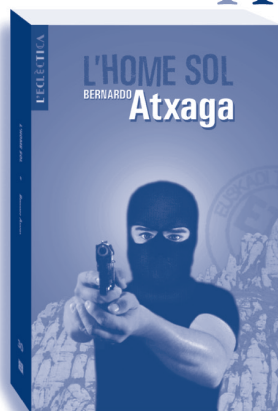
C/. Antonio Machado, 1 (junto Sala Riola)
Tels. 96 170 19 19 - Riola
96 173 12 65 - Cullera
96 171 14 14 - Particular

Ribera Verda

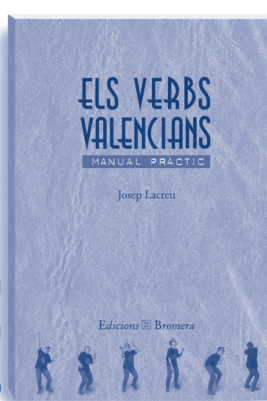
CONSULTA METGE NATURISTA

Dos Pontets, 29 (front ambulatori)
Tel. 96 170 06 59
Mòbil 649 13 46 66
SUECA

SENSE
FRON
TERES

MATE
RIALS

LINEAS REGULARES

El Perelló - Sueca - Alzira
Cullera - Alzira
Corbera - Llaurí - Valencia
Sueca - Platja del Rei - Mareny Blay

SERVICIOS DISCRECIONALES

AIRE ACONDICIONADO
CALEFACCIÓN
VIDEO - T.V. COLOR

Autocares **SUECA S.L.**
GRANERO

Crònica d'un quart de

1. Els inicis

A principis dels anys 70 la ciutat de Barcelona estava a la mateixa distància quilomètrica que avui en dia, encara que semblava estar molt més lluny. Si volies anar en bus, el viatge podia durar fàcilment unes set o vuit hores, encara que els preus també eren mòdics: només 325 ptes, perquè hi havia a penes 25 quilòmetres d'autopista de peatge. Aquest viatge iniciàtic el van fer, l'any 1972, quatre joves suecans que, aleshores, tenien entre 18 i 20 anys: els dos germans bessons, Pep, que va ser l'inductor, i Ricardo Juan, amb Ramonet Matoses i Pepe Serrano. La idea de Pep Juan era fer fallera d'honor de la falla Cervantes ni més ni menys que la filla del president del F.C. Barcelona d'aquell temps, Agustí Montal; però com la jove va posar de manifest algunes dificultats, causades sobretot per problemes d'estudi, Pep es va entossudir a fer Faller d'Honor el mateix Agustí Montal...

Com van accedir aquests entusiastes joves culés a entrevistar-se amb els directius del F.C. Barcelona, quan el moviment penyista era molt incipient i encara no hi havia cap penya barcelonista al País Valencià, és una de

les peripècies que marquen l'origen de la nostra penya i que delimiten també, des del principi, els nostres senyals d'identitat com a riberencs i barcelonistes. El contacte amb els directius del club es va iniciar amb una garantia segura: Pep el bessó va anar a parlar amb l'escriptor Joan Fuster i aquest, molt cordialment, com era el seu costum habitual, els va escriure unes paraules de presentació i aval que permeteren als expedicionaris presentar-se en el mateix domicili del senyor Agustí Montal i fer-li la curiosa proposta de convertir-lo en Faller d'Honor de la falla de la Plaça Cervantes. Encara que es tractava d'una proposta que degué semblar estranya a un home tan seriós i formal, el cas és que Agustí Montal va acceptar molt orgullósament la invitació i Pep aprofità l'ocasió per a demanar-li quatre entrades. La petició, atrevida com la majoria d'idees de Pep, no era cap problema per a Montal,

que li va donar una nota a tall de credencial. Amb aquella nota signada pel president, els quatre amics es van presentar a l'entrada de la tribuna principal i es posaren en contacte amb l'home que els havia d'atendre, el qual va resultar que també era valencià. La complicitat, per tant, estava assegurada i els quatre joves suecans, que era la primera vegada que entraven al Camp Nou, no sols van poder recórrer totes les instal·lacions de l'estadi amb les màximes facilitats, sinó que, per acabar de completar la festa, presenciaren el partit Barça-València des de la llotja d'autoritats. Segons que recorda Ramonet, mai no ha tornat a presenciar un partit de futbol des d'unes localitats tan bones com les d'aquell dia.

En aquella època, les relacions entre els aficionats barcelonistes i els valencians, tant si eren culés com si no, eren molt cordials; l'anticatalanisme, de vegades violent, dels últims anys, és molt posterior, ja que va començar a finals dels setanta, es va "popularitzar" en la dècada dels 80 i continua encara, com sabem, amb rebrots més o menys virulents. De fet, molts dels valencians culés d'aquella època tenien com a segon equip el València, que gaudia també de les simpaties dels barcelonistes catalans; sinó no s'explicaria l'amable reacció del públic quan, en marcar un gol el València, Pepe Serrano el va celebrar, assegut a la tribuna d'autoritats, amb l'alegria corresponent. Segons els testimonis dels interessats, la reacció del públic, tant de la tribuna com dels voltants, els va semblar innocent i simpàtica, cordial en una paraula. La mateixa cordialitat que, després, hem experimentat molts dels valencians culés que hem assistit a un partit en Can Barça.

2. Uns antecedents il·lustres

Abans d'aquest primer contacte dels futurs socis de la Penya Barcelonista Ribera Baixa amb el F.C. Barcelona i abans fins i tot que Agustí Montal fóra anomenat president de l'entitat, Enric Beltran (pare) va voler assistir al seu primer Barça-Madrid en el Camp Nou, ja que, uns anys abans, durant el seu viatge de noces, havia assistit a un partit del Barça, però en l'antic camp de Les Corts. Enric va confiar en un conegut seu per tal que li aconseguira l'entrada, però per aquelles coses que passen, al final es va quedar sense entrada i sense poder veure perdre per primera vegada en el Nou Camp el rival esportiu de sempre, un Madrid que, per aquell temps, era encara més rival perquè encarnava descaradament les "virtuts" patriòtiques del règim franquista.

Enric Beltran era, en aquella època, el xofer oficial i desinteressat de Joan Fuster, el qual, com sabem, mai no va conduir un cotxe. Com és natural, en tornar a Sueca, Enric va comentar la seua decepció amb el seu amic i l'escriptor, que no estava gaire interessat pel futbol però sí pel fenomen sociològic que començava a representar, va respondre amb el seu famós: Cristo! Una interjecció que constituïa tota una declaració d'intencions, perquè Joan Fuster coneixia Armand Carabén, l'home fort del Barça en aquells moments, des dels anys cinquanta quan, clandestinament, havia assistit a unes reunions que se celebraven al domicili d'Oriol Folch a Barcelona. De manera que, a partir d'aleshores, Joan Fuster posava la seua influència a la disposició dels amics suecs interessats a contactar amb el club per qualsevol motiu.

Aquelles influències es van utilitzar sempre que es va creure convenient, perquè Joan Fuster era molt amic dels seus amics i perquè les intencions dels suecs que, per qualsevol motiu, li demanaven una "credencial", eren sempre sanes. Així, l'amistat amb Carabén es va consolidar a principis dels anys 60 quan, en companyia de Josep Pla, J. M. Ainaud, Fabià Estapé, M. Ortínez, Ibàñez Escofet i alguns altres intel·lectuals decidiren embarcar-se en l'editorial A.C. Des d'aquella conversa amb Joan Fuster, Enric no ha tornat a tindre cap problema per aconseguir una entrada en el Camp Nou, llevat d'un dia en què es va confiar i com que el partit era un altre Barça-Madrid, les localitats de la taquilla s'havien esgotat. Però no es va quedar sense veure el partit, perquè es va presentar davant la porta 100 amb un havà i va esperar, impacinet, l'aparició d'un directiu que li permetera accedir al camp.

3. Dels laments a la glòria

En els nostres dies, ser del Barça a la Ribera Baixa és relativament fàcil; ben bé podríem dir que, a banda de la simpatia que puga despertar el club entre els aficionats al futbol, el motiu principal han estat els èxits del dream team —l'equip dels somnis, per a entendre'ns—, que han ajudat a generar il·lusió, sobretot, entre els més joves. Però si tornem als anys setanta, la situació no era tan agradable: l'equip de la TV. i del govern, era el Madrid i, a més, el València tenia un bon planter de jugadors, com ara Claramunt, Paquito, Waldo o Sol. En aquelles circumstàncies, és evident que els riberencs que tenien el F.C. Barcelona com a equip de preferència no era pels títols que aconseguia, ja que el Barça era un equip perdedor: l'equip dels laments i de les grans ocasions perdudes. De fet, algunes persones d'ideologia liberal, fins i tot alienes al món futbolístic, veien el futbol i, sobretot, el Barça, com un mitjà per a manifestar la seua oposició a la ideologia dominant imposada pel franquisme. Podien, dir "som i serem" simpatitzants del Barça, en certs ambients poc controlats per les forces d'ordre públic, com ara el casino, el bar o, senzillament, el carrer, quan el règim de Franco vivia els seus últims moments.

Podem repassar cronològicament alguns dels esdeveniments d'una època durant la qual moltes persones van veure en el Barça una eixida a l'opressió; uns anys durant els quals, moltes persones duïen al cor el Barça perquè era com una bandera, una idea que els ajudava a sentir-se més lliures, més tolerants, més il·lusionats amb l'arribada d'un sistema democràtic i, sobretot, més units a milers de persones que animaven els seus

colors amb crits que no deixaven de ser reivindicacions i que, a més, parlaven amb una llegua molt semblant a la que parlaven en els seus pobles.

El juny de 1968 es va jugar una final de Copa contra el R. Madrid al Bernabeu; el partit es va decidir amb un auto-gol ridícul del defensa Zunzunegui. Enrabiats, els espectadors del Bernabeu començaren a llançar objectes al terreny de joc i, entre altres coses, les ampolles impossibilitaren la tradicional volta al camp de l'equip guanyador, per això es recorda aquest partit com la final de les ampolles. En aquella ocasió, hi eren presents Franco i Santiago Bernabeu, que va fer aquestes declaracions pocs dies després: "A Vila Reyes —que havia de protagonitzar, pocs anys després, l'assumpte Matesa— yo lo admiro. Sólo por el hecho de presidir en Catalunya un club que lleva el nombre de Español ya es digno de admiración... Y no están en lo cierto quienes dicen que no quiero a Catalunya. La quiero y la admiro, a pesar de los catalanes".

Eren anys de revoltes a París, d'esperança a Txecoslovàquia o a Hongria, de pau i flors als Estats Units... Començaven a visitar-nos els turistes i, a l'estat espanyol, hi havia un cotxe per cada 12 persones i només el 65% de les famílies tenien un televisor. La Cançó, que tenia a Raimon com a màxim representant des de l'any 1962, començava a tindre èxit gràcies a les gravacions discogràfiques i als recitals que recorrien els nostres pobles.

El 18 de desembre del 69 Agustí Montal, quan només tenia 35 anys, va guanyar les eleccions a la presidència del Barça i, d'aquesta campanya electoral, l'única que permetia el franquisme, caldria destacar que el català va ser la llengua que utilitzaren, tant en els seus mítings com en els seus comunicats de premsa, tots els candidats, a pesar que encara no era una llengua autoritzada pel govern de Franco. Així que va guanyar, Montal va ser el primer president que proposà que les eleccions foren per sufragi universal, petició que fou denegada per la Federació Espanyola de Futbol, com és natural.

En la primavera de 1970 el Barça i el Madrid jugaren la tornada dels quarts de final de Copa. Es tractava de superar el 2-0 del partit d'anada i al descans ja hi havia mitja faena feta; però un ràpid contraatac va situar Velázquez prop de l'àrea barcelonista, Rifé li va fer una falta clara, però fora de l'àrea, i Emilio Guruceta va pitjar penal. El públic va reaccionar, xiulà, va mostrar el seu disgust de moltes formes, fins i tot llançant coixins al terreny de joc; però Amancio va transformar el càstig i Eladio va ser expulsat perquè havia

insultat l'àrbitre: "Eres un madridista, no tienes vergüenza" van ser les paraules reflectides a l'acta. El públic va invadir el camp i no deixà acabar el partit, mentre la gespa s'havia convertit en una catifa de coixins. Els grisos —la policia antidisturbis, que anava uniformada de gris, perquè ho entenguen els més joves— van fer la seua aparició i començaren a repartir amb la porra fins que imposaren la calma. Montal va protestar enèrgicament davant la Federació i va demanar dimissions; però les autoritats el van cridar i li demanaren calma, argumentant que ell era un home sensat, mentre que Guruceta era un animal de bellotas que por poco nos tira al suelo la llegada del Caudillo a Barcelona. De manera que aquell episodi no va acabar només amb laments, sinó també amb ferides, contusions i alguna detenció.

En aquesta època, el futbol, com tots els esports, depenia directament del Ministerio del Movimiento, el ministeri més inequívocament polític del règim franquista, i el ministre corresponent feia i desfeia en el terreny esportiu. La majoria dels periodistes esportius pertanyien a la generació de les fuerzas de liberación que havien guanyat la guerra i alguns diaris eren també propietat del Movimiento. Per tant, si guanyava el Barça, ho feia generalment sin convencer, però quan perdia reclamaven responsabilitats i dimissions. El Madrid, en canvi, passava el que passava, apareixia sempre com una bassa d'oli, com una organització modèlica que recorria Europa per a mostrar al

món les virtuts de la "raça". Des que s'havia resolt l'afer Di Stéfano a favor del club madrileny, el Real Madrid era l'equip mimat del règim perquè amb les seues victòries europees edulcorava, en certa manera, l'agre complex d'afroeuropèus marginats pel Mercat Comú i per la resta del món, que patien els franquistes.

L'any 1970 la Federació va ratificar la negativa a obrir les fronteres a jugadors estrangers, sobretot per influència del Madrid, que es va negar perquè sabia que el Barça tenia a la mà la contractació de Johan Cruyff. La pressió de Montal va aconseguir, almenys, el permís per a contractar jugadors sud-

americans sempre que foren fills de pares espanyols, els anomenats oriünds. Al cap de dos anys Montal va poder contractar Cos i Heredia, però des de la Federació van estudiar amb lupa els antecedents familiars dels dos jugadors i en denegaren el permís. El F.C. Barcelona va encarregar una investigació a l'advocat Miquel Roca i Junyent. L'informe de l'aleshores jove advocat era concloent: 46 dels 60 oriünds arribats a la lliga eren susceptibles d'investigació perquè havien vingut amb la partida de naixement falsificada. Per tant, si Heredia no era admés, Montal tenia a les seues mans la possibilitat de descobrir el pastís. Quan la Federació s'assabentà de l'existència real del dossier de Roca i Junyent, no va dubtar a reformar la legislació i va donar llum verda a la contractació de jugadors estrangers. Montal havia perdut Heredia durant un any, però ja podia fixar el tulipà d'or. El simple fet que el millor jugador d'Europa estiguera a Barcelona i no a Madrid ja era un triomf que sublimava frustracions extraesportives. Anys més tard, a Sotil li denegaren la doble nacionalitat, vulnerant tots els tractats amb Perú haguts i per haver i el pobre Sotil es va quedar sense jugar perquè havien fixat Neeskens.

En la dècada dels setanta, la rivalitat entre el Barça i el València, per una altra banda, no tenia res a veure amb la tensió que es viu en l'actualitat; els catalans veien el València com un equip més o menys simpàtic, com si fóra un veí de tota la vida; el valencians veien els catalans sense ressentiments de cap mena, encara que ja es detectava l'existència d'alguns grups que sentien una forta admiració pels colors blaugranes. La campanya secessionista encara no havia començat a popularitzar-se, com hem dit, i per tant la paraula catalinos encara no havia estat inventada per a designar els qui se sentien vinculats a Catalunya de la forma que fóra. Com a exemple és sorprenent recordar l'espectacular lliga que va aconseguir el València la temporada 70-71, en l'última jornada i per goal average. I la victòria de Copa del Barça contra el València 4-3 la mateixa temporada al Manzanarès. Tant una victòria com l'altra no van ser motiu de cap comentari pejoratiu contra l'equip perdedor. Tot el contrari passava quan l'enemic era el Madrid, com va ocórrer la següent temporada. En l'últim partit de lliga es decidia el títol, el Madrid jugava en el Manzanarès i el Barça a Còrdova. En el descans, l'Atlético ja guanyava als seus veïns i el Barça empatava. A la segona part les faltes a l'àrea cordovesa (travetes, agafades, obstruccions) es produïren a dotzenes, però el senyor Tejerina no veia res. Va inventar-se, això sí, un penal fantasmagòric a l'àrea del Barcelona i el partit acabà perdent-se per 1 a 0. Aquell arbitratge, posat a Barcelona, hauria fet tant o més soroll que el de Guruceta; però a Còrdova hi havia pocs testimonis imparcials. I l'endemà, la premsa, tot silencià l'arbitratge, atribuïa la derrota al mal joc del Barça. El Madrid, en canvi, merexia el campionat perquè els seus jugadors hi havien posat més afany i més fúria.

El mes de juliol de l'any 1972 s'havia organitzat la primera trobada de penyes barcelonistes a Montserrat; però quan tot semblava lligat el governador civil va començar a posar objeccions perquè calia demanar una sèrie de permisos i els franquistes no volien que la trobada es convertira en un acte polític. La jornada va transcórrer amb tota normalitat: unes desenes de culés es concentraren a Montserrat, on les senyeres predominaven, mentre centenars de grisos patrullaven per la muntanya. La premsa no es va fer ressò de l'acte ni en va publicar cap fotografia.

La temporada 72-73, trenta-tres anys després d'haver estat prohibida, es va veure la senyera al Camp Nou i

la veu de l'home de la megafonia va ressonar per tot l'estadi en una llengua prohibida. El governador civil va demanar responsables i els representants més radicals del règim, esperpèntics, deien de tancar a la garjola les més de 60.000 persones que hi havia al camp. No va passar res més, però les reticències oficials i una vigilància molt més estricta impediren que el català tornara a sentir-se als altaveus del camp fins a l'agost de 1975.

Per aquell temps, Johan Cruyff va decidir posar al seu fill el nom de Jordi, però el funcionari de torn del registre civil hi posava traves perquè la llei encara no autoritzava a posar els noms en català. Cruyff, que ja començava a comprendre com anaven les coses per ací, va argumentar que Johan Jordi era un nom holandès i que, com a estranger, s'emparava en els seus drets per a posar-li aquest nom al seu fill. Cruyff donava mostres de la seua habilitat també fora del camp, però allà on havia de fer valdre la seua condició de número u era en el camp: la victòria al Bernabeu per 0-5, aconseguida, sobretot, gràcies a la seua actuació, va ser un colp d'efecte tan gran que fins i tot el New York Times va comentar al cap d'uns dies que aquest resultat esportiu havia estat més impactant que qualsevol acció política de la resistència catalana al règim.

4. Una època de canvis

Mentre el franquisme agonitzava, el FC Barcelona arribava, amb una salut de ferro, als setanta-cinc anys. Un dels actes centrals del 75é aniversari va ser l'estrena del Cant del Barça, però, intencionadament, a l'estadi van sonar també les notes del Cant de la Senyera, un fet que va posar

els cabells de punta al delegat de la policia. Martín Villa va demanar explicacions a Montal i el president li va contestar que aquella cançó era "l'himne de l'Orfeo" i que el cantaven sempre.

Durant l'estiu del 75 el Barça va aprovar l'oficialitat del català com a llengua del club: les actes ja estaven redactades en aquesta llengua, la mateixa que ressonava als altaveus de l'estadi. I això que Franco encara no havia mort.

Un altre fet que crida l'atenció a hores d'ara és el que es va produir la nit dels Sants Innocents d'aquest mateix any. El club va regalar mil entrades, acompanyades del mateix nombre de senyeres, per animar l'equip, que s'enfrontava al Madrid. Quan Rexach va marcar el gol de la victòria a l'últim minut, un miler de senyeres onejaren al vent, entre el fervor del públic. L'endemà del partit, els mitjans de comunicació destacaven més aquest fet que la victòria esportiva. El futbol s'havia convertit en l'excusa perfecta per a la reivindicació política.

El 5 de setembre del 76, es va produir un altre fet memorable: Ràdio Barcelona va emetre el primer partit de futbol en català d'ençà de la guerra civil, amb la veu de l'entranyable Joaquim Maria Puyal. Finalment, el juny del 1977, per tal de deixar les coses ben clares, el F.C. Barcelona va convocar una assemblea extraordinària de compromissaris que manifestaren públicament que el Club havia decidit unir-se a les veus que reclamaven l'Estatut d'Autonomia. Així començava una nova època durant la qual el futbol havia de tornar, a poc a poc, a ser un espectacle, i la política havia d'ocupar el lloc que li corresponia en una societat que s'afanyava a consolidar una democràcia incipient.

5. La primera junta, els primers viatges

Tots aquests esdeveniments que hem resumit constituïen els temes habituals de conversa entre els directius del Barça i alguns aficionats blaugranes de la Ribera que tingueren la sort d'assistir als dinars o sopars que es feien a la Casa de Catalunya de València quan el Barça venia per ací. Va ser en el transcurs d'aquestes tertúlies que els directius del club van proposar als seus amics suecans la possibilitat de formar la Peña Barcelonista Ribera Baixa. Enric Beltran, Pepe Fos, Gaspar Jordan van tindre la sort d'assistir a aquests primers contactes amb els representants del F.C. Barcelona, amb l'excusa d'acompanyar l'escriptor Joan Fuster a les tertúlies, ja que els directius del club sabien que compartir taula amb l'escriptor, al qual els unia una antiga amistat, ja s'ho valia la pena. Fuster no era un gran aficionat al futbol però allò no tenia més importància perquè, generalment, els

temes de conversa tenien poc a veure amb el futbol.

Gràcies a aquestes trobades, mig clandestines, mig amistoses, a finals de l'any 1972 començaren les primeres reunions per tal de difondre la idea de formar una penya del Barça a Sueca; durant aquells primers contactes qui més interès va posar a formar una penya van ser el metge Luis Martí i Salvador Galve. La primera junta directiva va quedar constituïda pels membres següents: president, Ricardo Piera; vicepresidents, Luis Martí i Mariano Cuña; tresorers, José Roda i Miquel Sapiña; vocals: Salvador Galve, Luis Brasó, Pep Juan i Manolo Martorell.

Les primeres reunions d'aquella junta es van celebrar a la societat recreativa El Sequial, situada als Porxets; però alguns dels socis es van queixar, segurament, perquè en aquella època ser del Barça no era gaire ben vist. Després passaren al Molí del carrer València, abans que es transformara en discoteca, també en L'Agricultura on treballaven els bessons Ricardo i Pep. Les males llengües diuen que les forces vives de la població sospitaven d'aquelles reunions i divulgaren que la Penya era una excusa encobridora, ja que segons ells l'objectiu d'aquells homes era fer un partit polític ideològicament contrari a les tesis dominants de l'època predemocràtica.

A pesar de les dificultats, en aquella primera etapa es va arribar als 70 socis. Les despeses es cobrien amb una quota anual de 150 pessetes; la venda de loteria per Nadal i el sorteig del Xiquet acabaven d'arrodonir els pressupostos.

El primer acte important que va organitzar la Penya Barcelonista de la Ribera Baixa va impactar la població de Sueca, ja que un diumenge de desembre de l'any 1973 arribaren als carrers de la ciutat tres cotxassos negres, amb el president del F.C. Barcelona Agustí Montal, acompanyat per sis membres de la seua junta directiva: Armand Carabén, Raimon Carrasco, Armand Garcia Surroca, Jordi Martí, Josep Lluís Vilaseca i Ferran Riba, amb els quals també vingué el fotògraf oficial del club: H. Seguí. Emilio Diego era que escrivia les cartes al F.C. Barcelona per a preparar l'acte perquè era de les poques persones que sabien escriure en un valencià normatiu. L'acte inaugural de la Penya es va realitzar a l'agrupació recreativa El Sequial i hi van assistir unes dues-centes persones. Enric Beltran Fos va obrir l'acte amb un discurs, després va parlar el president de la penya, Ricardo Piera, que va agrair la presència dels directius del club i va tancar l'acte Agustí Montal, que va fer un parlament on destacà la germanor entre catalans i valencians. En acabar els parlaments es va oferir un esmorzar a tots els presents.

Per aquest acte l'escultor suecà Espinós havia fet un avi gran, que la penya va oferir al Museu del F.C. Barcelona; abans, un altre escultor, Ricardo Melis va fer els 20 avis xicotets, alguns dels quals foren regalats als directius del club. Abans d'iniciar els actes oficials, la comitiva havia visitat la casa de l'escriptor Joan Fuster, que no hi va assistir, com tampoc no ho va fer cap representant de l'Ajuntament de Sueca. Cal destacar, no obstant les absències, que mai cap penya barcelonista no ha tingut una representació tan completa del club en un acte inaugural. A partir d'aquesta data hi hagué un augment de socis i el metge Luis Martí va cedir un local de la seua propietat al carrer Mare de Déu de Sales, on es va instal·lar la penya, després de pintar la porta amb els colors blaugrana. En aquesta mateixa temporada es va organitzar el primer viatge al Camp Nou, que no podia ser a un altre partit que el Barça-València. En aquella època hi havia tan bon rotllo amb els aficionats valencianistes que alguns d'ells ens van acompanyar a Barcelona. El resultat va ser de 2-1 a favor del Barça, però el viatge va generar una certa tensió entre alguns socis perquè, després de la gran recepció de l'acte inaugural a Sueca, la gent es pensava que rebríem atencions privilegiades. La idea era portar l'avi gran i entregar-lo al president Agustí Montal, però quan arribàrem a les oficines ens van dir que no havien rebut cap notificació al respecte de l'entrega i la gent es quedà desencantada. L'avi tornà cap a casa amb l'expedició.

Potser per aquesta decepció, més tard, quan intentàrem fer un altre viatge a Saragossa la falta de personal en va impedir la realització, però es va tornar a intentar i es va organitzar un viatge a Elx. Encara es continuà fent loteria un any més, però les reunions es distanciaven cada vegada més en el temps i, dissortadament, podríem

dir que després del 75 la penya com a associació es dispersà. Però durant dos anys més, Mariano Cuña, Salvador Galve i Javier Iborra encara van tenir ganes de fer un equip de futbol que participava en les competicions locals. En juny de 1974 tres jugadors de Sueca: els bessons, Juan Antonio Martínez i Fernando Martínez, i J. Ferrer van provar en el Barça. Els va acompanyar Paco Ortells però es veu que no tingueren sort.

Durant aquells anys de letargia, l'amistat que s'havia contragut amb els membres de la junta presidida per Montal no es va perdre, ja que les trobades ocasionals es continuaren amb molt d'interés. Enric Beltran es preocupava d'organitzar aquestes reunions, aprofitant la seua amistat amb Joan Fuster i encara es van poder fer dos sopars en El Perelló. Aleshores, en aquell clima de renovació social i política, hi venia més gent de València, com ara Ernest Lluch, Santiago Ninet, Vicent Ventura o J. L. Romeral. L'últim d'aquests sopars es va celebrar el 9 d'abril de l'any 1977, dissabte de glòria i dia de la legalització del PCE, una notícia que, tot i que la majoria dels assistents no eren membres d'aquest partit, es va celebrar com un fet molt transcendent, ja que suposava un important pas endavant en el camí cap a la consolidació de la democràcia. Pepe Fos se'n va anar al Mareny a dur alguns havans i no faltà la copa de cava.

Aquesta relació d'amistat va fer possible aconseguir entrades des de Sueca amb una gran facilitat: només calia cridar a les oficines del F.C. Barcelona i passar a recollir-les abans del partit; però era molt convenient portar un basquet de taronges per a agrair el detall. Enric Beltran, Pepe Fos, Gaspar Jordan i Luis Martí van poder desplaçar-se diverses vegades al Camp Nou, però també a altres estadis com els d'Elx, Múrcia o Madrid. Un dels partits que més recorden és el Barça-Atlético de Madrid del 22 de desembre del 74, pel famós gol de Cruyff, tot i que la carretera estava plena de controls de seguretat, originats pel recentíssim atemptat contra Carrero Blanco.

L'any 1977 Agustí Montal va dimitir i el va substituir Raimon Carrasco a qui se li va enviar immediatament una felicitació. Un any més tard, arribà a la presidència del F.C. Barcelona Josep Lluís Núñez i, des d'aquell temps, ja no s'han celebrat més sopars com aquells en la Ribera Baixa fins al 1989. La Penya Barcelonista de València, o millor dit, el nostre amic Romeral encara va organitzar algun sopar a València amb els nous directius, Enric Beltran encara tingué la sort d'assistir a algun dinar.

6. La represa i el dream team

El dia que el Barça es va classificar per a jugar la final de la Recopa de la temporada 88-89 a Berna va ser doblement satisfactori perquè mentre el nostre equip es classificava, el rival de sempre rebia una maneta de gols a Sant Siro i en quedaven eliminats. El F.C. Barcelona estava preparat per jugar una altra final europea i podríem dir que aquests èxits van ser l'inici d'una dècada inoblidable per al barcelonisme i, en conseqüència, també per a la Penya Barcelonista de la Ribera Baixa, que havia estat a punt de desaparèixer, però va resorgir amb entusiasme a la nostra comarca, fins al punt que quan vàrem organitzar el primer viatge, omplírem un bus després de molts anys. La idea va ser genial perquè la final de Berna, del 10 de maig de 1989 fou un gran espectacle que va marcar l'inici de la represa de la nostra Penya. L'últim any de la dècada dels vuitanta és l'any durant el qual Ferran Beltran va començar a embarcar-se en projectes que potser només ell considerava realitzables i es va posar a reclutar gent fins a formar un nou equip que s'havia d'encarregar de fer reviure les il·lusions: Toni Murillo, el pelusa, Pasqual Garcia, el niño, Voro Rebull, el negre, J.M. Palacios, el Salat i Miguelín van ser els protagonistes principals de la represa. El viatge a Berna es va realitzar en un autocar de l'empresa Granero, que ens ha acompanyat des d'aleshores, sempre amb una gran professionalitat. Era un viatge de més de 3.000 quilòmetres, el primer que fèiem a una final europea. Ens acompanyaren culés de quasi tots els pobles de la comarca perquè el preu va ser moderat: només 6.900 pessetes; de manera que les places s'esgotaren als pocs dies d'haver fet l'anunci del viatge. És cert que vam passar moltes hores dins l'autocar, però va ser una experiència molt satisfactòria per a la gent que va vindre, i des d'aleshores ja no hem parat de donar suport al Barça i ens hem desplaçat per aquelles ciutats on ens ha estat possible anar-hi, tant a l'estat espanyol com a la resta d'Europa. Aquesta nova etapa coincideix amb l'inici d'una època, possiblement, de les més glorioses que ha tingut el F.C. Barcelona durant els seus cent anys d'existència. Una curiosa coincidència és el fet que, per la temporada 73-74, amb l'arribada de Johan Cruyff com a jugador al nostre club, s'iniciaren les activitats de la Penya i que, després d'un cert estancament, tornàrem a

l'entusiasme amb l'arribada de Johan com a entrenador; potser ha estat només una casualitat, però no deixa de ser un motiu més d'admiració per aquest home que ha contribuït a donar-nos tantes nits de satisfacció.

No va ser fins l'octubre d'aquell any que decidírem pagar la primera quota d'inscripció i ens posàrem a redactar els estatuts amb l'objectiu de legalitzar la Penya Barcelonista de la Ribera Baixa en els registres d'associacions, tant en la Generalitat Valenciana com del F.C. Barcelona. Preguntàrem a molta gent qui volia firmar o formar part de la gestora però entre els antics socis no hi hagué gaire entusiasme i ningú no va voler embarcar-se en la represa, possiblement, perquè la manera com va anar apagant-se la il·lusió mai no havia estat explicada amb pèls i senyals, de manera que, per tal de dur endavant el projecte es va formar una Junta Gestora integrada per Pascual García, Antonio Murillo, Enric Pedrós i Ferran Beltran. Ferran, per unanimitat dels signats de la gestora, va ser escollit nou president de la Penya Barcelonista de la Ribera Baixa.

Començar a fer activitats en pro del F.C. Barcelona, especialment en una terra on hi ha o hi havia una especial antipatia pels colors del F.C. Barcelona i, sobretot, per allò que el club representa, no va resultar gens fàcil. Però les coses, de vegades, ixen soles i com que el Barça, encara que no guanyava sempre, ja feia un futbol molt esperançador, les il·lusions d'aquells joves començaren a prendre cos, sobretot quan Cruyff s'encarregà de dur l'espectacle als camps de futbol i trofeus importants a les vitrines del club. Com més durava el bon joc més s'incrementava l'estima dels amants del bon futbol per aquest home incomparable. L'equip que va formar Johan se'l recorda i se'l recordarà com el dream team, però nosaltres, com hem tractat d'explicar en aquesta crònica, ja havíem pujat al carro del barcelonisme abans dels gloriosos èxits d'aquest equip de somni.

Començàrem a funcionar sense un duro, de manera que decidírem establir una quota de dues mil pessetes per soci a l'any i, en poc de temps, arribàrem a 50 socis, i, encara que actualment, moltes d'aquelles persones no continuen entre nosaltres, el record d'aquells primers socis ens acompanya també en el nostre vint-i-cinc aniversari, perquè és sabut que "ni són tots els que estan, ni estan tots els que són".

La primera loteria de la represa, com hem comentat, la vam vendre pel Nadal de l'any 1989; després decidírem vendre també la del Xiquet i encara no hem parat de fer-ne perquè Ferran mai no ha parat de pensar en la

forma de gastar els diners ingressats: com més diners hi ha a la caixa, més projectes podem dur endavant. Per demostrar el nostre creixement, només caldria dir que aquell any ens jugàrem 250.000 pessetes per al sorteig de Nadal i 75.000 per al xiquet; a poc a poc, aquestes quantitats han anat augmentant fins arribar, aquest any, als 3 milions i mig per Nadal i al número complet en el sorteig del Xiquet.

Amb aquells primers ingressos començàrem a organitzar viatges, i com que el Castelló jugava en primera divisió durant aquella temporada, férem el desplaçament a les terres de la Plana, però ens va eixir el tir per la culata: només reunírem 16 persones, perguérem diners, ens vam haver d'espavilar a revendre les entrades sobrants i, damunt, vam perdre per 1-0. Això, precisament, és el que més emprenya dels viatges: una derrota humiliant, que és difícil de superar, sobretot pels entusiastes voluntaris que han estat dies treballant i esparant el dia del viatge, de l'encontre, de l'espectacle... Després, si l'equip perd, vénen les males cares i les poques ganes de fer un altre desplaçament...

Però, les derrotes van minvar lentament i, al cap d'uns mesos, el Barça havia de jugar la final de la Copa del Rei a Mestalla contra el Madrid. Va ser una gran oportunitat que no vam desaproveitar

perquè ens donàrem a conèixer per tota la comarca i altres pobles propers. A més, a partir d'aquesta final, el F.C. Barcelona inicià una hegemonia a tots els nivells sobre el nostre rival de sempre. La final la guanyàrem per 2-0 i durant tota la dècada dels noranta, com sabem, hem estat per davant en tots els nivells: en l'esportiu i en l'econòmic, sense comptar la bona imatge que s'ha aconseguit a nivell europeu i mundial. Potser necessitaríem un capítol a part per parlar dels Barça-Madrid al llarg de tota la història, però això ho deixarem per a una altra ocasió.

Per celebrar com pertocava aquella final, i pel fet que Sueca només està a 30 quilòmetres de València, tinguérem la brillant idea de convidar totes aquelles penyes que venien al partit des de les terres d'Alacant, Múrcia i Albacete. Ja que s'havien de desplaçar a València per assistir a la final de Mestalla, els proposàrem que feren una "estació" a Sueca i, concretament, a la Muntanyeta dels Sants, on preparàrem paelles i unes graellades de botifarres i llangonisses per a totes les penyes, a les quals, com els riberencs sempre hem estat molt gentils, la festa no els va costar ni un duro. Al principi, la gent no s'ho creia, però a poc a poc, quan la gent havia begut dos gotets de vi, havia menjat un bon plat d'arròs i anava prenent confiança i perdent la vergonya, la festa va anar com una seda. Hi varen acudir 6 autocars, amb més de 350 persones procedents de penyes d'Alacant i Múrcia i no cal dir que ho passàrem molt bé i, després, tots al futbol. També vam confeccionar unes xapetes de recordatori de la final, i com que en van sobrar, n'enviàrem una a totes les penyes del Barça; férem arribar els sobres amb les insígnies i la carta a Miquel Rivero i ell s'encarregà de fer-les arribar a totes les penyes existents en aquells anys, moltes de les quals van contestar el nostre escrit; ens va sorprendre rebre cartes de penyes d'Uruguai o de Melbourne (Austràlia) agraïnt-nos el detall i animant-nos a continuar per aquell camí.

Com ja hem comentat organitzàvem coses que naixien espontàniament i durant l'estiu del 90, com que es disputava el mundial de futbol, vam fer una "porra" entre els socis, per vore qui endevinaria el nou Campió del Món; el premi per a l'encertant era un xandall i la sort va acompanyar Antoni Hervàs, que va ser l'únic que endevinà el campió.

7. La dècada prodigiosa

La temporada 90-91 es va iniciar amb molta il·lusió: abans de començar la temporada assistírem per primera vegada al Congrés de Penyes que tradicionalment es fa durant el mes d'agost i, aprofitant el viatge, presenciàrem el Torneig Joan Gamper. Aquesta primera expedició estava formada per Ferran, Pere Baldoví, Juanfra i Llorenç Alberola. El viatge fou molt aprofitós perquè Ferran va poder conèixer, després de moltes cridades telefòniques, Miquel Rivero, membre del departament de relacions públiques del club, que ja hi treballava en

l'època d'Agustí Montal. Des d'aquell moment, Miquel Rivero ha estat la persona, dins del F.C. Barcelona, que més ha ajudat la nostra penya i millor ha suportat les "bones" intencions del nostre president. Durant aquell viatge tot va ser perfecte: fins i tot els expedicionaris van pressentir com Stòitxkov i Goiko serien dos dels jugadors més destacats de la temporada; la famosa dita "Aquest any, sí" començava a tindre sentit, i, veges com, l'encertàrem: aquell any el Barça va guanyar la primera lliga de l'era Cruyff.

Nosaltres, modestament, també volíem ser un dream team i, animats pels èxits del Barça, vam inscriure l'equip de la penya, primer en els

campionats de futbol-sala de Sueca i, més tard, en alguns torneigs d'estiu. I, per si no n'hi havia prou amb els seniors, férem un equip d'infantils. Com que no ens hauria agradat fer esperar les persones que ens havien ajudat, els títols arribaren ben prompte i, poc de temps després de la seua creació, els equips de la penya estaven considerats com uns dels millors equips d'aficionats de la comarca. L'esforç que comportaven les despeses, les reunions, els entrenaments i els partits, el recompensaven les victòries i les festes que celebràvem en la caseta de Miquel. La part més complicada d'aquella aventura era encarregar-se dels infantilets, perquè cada any havíem de buscar un nou entrenador: Toni Saez, Vicent Ripoll o Voro Rebull van passar per aquest lloc de responsabilitat en anys successius; però ara, superades aquelles dificultats ens podem congratular de la faena feta: sis o set d'aquells jugadors juguen ara en els equips inferiors de la S.D. Sueca i dos estan en el València: Cristian Castells, ja du dos anys i José Almazan, Cocke, comença aquesta temporada.

Tots els trofeus que vàrem aconseguir i totes les bones hores que vam passar al pavelló cobert de Sueca van crear un bon ambient a l'entorn de la Penya: les nostres activitats es popularitzaren, ens vam donar a conèixer entre els aficionats al futbol i la loteria es venia amb bastant facilitat, cosa que ens permetia poder pagar les despeses sense gaire esforç; però per culpa d'uns incidents inesperats i desagradables que es van produir en la final de les 24 hores de l'any 1992, l'ambient dels equips de la Penya es va enrarir una miqueta. L'equip dels adults encara va competir un any més, i els infantils dues temporades més. De les quatre temporades que vam tindre equips, anàrem de menys a més, tant en les actuacions dels grans com en les dels menuts, a pesar que cada any canviàvem un bon nombre de jugadors perquè n'hi havia molts que ens demanaven de jugar en l'equip del Barça. Alguns dels resultats que demostren la progressió dels nostres equips són els següents: temporada 92-93, campions de la lliga en categoria majors; el tercer lloc en la copa i campions en el torneig de 12 hores de Patins; subcampió en l'edició de l'any 94 de les 24 hores organitzades pel Club Futbol Sala de Sueca... En categoria infantil els èxits van ser encara més apoteòsics: segons en el campionat de reis en les edicions 94 i 95, campions de pasqua l'any 94 i segons en el 95, i campions en les dues lligues escolars per dos anys consecutius. La temporada passada, 98/99, finalment, ens hem retrobat amb el món de l'esport local i hem estat campions de futbol 6 de la lliga que organitza el Club de Tennis de Sueca.

8. Viatges d'iniciació: alegries i decepcions

Els desplaçaments per vore el Barça tant al Camp Nou com fora han estat sempre una de les principals activitats de les penyes barcelonistes, encara que la distància ha fet que, de vegades, el viatge haja resultat complicat. Però després de l'èxit que vam tindre en la final de Mestalla, iniciàrem tot un seguit de desplaçaments el primer dels quals va ser a Saragossa, en el mes de desembre. Aquell hivern vàrem presenciar una nevada per a recordar; hi havia gent que no havia vist nevar mai i ja en va tindre prou i massa amb aquella nevada... Però, com sempre, el viatge a Saragossa va ser molt divertit i damunt guanyàrem amb contundència, 0-2, i amb una exhibició extraordinària del dream team. La tornada sí que va ser fastidiosa perquè la carretera cap a València estava tallada i vam haver d'agafar l'autopista cap a Lleida-Tarragona-València...

Com ja hem comentat abans, hi ha vegades que són les coincidències les que porten a fer alguna activitat, com va passar en la festa de la final de la Copa del rei a València. De la mateixa forma, a principis de 1991, la casualitat va fer que un dels partits de quarts de final de la XVI edició de la Copa del Rei d'handbol es jugara a Sueca, entre el F.C. Barcelona i el Cacaolat de Granollers. Un Barça amb Valero Ribera al capdavant, i amb un Iñaki Urdangarín més jove i no tan "noble" ni tan conegut com ara... Nosaltres amb motiu d'aquest esdeveniment tant important i tan inesperat, obsequiàrem a 100 xiquets de les escoles suecanes amb entrades que els permeteren

vore en directe handbol de primer nivell. L'anècdota la va provocar una avaria en la instal·lació elèctrica que va deixar el pavelló sense llum. El partit es va haver de suspendre i el dia següent tinguérem una altra oportunitat de vore al nostre equip.

El Barça de futbol, mentrestant, entusiasmava el públic amb aquell gran equip i ja se sap que, quan el Barça va bé, resulta relativament fàcil organitzar viatges i encara més si es tracta d'un derby Barça-Madrid al Camp Nou. Per això, en aquella ocasió, llogàrem dos autobusos, encara que a última hora molts dels que s'havien apuntat varen decidir no vindre pel mal oratge... Aquell primer derby el recordarem, molts aficionats com "el del gol de Spasic"; però molts suecans i no suecans que ens acompanyaven s'estrenaren aquell dia en Can Barça i, probablement, tenen uns records ben diferents als dels qui ja hi havíem estat més d'una volta.

La primera vegada que un barcelonista de tota la vida s'acosta al Nou Camp sent una sensació irreplicable, però el moment de buscar la boca d'entrada, de pujar les escales i aguar el terreny de joc per a descobrir la gespa i les grades és encara més espectacular, sobretot, quan teníem la sort d'aconseguir les entrades de gols de primera grada i drets. L'eufòria quan Hristo marcava un gol o Laudrup feia una de les seues passades màgiques, quedarà en la memòria en tots aquells que van tindre la sort d'assistir als primers viatges de la nostra penya.

9. Una reinauguració per a recordar i una final per a oblidar

Per aquell temps, els membres de la Penya Barcelonista Ribera Baixa ja havíem organitzat bastants activitats i necessitàvem un lloc de reunió, una seu social que ens permetera planificar les diverses actuacions que volíem dur endavant. De manera que, com s'acostava la data de la reinauguració, a principis d'any sol·licitàrem a l'Ajuntament de Sueca un lloc per trobar-nos i ens van cedir un despatx en la Casa de Cultura al Carrer Mare de Déu, precisament el mateix carrer on havia estat la nostra primera seu. Aquell local el compartírem amb d'altres associacions suecanes, fins que la Regidoria de Cultura ens va dir que necessitaven el despatx i ens vam haver de buscar la vida.

El dia 1 de febrer de l'any 1989, gràcies al fet que, aleshores, encara no hi havia tantes penyes com ara al País Valencià, la directiva del F.C. Barcelona va fer un gran esforç, gràcies al nostre amic Miquel Rivero, i ens va regalar la presència de la comissió social del club, encapçalada pel nostre entranyable amic Nicolau Casaus, al qual acompanyaren els senyors Francesc Ventura, Josep M. Miralles i Miquel Esquirol, que ens han tornat a visitar en altres ocasions. L'acte celebrat amb motiu de la curiosa reinauguració de la Penya Barcelonista Ribera Baixa va ser meravellós: aleshores només érem 60 socis, però aconseguírem reunir unes cent cinquanta persones en el sopar

que férem a la Cancel·la. El senyor Casaus ens va fer entusiasmar amb un discurs com els que només ell sap fer: ens recordà que el Barça no venia a fer la guerra i que no ho havia fet mai, sinó al contrari, ens va donar tot el suport que necessitàvem per mantindre aquest esperit barcelonista i tots els directius es trobaren satisfets en comprovar que la nostra penya els feia sentir com a casa, no tan lluny de Catalunya com ells podien imaginar. També assistiren a l'acte l'alcalde de Sueca, el nostre enyorat amic Paco Ferrer, de qui tots guardem un record inesborrable; Antonio Nieto, de la penya d'Alzira i l'amic Romeral de la Penya de València. L'endemà, Ferran Beltran va ser entrevistat, a la mateixa porta de Mestalla, pel periodista Xavi Torres i l'entrevista amb el nostre president va formar part del reportatge que, després del partit,

va emetre el programa Gol a gol, de TV3.

Aquella mateixa temporada, la de la primera lliga, encara férem un altre desplaçament al Camp Nou per a presenciar el Barça-At. Madrid i, per a arrodonir l'any, ens n'anàrem a Rotterdam a la segona final Europea: la Recopa contra el Manchester de Mark Hughes. Abans, però encara férem una cotxà per a donar suport a l'equip contra la Juve en semifinals. El resultat de 3-1, va ser favorable als interessos blaugrana, però el partit, sobretot, va ser espectacular, màgic, magnífic... Tan èpic com l'aventura dels assistents, fatigats per l'esforç perquè s'ha de tenir en compte que els aficionats del Barça també ens cansem en un partit tan emocionant com aquell, però enormement satisfets per l'espectacle. I, després, el viatge de nit cap a Sueca...

L'organització de la final de Rotterdam, com deuen recordar molts aficionats al futbol, va ser caòtica; nosaltres volíem organitzar el viatge amb avió perquè després de l'experiència de viatjar amb autocar a Berna era l'única opció que ens semblava sensata. Però el preu dels vols va frenar a molts dels que tenien previst assistir al partit i, a pesar de tot, encara hi anàrem 50 persones. L'experiència que ens va donar aquest viatge va ser molt trista; la poca capacitat d'organització i la irresponsabilitat dels qui havien de convertir el futbol en una festa va ser la causa que eixírem molt tard de Barcelona i, en conseqüència, no vam poder gaudir d'una visita reposada a la ciutat de Rotterdam. L'oratge tampoc no ens acompanyà i, després, Hughes ens va acabar d'aviar... Va ser un viatge tan lamentable que la nostra directiva va decidir no tornar a fer cap viatge més amb aquella agència.

Així que el Barça va guanyar la primera lliga de l'era Cruyff, començaren a consolidar-se algunes penyes blaugranes del País Valencià i com la majoria dels seus socis ja ens coneixien perquè havien fet algun viatge amb nosaltres, ens convidaven sovint, com per exemple quan assistírem a un acte que la Penya de Dénia organitzà amb la presència de Papi Enguera i d'Aito Garcia Reneses. Els amics de la Marina amb el seu entusiasme encoratjador i contagiós, ens ajudaren a cultivar una amistat molt sòlida, concretament amb el senyor Mulet, president de la penya Dénia i amb l'amic Albert. Aquests actes serviren també perquè Ferran Beltran, en qualitat de president de la nostra penya, començara a donar-se a conèixer amb els representants d'altres penyes com ara el matrimoni Aguiló, Rosa i Josep, President de la Penya de Benidorm, que actualment regenten la Botiga del Barça en aquesta ciutat. Aquella no ha estat l'única vegada que hem visitat Dénia, sempre de la mà de l'amic Albert, i sempre hem mantingut una estreta col·laboració que ens ha ajudat molt a l'hora de preparar i organitzar les finals europees.

En la temporada 91-92 el nostre benivolgut soci José Mari, el Salat, tingué una brillant idea que consistia

a obsequiar un saquet d'arros d'un quilo a cada jugador que marcara un gol, i amb un saquet al porter, si no li havien marcat cap gol. Els entregàvem als agraciats el dia que l'equip visitava València, en l'hotel on estaven concentrats els jugadors. Gràcies a aquests obsequis podíem accedir fàcilment a l'hotel i xarrar còmodament amb tots els jugadors o fer les fotos de rigor sense cap pressa, no com ara, que si pots entrar a l'hotel només els pots vore de lluny. Bakero feia aleshores de capità i organitzador d'aquesta cerimònia que es va realitzar sempre d'una manera exemplar; la majoria de jugadors ens van tractar amb simpatia i ens atengueren de categoria. Es notava que hi havia bon rotllo entre els jugadors i així ho demostraven també en el camp; aquell equip marcava molts gols, tants

que una temporada arribàrem a donar-los prop de 200 quilos d'arròs suecà, pràctica que continuàrem fins a la temporada 93-94.

10. Camí de Wembley

Durant la temporada 91-92, entre els socis de la penya vàrem fer una enquesta per triar qui havia estat el millor jugador de la temporada anterior i sens dubte, el jugador més votat va ser Goiko. Per lliurar-li el trofeu adjudicat, aprofitàrem el desplaçament a Barcelona per a presenciar el Barça-València i donàrem al jugador un quadre amb la seua figura, fet en ceràmica al foc per l'artista d'Alzira Xavier Claur, en una cerimònia molt senzilla celebrada en un despatx dels vestidors del Camp Nou i després Ferran va vore el partit, que va guanyar el Barça 3 a 1, per primera vegada des de la Llotja, que, segons els privilegiats que han tingut accés, és el millor lloc des d'on es veu el futbol.

Més tard, però, encara durant el primer trimestre del gran any, vàrem fer tres desplaçaments més a Albacete, Saragossa i el Barça-Madrid de rigor, abans de començar a organitzar el viatge a Wembley. Un entranyable barcelonista de tota la vida, l'amic Salvador Galve, ens acompanyava sempre, però desgraciadament el viatge a Albacete va ser l'últim. Allí assistírem a un dinar de germanor amb una penya d'Albacete. I, també, tristament, va ser el primer i últim viatge que ens acompanyà Guillem Agulló, abans que uns desalmats li llevaren la vida uns mesos després. També volem aprofitar les pàgines de la nostra crònica per retre el nostre homenatge a Guillem Agulló, un amic de la secció de València dels boixos nois que van fer alguns viatges amb nosaltres... Però també volem deixar ben clar que no eren com alguns boixos d'ara, violents i poc estimats pels aficionats, i que els seus cànctics animant els jugadors i l'afició eren una novetat en

els camps de futbol que, després, totes les altres aficions han imitat.

Abans de passar a les semifinals de la Copa d'Europa, pas previ a la final de Wembley, el dia del partit contra el Kaiserlautten a Alemanya els aficionats del Barça ens reuníem en la Pizzeria Bolera, l'establiment on, durant un temps, es concentrava el barcelonisme local per vore els partits. L'avi que encara conservàvem presidia les retransmissions després d'alguns anys amagat. La majoria dels barcelonistes estaven ja decebuts pel resultat, convençuts que l'aventura europea s'acabava, una vegada més, abans d'hora... Fins que Ronald llançà aquella falta i Bakero posà el cap: el Bolera va esclatar, tots els presents s'abraçaven entusiasmats i la majoria van intuir que, aquell any, sí que jugaríem, almenys, la final. Després d'aquest partit deu membres de la penya del grup que solia reunir-se al Bolera no van poder resistir anar al Camp Nou per vore la semifinal contra el Benfica, que ens va obrir les portes a una nova final europea: la tercera, que havia de ser, per força, la definitiva.

11. Ara ja som campions!

I arriba Wembley i Londres: de la mateixa forma com diu la cançó de Raimon "no l'oblidarem mai, no l'oblidarem mai, aquell 18 de maig a Madrid", tampoc nosaltres oblidarem mai aquell 20 de maig a Wembley, ja que, seguint la lletra de la cançó, "per unes quantes hores ens vàrem sentir lliures" i, almenys uns quants milers d'aficionats que estaven allà, ens vàrem sentir també orgullosos de ser barcelonistes. Després del gol de Bakero al Kaiserlauten, estava clar que si el Barça disputava la final de la Copa d'Europa, coincidint amb l'any de l'Olimpíada de Barcelona, l'escenari de la final havia de ser Wembley, un camp mític per al futbol anglès i

mundial i el millor escenari per aconseguir la nostra primera Copa d'Europa després de la decepció de Sevilla: aquesta vegada no podíem fallar, de manera que els barcelonistes de la Ribera Baixa ens posàrem a treballar per poder estar presents en aquell esdeveniment irrepetible... I vaja si treballàrem: Ferran no parava, seria interessant calcular quants diners es va gastar només en telefonades; M. Sales Domingo feia de secretària, Voro Rebull i el Salat van recórrer més pobles i bars que en deu anys... El fet que ens acompanyaren cent persones demostra que encara no hi havia cap penya al País Valencià que poguera organitzar un viatge massiu, ja que els altres valencians barcelonistes que anaren a Londres ho féren via Barcelona o en grups molt reduïts. Cent persones van ser testimonis d'un partit decisiu en la història del F.C Barcelona aquell dia amb un sol de plom... Fins i tot Miguelín bufava de la calor que feia a Londres, carregat amb una rèplica de la Copa d'Europa que, ja abans del partit, mostràvem en les grades del mític Wembley.

L'arribada a Londres va ser el dimarts 19 i ens hostatjàrem al Royal National Hotel, que compartírem amb molts aficionats de la Sampdoria. Sopàrem al local de la Penya Barcelonista de Londres i l'endemà el sol, que semblava haver-lo portat amb nosaltres, va ser testimoni de l'espectacle, ple d'alegria i de color, que les dues aficions van protagonitzar a Trafalgar Square, on anaven arribant amb els típics autobusos londinencs de dos pisos. Va ser un matí inoblidable, però fins a la tarda i, concretament fins al minut 111, els nervis se'ns menjaven. Durant la segona part del partit podria haver passat de tot i els espectadors, segons com es comportava el nostre equip, passàvem de l'alegria a la decepció en qüestions de segons... Però tot l'esforç es recompensà al final, quan guanyàrem, per fi, l'ansuada Copa d'Europa. Per un error d'entrades alguns dels nostres tingueren la sort de veure el partit en tribuna prop de les autoritats. L'endemà, visitàrem el centre comercial de Londres i entràrem a molts pubs...

En aquella expedició ens acompanyava gent de tot el País Valencià i col·laboraren amb nosaltres penyes com la d'Alginet, Vila-Real, Santa Pola, l'Alcora, Castelló, Almassora, Dénia, Nules i Alzira; el viatge es va realitzar amb avió i el preu incloïa dues nits d'hotel; la tornada es va fer via Madrid i poguérem passejar-nos per la terminal de Barajas amb la Copa d'imitació, una de les primeres que s'han vist en els diaris i en la televisió. El grup de la nostra penya el formaven, sobretot, els que havien anat a les dues finals anteriors, com ara Ferran, Voro, Txema, Voro Jordan, Miguelín, Deo, Pere Chaqués... Entre els que s'estrenaven hi havia Manolo Navarro, Jordi, Mileta i Txiqui, Miquel de Rafelcofer i Andrés Gomis, Caballero, Voro i Toni Meseguer.

A Sueca, en el bar Bolera també feren una

bona festa. Carles i el tècnic de so i imatge, Pere, van instal·lar una pantalla gran, el barcelonisme va omplir el local i la gresca es va sentir a Londres quan Ferran va cridar per telèfon.

La temporada ja estava més que justificada amb el títol europeu, però encara ens esperava l'emoció de l'última jornada de la Lliga 91-92, la primera "de la flor"... Després vindrien les altres dues, però aquell 7 de juny, presenciàrem al Camp Nou un partit emocionantíssim: el Madrid guanyava 0-2 a Tenerife, però en acabar els dos partits les coses havien canviat molt: havíem guanyat una altra lliga i tots els presents semblaven bojos, no s'ho creia ningú. Va ser fantàstic.

Com ja començava a ser tradicional, la temporada següent, 92-93, la iniciàrem fent acte de presència al XXVII

Trofeu Gamper i al Congrés de Penyes; però, damunt, el calendari va voler que el primer partit de la temporada al Camp Nou fóra, justament, contra el Madrid. De manera que començarem la tercera lliga de la millor forma possible: guanyant al Madrid en el primer partit de Lliga. Al llarg d'aquesta temporada férem un altre desplaçament a Barcelona per vore el Deportivo, i, com deuen recordar molts aficionats, el final de Lliga va ser idèntic a l'anterior: el Barça va aconseguir el tercer títol consecutiu i el Madrid va tornar a perdre a Tenerife; però no vam poder anar, com altres anys, a l'últim partit de lliga. El barcelonisme suecà aquesta vegada es dispersà perquè encara no teníem local.

Aquell any la nostra penya volgué mostrar a Txiki Beguiristáin el reconeixement a les seues aportacions esportives, com el gran jugador que és, però també el volguérem destacar per la seua integració social, pel grau de coincidència que havia demostrat des de la seua arribada a l'equip, en comprendre la importància de la llengua d'un poble. Quan es desplaçà el Barça a València, anàrem a l'hotel Monte Picayo i vam entregar a Txiki una escultura de l'escultor valencià Andreu Alfaro.

En la temporada 93-94 com s'ha dit abans, el centre de reunió de la Penya Barcelonista Ribera Baixa era el Bar Bolera on es va crear un ambient apassionant. Les victòries i el bon joc que ens va oferir el dream team foren compartits per aficionats barcelonistes acostumats a patir sols en casa. Els partits televisats per Canal+ han beneficiat la penya, ja que han fet que molta gent ens coneguera i que, a poc a poc, augmentara el nombre de socis. Partits com el 0-6 contra el Bilbao o la final Intercontinental a les 5 del matí feren que el Bolera estiguera a tope en aquelles ocasions.

Entre els desplaçaments, hem de recordar aquell memorable 5-0 que li endossàrem al Madrid en el Camp Nou. L'estadi estava de gom a gom i també nosaltres contribuïrem a donar ambient:

els xiquets que portàvem sempre es posaven en primera fila, on quasi podien tocar els jugadors amb les mans, i alguns que no eren tan menuts i que en altres partits havien tingut la sort d'ocupar aquesta fila privilegiada no van poder, perquè en aquella ocasió els serveis de seguretat del camp no ho van permetre. Només Mileta va tindre la sort de poder quedar-s'hi i quan Romàrio va fer la rosca a Alkorta davant dels nostres nassos, a només uns metres, la gent va esclatar amb alegria desbordada.

Poques setmanes després, un dia de pasqua, pensat i fet, eixiren des del Bolera tres cotxes cap a Logronyo i, poc de temps després, un altre grupet va participar en un viatge amb la penya de Vila-Real, i presenciàrem la semifinal de Copa d'Europa contra l'Oporto.

12. La final d'Atenes, la fi del dream team.

Una vegada classificats per a la final, Ferran no va dubtar en cap moment: calia anar a la final d'Atenes... I la va liar. Ajudat pels seus dos incondicionals, Voro i Txema, Ferran ja havia començat a moure's abans de tindre segura la classificació: tornaren a posar-se en contacte amb totes les penyes del País Valencià, feren samarretes, cartells i més coses. Ara ja hi havia algunes penyes ben organitzades, com els amics de la Safor o la majoria de les penyes de Castelló. Ràpidament la gent de fora començà a demanar informació. El telèfon es posava a treballar i Manolo i Jordi s'integraren en el grup organitzador perquè volien repetir la bogeria de Wembley.

Encara que algunes de les coses que fa Ferran només

les pot pensar ell, ni tan sols així s'explica com un dia es va presentar sol en els despatxos d'Ibèria i va demanar un avió complet per anar a Atenes; això diuen que és ser atrevit, decidit, i, ben mirat, es veu que és cert això que la fortuna ajuda els audaços, perquè, llevat del resultat, tot va eixir perfecte. Des de Manises va eixir en direcció a Atenes un vol xàrter amb 147 entusiasmats i il·lusionats barcelonistes. La gent estava eufòrica i tranquil·la perquè ja s'havia guanyat la quarta Lliga i Cruyff també va contribuir a evitar el nerviosisme de Wembley perquè deia que guanyar al Milan era una cosa feta. I, no obstant les prevencions, hi anàrem amb molta il·lusió; l'esforç per fletar un avió amb 147 persones va ser arriscat i costós, però mentre la majoria d'aficionats barcelonistes, damunt de la humiliació soferta en el terreny de joc, van haver de suportar el caos en els desplaçaments organitzats per Viatges Marina, nosaltres tinguérem l'oportunitat de gaudir d'una excel·lent agència de viatges que ja ens havia organitzat eixides per a d'altres finals. En enlairar-se l'avió des de Manises els cants no pararen fins que unes inesperades turbulències feren emmudir els engrescats cantants. Era després de sopar, alguns prenien cafè i el cafè anà per terra i aire. A les hostesses el sacsó no els venia de nou i amb un somriure de complicitat comentaren: —Mira, mira como les ha relajao el meneito. Dos autobusos ens portaren als hotels, un dels quals Jason Hotel estava prop de la plaça Omonia. Com també portàvem una rèplica de la Copa, de seguida bandera i copa foren instal·lades en els balcons dels bungalows que deien alguns. En el transcurs de viatges tant curts, el personal transmet optimisme i il·lusió i les frases divertides i espontànies ixen l'una darrere de l'altra. Gent com Miquel el de Rafelcofer, Miguelín, Manolo, Xavi o Rises es donaren a conèixer ràpidament.

En arribar a l'hotel a les sis del matí alguns se n'anaren a dormir i altres, sense adonar-se'n, feren cas a Miquel, el de Rafelcofer, que proposà esmorzar i anar a buscar la camisa de l'Sport. Xavi feia de guia turístic sense saber res de la camisa que buscava Miquel, però ens ensenyà el centre d'Atenes. Calia distraure les nombroses dones que ens van acompanyar. Després de dinar, cap a l'estadi, l'organització fatal, dues hores per arribar. Si en Londres dues hores abans ja estàvem en Wembley, en Atenes entràrem a l'estadi 10 minuts abans del partit; l'autobús ens deixà a més de cinc quilòmetres i en Wembley ens havia deixat a penes a 200 metres. Alguna cosa fatídica es veia vindre. Marisol era la primera vegada que entrava a un estadi, ¡quina estrena! Perquè encara hi havia gent buscant el seient o fent alçar els grecs sense entrada quan vingué el primer de Masaro, després el segon i Ferran Torrent, que ens acompanyava, no ho pogué resistir. La resta no cal recordar-la.

El bon ambient que hi havia en el grup va fer possible que l'endemà del partit la gent, sorprenentment, no estiguera gaire indignada per la derrota. Possiblement perquè tots havíem disfrutat tant d'aquell equip durant els últims anys que pensàvem que algun dia s'havia d'acabar. No vam tindre un altre remei que disfrutar al llarg de tot un dia d'una ciutat tan espectacular com Atenes, que la gent va recórrer en grups. I quan véiem els italians els cantàvem Indurain, Indurain, perquè acabava de guanyar el Giro.

La tornada, directament a València, es va realitzar sense cap incident; tots els problemes en l'aeroport havien quedat arrere i la gent estava fins i tot, contenta. Només alguns dels viatgers, com Enric Beltran, es mostraven nerviosos només de pensar en les turbulències. Així, vam perdre l'oportunitat de guanyar la segona Copa d'Europa, però coneguèrem Atenes i no tinguérem cap problema per a tornar; el retorn d'Atenes a València només es va retardar un quart d'hora sobre

l'horari previst.

13. Per fi un local propi i per fi tornen els títols

Disposar d'un local ha facilitat l'accés al nostre grup de molta gent que no sabia qui dirigia la penya, ni a Sueca ni als altres pobles de la comarca. En un principi instal·làrem la mateixa pantalla que hi havia al Bolera i contractàrem el plus. Entre Ferran, Manolo, Voro el Negre, Txema, Jordi i Pasqual el Niño decoraren el local. Per tant a partir de l'any 1994 disposàrem per fi d'un lloc on podíem dur a terme totes les activitats relacionades amb la penya i, sobretot, on poder vore el futbol sense molestar i sense haver-nos de reprimir les emocions. La inauguració la va presidir el nostre amic Josep Maria Miralles, directiu del F.C. Barcelona des de 1978, membre de la Comissió Social i President de les seccions amateurs, que ja ens havia visitat en el sopar de relançament de la Penya i per qui sempre hem sentit una gran admiració i una estima particular, perquè tot allò que li hem demanat, i ha estat possible per a ell, ens ho ha facilitat de seguida, tant si es tractava d'un desplaçament com de celebrar algun acte o, fins i tot, de fer possible que l'equip infantil del F.C. Barcelona vinguera a Sueca... Actualment ja portem cinc temporades, en aquesta seu. Els dies de partit sempre hi ha un gran ambient i, com a mínim, podem dir que a Sueca tenim un lloc on el color predominant és el blaugrana.

Al principi, l'afluència de gent no va ser la que esperàvem perquè vingueren el dos últims anys de Cruyff, dos anys sense lliga ni copa. Encara com augmentàrem de socis i la loteria, a poc a poc, es venia i es cobrava

amb més facilitat. Paco Aguilar entrà en l'equip directiu i va començar a ser un assidu de la penya, però el barcelonisme es va desil·lusionar tant ràpidament que, en la temporada 95/96, hi hagué partits entre setmana en els quals només hi havia dues o tres persones.

En la temporada 95/96 programàrem alguns viatges que no es feren per falta de personal, però encara poguérem veure un Barça-Madrid, 3-0 i un Barça-At. Madrid, 1-3, un dels pocs partits en què hem vist perdre el nostre equip a l'estadi. Ferran i Manolo hagueren d'anar-se'n a terres del Sud per qüestions laborals i deixaren el barco a Jordi. A partir d'aquesta temporada aconseguir entrades per als partits importants es va posar molt difícil; per això en la final de copa de Saragossa contra l'At. de Madrid només vam poder

aconseguir 10 entrades (el grup dels germans Lloret i Jaume Aznar, Miletà, Paco Aguilar, el Salat i Voro, Juanjo Piera, Jordi i el seu pare) i haguérem de fer el viatge amb les penyes de Xàtiva, Burjassot i el Port de Sagunt. A més de perdre, aquell dia l'autobús tingué una avaria i arribàrem amb quatre hores de retard. Per un altre lloc, Ferran volgué provar més sort i se n'anà a París, a la Final Four de bàsquet, per veure si ens duia l'esperada primera Copa d'Europa. Tampoc no hi hagué sort, quasi ho aconseguim, si haveren donat per vàlida la cistella de Montero. La final contra els grecs va ser un infern, els aficionats grecs quan més lluny millor...

Després de no guanyar res en la temporada anterior va començar un altre cicle, Bobby Robson es va fer càrrec de l'equip i amb l'arribada de Ronaldo la gent començà a il·lusionar-se una altra vegada. Es van donar d'alta bastants socis: al final d'aquesta temporada ja n'érem quasi 80, sense comptar uns 20 joves que només paguaven cinc-cents pessetes a l'any, mentre que els majors en pagàvem 4.500. Començava a vindre més gent a veure els partits i quan organitzàrem el viatge Barça-At. Madrid, s'estrenaren alguns socis nous, com Damian, Josep Alonso, Toni Schilt, Ricky, Paco Escrivà, Juanjo Piera, Toni Rico i altres; portàvem també bastants xiquets, que es quedaren decebuts en veure's en la part més alta del Camp Nou. Els xiquets preguntaven a Jordi si no podien seure més a prop del terreny de joc, perquè desconeixien les normes que havien entrat en vigor, ja que per a molts era la primera visita a l'estadi, com Damian, que estava desconegut i va restar cinc minuts sense obrir la boca. A partir d'aquell any, el F.C. Barcelona ja no ens va entregar més entrades, a les penyes, en primera grada; ells sabran per què, encara que això creiem que perjudica el club, perquè el públic de l'estadi és, per norma general, dels més seriosos que hi ha als camps de futbol. En

el següent Barça-Madrid, ja només vam poder aconseguir 10 entrades.

Però un dels viatges més divertits és el que fèrem en l'anomenat partit dels xiquets contra el Bilbao, amb el resultat de 2-0, i amb Busi de porter. El Barça ens regalà les entrades per als xiquets i els pares també s'hi apuntaren. Durant l'anada els menuts donaren la nota: no paraven de xarrar i de cantar; però durant la tornada foren dos grans, només dos, els que donaren la nota: Xavi i Manolo. Els dos es posaren a xarrar, cantar i fer discursos del seu repertori. Sobretot, vam poder escoltar les excel·lències futbolístiques d'Amunike i Busi. Blai Viñoles, Pep Juan i Toni Tomàs, que per fi pujaven en el bus, volien dormir però ho deixaren estar; les rialles dels atents oients de vegades eren més sorolloses que les paraules dels dos protagonistes principals, el doll de paraules, i de repenti..., no acabà fins arribar a Sueca perquè el conductor Juanvi no va voler continuar el camí. Durant aquell viatge, vam dinar per primera i única vegada en el restaurant temàtic Màgic-Barça i després visitarem el Museu que no l'havíem vist des de la seua ampliació. Tampoc no va faltar un basquet de taronges per als amics Miquel Rivero i J. M. Miralles.

Encara quedaven, en aquesta temporada de Robson i Ronaldo, dues finals memorables. A Rotterdam, en la Final de Recopa contra el París Saint-Germain, Ferran es llançà altra vegada a organitzar el viatge, però com vivia a Elx l'organització va resultar més complicada. També cal dir que no hi havia tantes entrades a repartir perquè el barcelonisme, des de Cruyff, no havia deixat d'augmentar, encara que no es guanyaven títols importants. La gent volia repetir final o volia participar en la festa de la victòria que tantes vegades havia sentit. Al final Ferran tampoc va poder anar a Rotterdam i de la nostra penya només van assistir que Fanni, Mileta i Txiki, Caballero i Toni Beltran, el cinqué dels quimeres, i gent d'altres penyes.

I el dia 28 de juny, a Madrid. A guanyar la final de Copa al Betis i a sentir l'himne del Barça tres vegades en el Bernabeu. Aquest ha estat, sens dubte, el viatge més divertit i emocionant que ha organitzat la Penya Barcelonista Ribera Baixa durant els últims anys. Vam ser capaços d'omplir dos autobusos i n'haurien pogut ser tres, si Ferran haguera aconseguit més entrades. Però tots els socis de la penya van disposar de la seua entrada. Vam preparar el lloc i el menú per dinar, com si fóra una núvia i el Sr. Valeriano, del Restaurant San Isidro de Tarancón, es va portar de meravella. L'ambient entre l'expedició era extraordinari, feia bastant de temps que no es

feia un viatge tan massiu i molts socis es conegueren millor aquell dia, que és una de les coses més profitoses que experimentem a través de les victòries del Barça. Entre els viatjants hi havia cares noves com Josep Franco, Andreu Fos, Irene Ferrer, Alícia Martínez, Mila Matoses i altres. Vicent Rebull va vendre totes les samarretes que quedaven. Mentre Ricardo Llopis encapçalà l'eufòria des del local.

En acabar la temporada ens vam reunir en el bar Brines per reorganitzar la junta directiva i crear les desitjades comissions de Ferran. Aquesta nova junta es recordada com la junta del Brines. Va quedar constituïda de la següent manera: president: Ferran; secretari: Jordi; tresorer: Paco Aguilar; comissió social: Manolo Navarro; comissió

viatges: Jaume Aznar; Vocals: Ricardo Llopis, Toni Schilt, Xavi Lapuebla, V. Rebull, Damian, J. Alonso i Riki Elena. En la temporada 97/98 arriben Van Gaal, Rivaldo i alguns jugadors holandesos. La gent començà a vindre cada vegada més al local a veure els partits. Aquest any no férem polos amb el logo perquè encara lluíem els de les dues temporades anteriors, que Vicent Rebull ens va preparar i que van donar molt bon resultat. La primera activitat important va ser celebrar el 23é Aniversari en Les Palmeres amb la presència de J.M. Miralles i de regidors dels ajuntaments de Sueca, Cullera, Fortaleny i Sollana. D'aquell sopar cal recordar dues novetats: l'assistència d'un nombre bastant representatiu de dones i el primer discurs magistral de l'escriptor Josep Franco. Tot i la relliscada de Miralles en parlar de regne la festa quedà perfecta.

Vam fer alguns viatges com el Barça-At. Madrid o Barça-Madrid, acompanyats per cares noves, com la família Monterde; si els autobusos no anaven plens era perquè el Barça continuava entregant poques entrades per als partits més importants i això feia que l'ambient en el bus fóra més tranquil; també organitzàrem el segon i últim partit dels xiquets que no va ser tan espectacular com el de l'any anterior.

El final de temporada va ser enormement positiu per a la penya, perquè des de feia mesos sabíem que el Barça havia de jugar la final de Copa a Mestalla, aquesta vegada contra el Mallorca, i aquest camp sempre ens dóna molta sort: la gent es tornà boja per reservar entrades i es donaren d'alta molts socis nous. Ens cridaven des de tots els llocs del País Valencià, fins al punt que, dies abans de l'adjudicació d'entrades, teníem una reserva de 250 localitats. El F.C. Barcelona només ens va oferir 20 entrades, però Ferran, des d'Elx, tornà a posar en marxa les seues brillants idees. Va aconseguir 150 entrades de les que corresponien als aficionats del Mallorca i encara n'hauria pogut aconseguir més. Abans del partit ja dúiem en les samarretes la paraula CAMPIÓ i Vicent tornà a vendre totes les samarretes.

La temporada 98/99 va començar amb l'assistència al Congrés de Penyes, en el qual vam estar representats per Ferran, Jordi, Ricardo i Manuel "Amunike". Vam visitar les oficines de la premsa esportiva, en Mundo Deportivo l'amic Albert Sanchis ens va atendre estupendament. En l'Sport, com Joan Pi estava de vacances, no vam entrar. Visitàrem el local de l'Associació d'antics jugadors del F.C. Barcelona on vam poder parlar amb Biosca, Gonzalvo III, Fusté i Pereda, així com saludàrem l'entranyable Rafael Bonín i la seua esposa.

En tornar cap a Sueca ens posàrem en marxa per instal·lar un nou equip audiovisual que ens permetera veure les retransmissions per via satèl·lit. Ens gastàrem el que el tècnic Pere va voler: 750.000 pessetes, però aquesta inversió econòmica ha estat molt positiva perquè a hores d'ara ja hem arribat als 140 socis que paguen 5.000 ptes a l'any. El local, els dies de pagament, s'ha quedat xicotet i l'ambient, generalment, és més entusiasta que veure el Barça en tercera grada. La gent ara ens coneix molt més i alguns pensen que caldria comprar un nou local més gran.

Durant el més de setembre vam organitzar el primer acte dels 24 anys portant l'equip infantil del F.C. Barcelona per jugar un partit contra l'infantil de la S.D. Sueca. En l'equip local jugaven antics jugadors de l'antic equip de La penya com Joan Saez, Jordi Ripoll, José Almazan, Rafa..... El Regidor d'esports d'aleshores, Paco Campillo, com a representant de l'Ajuntament de Sueca va fer amb tota la seua amabilitat que el caracteritza tots els tràmits necessaris per realitzar aquest acte. El partit va ser molt emocionant, es van veure algunes jugades magistrals. Abans del partit els dos equips van poder disfrutar d'una magnífica paella en la Muntanyeta dels Sants. Aquesta temporada només vam fer tres viatges

a l'estadi: contra la Real Societat, València i el partit d'homenatge a Johan Cruyff, que Emilio, de La venta de los gatos, Ferran i Ricardo no van voler perdre's per res del món. També vam anar a Mestalla a veure el partit contra el Vila-Real, quan la lliga estava quasi a punt de ser decidida. A aquest viatge van acudir la major part

dels socis de La penya.

En iniciar la temporada, també vam celebrar el sopar del 24é Aniversari, aquesta vegada a Cullera, en la Pizzeria Marcial, perquè el nostre objectiu és que els penyistes d'altres pobles de la Ribera Baixa es vegin identificats i els últims dos anys s'havien apuntat molta gent de Cullera. En aquesta celebració va assistir l'amic i directiu Miquel Esquirol, que feia temps que ens deia que volia vindre, i també l'Albert Sanchis, de El Mundo Deportivo. Hi havia encara més gent que l'any anterior i, entre les cares noves, hi havia la família Caballero de Favara i, per fi, socis de Sollana com Joan Carles, el Roig, i Carles Senon.

Josep Franco ens obsequià amb un interessant i simpàtic discurs. Si fa alguns anys el discurs anual de Joan Fuster en els Premis Octubre era emotiu, en els sopars d'aniversari de la nostra penya el discurs de Pep és el plat més esperat. Pep Juan en va fer de mantenidor i Xavi Lapuebla va agrair al secretari de la penya, Jordi, el treball fet durant els últims anys. Miquel Esquirol, en nom de la penya li entregà un avi igual que el que Pere Escobar regala als jugadors del Barça en el programa de Gol a gol. Després parlaren el President, Ferran, i el directiu del F.C. Barcelona, Miquel Esquirol. Com s'ha dit abans, el major èxit d'aquesta temporada ha estat el funcionament del local, sobretot, durant les retransmissions de partits via satèl·lit o codificats en Canal+, perquè Manolo i Ricardo s'han fet càrrec del bar i les comissions de treball estan més repartides i millor organitzades.

14. Una reflexió final

El fet de gestionar els diversos actes de la Penya requereix un esforç enorme que es veu recompensat quan el Barça guanya; una satisfacció a la qual ens hem acostumat, sobretot, des de fa uns anys, perquè el Barça ja no és un equip perdedor... Però també és reconfortant perquè la gent de l'entorn barcelonista, de vegades un pèl fanàtics, o hooligans, com diu Xavi, és gent sana. De vegades, també, aquest esforç es veu recompensat quan ens permet assistir a actes tant emotius com el que van viure els Beltran i Manolo el dia de l'homenatge a Nicolau Casaus. En aquest viatge es van començar a preparar els actes del 25é Aniversari,

parlant amb tots els directius amb els que Ferran manté ja una certa amistat, vam saludar personalitats com Agustí Montal i J.Ll. Vilaseca, que es van alegrar i emocionar molt en tornar-nos a veure, feia més de vint anys que Enric no els havia tornat a saludar. Vam recuperar els originals de les fotografies de feia 25 anys i Ferran, fins i tot, va tindre l'oportunitat de denunciar el desagradable incident de Matene a Mestalla, davant del president Núñez, i, després, vam posar el pin de la nostra penya en el trauc de la jaqueta de Ricard Maxenchs.

Durant tot l'estiu hem estat escrivint cartes als uns i als altres per tal de preparar les activitats del tan esperat 25é Aniversari; per aquest motiu, en el mes d'agost ens va cridar el secretari del F.C. Barcelona, perquè volia saber què pensàvem organitzar per a commemorar esmentat aniversari. I allà ens teniu una altra vegada: els germans Beltran, Paco Aguilar i Manolo, que està fent mèrits sobrants per rellevar Ferran, si s'ho vol deixar algun dia. La impressió que ens va donar l'amic Ricard va ser excepcional: ens va corregir coses que havíem programat, ens va suggerir altres activitats que no havíem pensat i, en general, tot allò que li proposàrem li va semblar bastant bé. Ara només esperem que els esforços que estem fent des de fa mesos culminen amb l'èxit dels actes de commemoració del 25é Aniversari de la

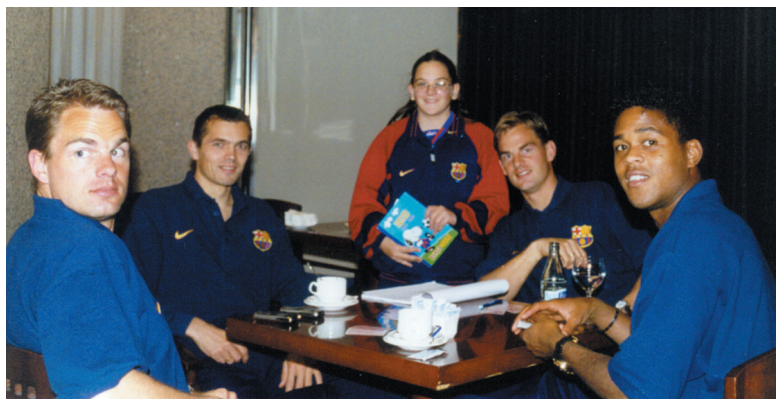

Penya Barcelonista Ribera Baixa. Que les coses ens isquen bé només depén, ara, de nosaltres, de la nostra capacitat de treball i del nostre entusiasme, que ens han d'ajudar, sens dubte, a convertir el 13 de novembre en un gran dia de festa, compartit amb els amics que ens visitaran i amb els qui, des de la nostra comarca, veuen amb bons ulls les activitats de la gent barcelonista. El dia del nostre aniversari ha de ser una jornada de felicitat i d'alegria, sobretot, però també de renovació del nostre compromís amb les idees, les actituds i les il·lusions que han convertit el F.C. Barcelona en alguna cosa més que un equip de futbol.

 MILAR

ELECTRODOMÉSTICOS

SENÉN ORTEGA, S.L.

Distribuidor oficial:

MOVISTAR

MOVILINE

CANAL PLUS

CANAL SATÉLITE DIGITAL

Ronda d'Espanya, 49
Tel. y Fax 96 170 10 57
SUECA

Prensa
Papelería y
Revistas

Jesús

M.ª Jesús Renart Vendrell
Vte. Máximo Beltrán Beltrán

C/. Sequial, 65
Tel. 96 170 02 57
SUECA

PELUQUERÍA
CABALLEROS Y NIÑOS

PASCUAL

ANÁLISIS
Y
TRATAMIENTOS CAPILARES

C/. Moro, 21
Tel. 96 170 40 36
SUECA

PISCINA MUNICIPAL
DE SUECA

"Ho haveu fet possible"

Vint-i-cinc Aniversari

**Amb la gent del
BARÇA**

Avda. de la Mar, s/n · Tel.: 96 171 00 71 · 46410 Sueca

CAFÉ-BAR FUTBOL TOTAL

SECCIÓ DE LA PENYA BARCELONISTA
RIBERA BAIXA A CULLERA

Tel. 649 13 46 66 · Plaça Mongrell, 6 · CULLERA

FES-TE'N SOCI!

Cognoms _____ Nom _____
Adreça _____ Població _____ C.P. _____
Telèfon/s _____

Em faig soci/sòcia d'Acció Cultural del País Valencià amb una quota de:

____ 2.500 pta./trimestre (majors de 25 anys)

____ 5.000 pta./trimestre (menors 25 anys)

____ pta./mes (quantitat superior)

Domiciliació Bancària

En/Na/N' _____ Domicili _____
Població _____ C.P. _____
Banc/Caixa _____ Agència _____ D.C. _____ C/c Llibreta núm _____
Titular _____

Distingits senyors: Us pregue que atengueu, amb càrrec al meu compte i fins a nova ordre, els rebuts que d'ara endavant us presentarà Acció Cultural del País Valencià per la quantitat esmentada més amunt.

_____, ____ d _____ de 199 ____
(signatura)

LA PIÑATA 100

COMERÇ D'ARTICLES DE 100, 300, 500 i 1.000 PTES.
TOT EN JOGUINES, ARTICLES PER A LA CASA,
ARTICLES DE REGAL, PAPERERIA, ETC.

AL SEU SERVEI DES DE 1989

C/. Sequial, 26
Tel. 96 170 46 56

SUECA

SPG-PIZZERIA

AL HORNO DE LEÑA
RONDA JOAN FUSTER ESQUINA CAMI VELL DE CULLERA **SUECA**

AMCO **VEBA**

Experts en:

- Muntatge de grues sobre carrosseries
- Muntatge d'equips portacotxes i portacontenidors
- Fabricació de bolquets

DONEM SUPORT ALS CAMPIONS

Tel. 96 176 94 48 • Fax 96 176 94 81

FAVARA

Carpintería

JESÚS GIL, S.L.

**CARPINTERÍA • EBANISTERÍA
MUEBLES DE COCINA
PUERTAS BLINDADAS**

Calle Sueca, 31
Tel. 96 173 01 17

CULLERA

ADMINISTRACION DE LOTERIAS

Nº 1

¡ LA DE LOS MILLONES !

COMPRE, JUEGUE Y GANE CON NOSOTROS

C/. Cullera, 1
Tel. 96 170 22 65
SUECA

GRANJA ALEX

PIZZAS

MONTADITOS

Todo tipo de golosinas
caramelos, helados
frutos secos, refrescos
bocadillos para llevar
palomitas, etc...

ESPECIALIDADES ARTESANAS

*Churros, churros de chocolate,
porras, cañas,
caña rellena de crema casera,
caña cubierta de chocolate, xuxus.*

C/. Cabañal, 7 • Tel. 96 173 17 21
CULLERA

**¿Quiere
conocer todo
el mundo?**

WEB5000 S.L.

Navegue a su gusto por
INTERNET

CONEXIÓN ESTUDIANTE

30 horas mensuales
1 año 15.000 ptas.
6 meses ... 9.000 ptas.
3 meses ... 6.500 ptas.

CONEXIÓN ESTANDAR

Sin límite de tiempo
1 año 18.000 ptas.
6 meses 10.500 ptas.

CONEXIÓN PROFESIONAL

Sin límite de tiempo
Máximo caudal
Máxima velocidad
1 año 24.000 ptas.

MÁS INFORMACIÓN:
WEB5000 S.L.

Tel. 96.172.65.52 • Fax 96.172.46.51
E-mail: jefe@web5000.com
Internet: www.web5000.com

C/ Cabanyal, 12
Edificio Marycarmen, bajo
46400 CULLERA (Valencia)

HISTÒRIA DELS CLUBS DE FUTBOL

Cada setmana la revista **EL TEMPS**
regala un llibre únic en setze fascicles

EL TEMPS

Gabinete de Estética y Rayos UVA

**SALUD
BELLEZA
BIENESTAR**

**CUMPLIMOS LA NORMATIVA EUROPEA
HORARIO: 10 A 22 HORAS**

**C/ Taquígrafo Martí, 18 b
46005 Valencia
Tel. 963 341 951**

travel s.a.

BSP - ESPAÑA

Gran Vía Marqués del Turia, 6 • Tel. 963 956 431 • Fax 963 952 078 • **VALENCIA**

MADRID • BARCELONA • SANT CUGAT DEL VALLÉS • VALENCIA

MAGATZEM MATERIALS CONSTRUCCIÓ

Distribuïdor de:

SIKA, ROCALLA, CEMENTS ASLAND, CERÀMIQUES
PAMESA,
NAVARTI I GAYA

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ
VENDRELL, S.L.

FÀBRICA: Sebastià Diego, Castelló, Marià Ruiz

DESPATX: Sebastià Diego, 12

Tel. i Fax 96 170 01 67 • Mòbil 608 56 45 36

SUECA

CERAMICAS

M O
R A
T A L

Avda. Ciudad de Alicante, s/n.
Tels. 96 170 04 26 - 96 170 13 31
Fax 96 170 40 08
SUECA

viatges **Peiró s.l.**

VIATGES DE GRUPS
AMES DE CASA • COL·LEC-
TIUS
NUVIS • INCENTIUS

C/. Cullera, 6
Tel. 96 171 28 31 • Fax 96 171 28 32
SUECA

~ S A L A ~
CANCELA

Avda. de la Mar, 12
Tel. 96 170 03 13 • Fax 96 170 04 33
Móvil 649 86 83 80

E-mail: cancela@falcon-es.com
www.falcon-es.com/usuarios/cancela

SUECA

Bar BRINES

Aperitivos-Almuerzos
Café y Licores
Sábados Cenas
Salón Climatizado

C/. Sevilla, 12 • Tel. 96 170 15 62
SUECA

Bar CHELO

PRESENTA:

"ABIERTO AL AMANECER" 5:00 AM

Producción: Daniel Vidal
Director: Juanjo Vidal

C/. Valencia, 42 - Tel. 96 172 59 91 - **CULLERA**

Balpa, S.Z.

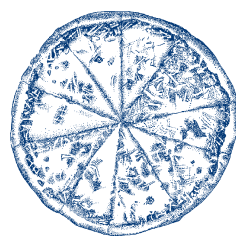
MATERIALES PARA LA CONSTRUCCIÓN

Fábrica y despacho:

C/. D'Utxana, 42

Tel. 96 170 26 72 - Fax 96 170 23 89

SUE-

Bar-Pizzeria J. R.

COMIDAS Y PIZZAS
PARA LLEVAR

C/. Hort de Palmera, 5 • Tel. 96 170 19 97
SUECA

Emilio José
Gabaldón Blan-

CICHLIDAE acuarios

- Especialistas en todo tipo de cíclidos (Malawi, Tanganica, Sudamérica, agua de osmosis y tropical marina...)
- Montaje y mantenimiento de acuarios
- Complementos para animales domésticos

La Bega, 15 - Tel. 96 173 25 93 - Fax 96 173 08 65
CULLERA

Bar Capri

Cirilo Di Capri

Sant Cristòfol, 11 • Tel. 96 170 57 11
SUECA

DEPORTES PISTOLA

Déjese aconsejar
por un profesional

C/. Foressos, 5 • Tel. 96 170 04 56
SUECA

Espai Esport

Roba esportiva

C/. Cullera, 17 • Tel. 96 171 04 89
SUECA

Panel para interiores
fermacell
Yeso armado con fibra

PUNTALES, TABLEROS AGLOMERADOS Y MDF,
MELAMINAS, TÁBLEX, RECHAPADOS, CONTRACHAPADOS,
MÓDULOS COCINA, SUELOS FLOTANTES,
PRODUCTOS PARA REVESTIMIENTO DE PAREDES,
ESTANTERÍAS Y MUEBLES EN KIT,
SERVICIO DE CORTE, ETC.

Fustes BONET, S.A.L.

ALMACÉN:

Camí de Baix a les Palmeres, s/n.
) C/. Sequial, 83 - 3.º

Tel. 96 170 18 17
SUECA

Joies

J. Lluís Capella i Lledó
M.ª Carmen Sanchis i Serrano

La Punta, 102 • Tel. 96 170 38 33
Camí Dos Pontets, 29 • Tel. 96 170 61 66
SUECA

Graduado Social
Col. 726, Excmo. Col. Of. de Valencia
Asesor Laboral - Fiscal - Seguros
Jubilaciones - Prest. Invalidez

Josep Muedra Hoyo

Tel. 96 171 00 06 • Fax 96 171 06 31
C/. Santo Domingo, 16 • **SUECA**

Juan Pineda Sales
Sonia Navarro Marcos

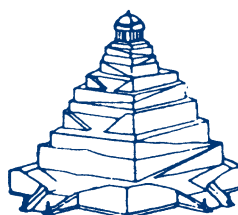
PINEDA

C/. San José, 12 • Tel. 96 170 27 09
FORTALENY

Loreto Creus

ESTANCO N.º 6

Carrer Metge en Joan Garcés, 37
Tel. 96 172 31 36
CULLERA

Mármoles

ALMI

S.C.L.

Taller y Exposición:
Avda. del Mar, 8 - Apdo. 205
Tel. 96 171 04 79 - Fax 96 171 03 65 - Móvil 609 61 93 71
SUECA

C/. Sequial, 79 • Telèfon 96 170 10 34
SUECA

MICKEY
PELUQUERIA CANINA Y FELINA.
RESIDENCIA.
VENTA DE CACHORROS TODAS RAZAS.
ANIMALES EXOTICOS. PECES Y PAJAROS

¡REPARTO A DOMICILIO!
CENTRO DE ALIMENTACIÓN Y ACCESORIOS
PARA ANIMALES DE COMPAÑIA
Avda. Maestro Serrano, 19 - SUECA
TELS. 639 00 98 13 - 96 170 55 71

muebles ibá- ñez

desde 1908

muebles y decoración

C/. Sequial, 51 • Tel. 96 170 12 43 • Fax 96 170 41 50
SUECA

MUSICAL CENTER

Paseo Germanías, 83 • Tel. y Fax 96 287 01 37
GANDIA

IVÁN PIERA MAÑÓ

Ausiàs March, 7 • Tel. 96 170 31 19
SUECA

Josep Cortell Moya

Barrot, 3 • Telèfon 96 170 32 17
SUECA

ORDINADORS
VG

Distribuidor oficial: **MoviStar**

Moro, 18 • **SUECA**
Tel. 96 171 08 40 • Fax 96 170 60 17
E-mail: ordinadors.vg@vlc.servicom.es

BAR MARCIAL PIZZE-

- Pizzas per emportar
- Obert de matinada

C/. València, 46 • Tel. 96 172 05 68
CULLERA

PORT DE PA SANT ROC

PIZZA FAMILIAR
COCA DE CACAUETS
EMPANADILLES
ROSQUILLES

Mª Angels Gregori López

Per encàrrec

C/. Sant Roc,
17

BAR
RESTAURANTE

Las Palmeras

CASA MARIANO

Hnos. Marqués Gomar, S.L.

Vía Sant Roc, 2 • Tel. 96 177 00 38
LES PALMERES (Sueca-Valencia)

S. PIQUERES, S.L.

Almacén y Oficinas:

Camí Mareny de Vilches, s/n. Ap. Correos 296

Tel. 96 170 41 08 • Fax 96 171 08 50

Almacén 696 96 17 80 - Salvador 696 96 17 81 - Juan 696 96 17 82

SUECA

Alimentació Nisa

ERNEST PEREZ

C/ Mercat, 11 - Tel. 96 170 27 69

SUECA

VIBILIA

AGÈNCIA DE VIATGES

DEIXE'S ACONSELLAR PER LA
PRIMERA AGÈNCIA DE LA
RIBERA, AMB MÉS DE 25 ANYS
OFERTINT BONS VIATGES

Sant Cristòfol, 20 • Tel. 96 170 59 43 • Fax 96 171 05 75 • **SUECA**

Som especialistes en Bons Viatges
AGÈNCIA MEMBRE D'AVANTOURS

peiro vidagany

SUMINISTROS HOSTELEROS
MAQUINARIA HOSTELERIA Y ALIMENTACION

Carretera de Corbera, 41
Tel. 96 170 44 05 • Fax 96 171 06 07
SUECA

PAPRERIA
TÈCNICA

FOTOCOPIES

Rocher

COPISTERIA

MATERIAL d'OFICINA

Dibuix Tècnic

Belles Arts

CINTES MÀQUINES D'ESCRUIRE
CINTES IMPRESSORES MATRICIALS
CARTRUXOS IMPRESSORES INK-JET
TONER IMPRESSORES LÀSER

GRAN ASORTIT EN:
PLOMES, BOLÍGRAFS I ROLLERS

C/. Bernat Aliño, 5 • Tel. 96 170 01 01
SUECA

Himnes del F.C. Barcelona

HIMNE DEL FUTBOL CLUB BARCELONA (1923)

Som els herios d'un bregat ardit
que és lluita i joc tot al plegat;
visca el futbol, joc enriquit
amb ressonàncies de combat.

Visca el futbol que és un plaer
i, com a lluita, un ideal
ell ha creat el bloc d'acer
que el nostre Club farà, immortal.

Esport i Pàtria ens han juntat
en abraç de fortitud;
per això portem de la ciutat
de Barcelona, nom i escut.

Som precursors del brau estol
que en l'avenir sabrà lluitar
pel gran triomf; visca el futbol
que ja ens ensenya a triomfar.

Visca el futbol que trempa els cors
i ens embraveix la voluntat;
visca el futbol que ens farà forts
per heure glòria i llibertat.

Lletra: Rafael Folch i Capdevila
Música: Enric Morera

BARCELONA, SEMPRES AMUNT! (1949)

Fort com la ciutat
que el nom li ha donat,
al nostre Club
mai no l'ajup
l'adversitat,

Visca!

perquè té, joïós,
fe en els seus colors,
que, tard o d'hora,
seran sempre vencedors.

Tots a punt, sempre amunt,
Barcelona!
Plens de fe i sense perdre l'alé!

Visca!

Que, quan arribem
dalt del cim, veurem
aquell cel color blaugrana
que tant estimem!...

Visca!

Ai, si a aquells que en tu van creure,
solitaris precursors,
ara els fos permès de veure
que, amb el temps, les amargors
s'han fet dolçors!...

Visca!

1 si ells foren, doncs, la soca
que ha fet l'arbre alt i cepat,
a nosaltres ens pertoca
fer-lo molt més fort i encimbellat.

Visca!

Oh, Futbol Club Barcelona! Quin fervor
quan veiem el teu escut al capdamunt,
quan podem cridar el teu nom amb veu d'amor
i posar els llores a punt!

Barcelona, sempre amunt!

Fort com la ciutat
que el nom li ha donat,
al nostre Club
mai no l'ajup
l'adversitat,

perquè té, joïós,
fe en els seus colors,
que, tard o d'hora,
seran sempre vencedors.

Tots a punt, sempre amunt,
Barcelona!
Plens de fe i sense perdre l'alé!

Que, quan arribem
dalt del cim, veurem
aquell cel color blaugrana
que tant estimem!...

Barcelona, sempre avant!
I triomfant!

Lletra: Esteve Calzada i Alabedra
Música: Joan Dotras Vila

HIMNE A L'ESTADI (1957)

Barça! Barça! Barça!
És el crit que pels aires pregona
l'esperit i la glòria del Club.

Barça! Barça! Barça!
és el crit que en els cors agermana
el Passat, el Present i el Futur.

El nom sagrat de la ciutat de Barcelona
com un foc viu ha omplert de llum la Nova Llar.

De cara al cel enarborem una bandera;
-Cinc rius de sang sobre l'atzur del nostre mar.

En el combat brindem l'honor de la palestra
al noble esforç del vencedor i del vençut.
En el triomf anem teixint la nostra història
semblant arreu un aire fresc de joventut.

Barça! Barça! Barça!
és el crit que pels aires pregona
l'esperit i la glòria del Club.

Barça! Barça! Barça!
és el crit que en els cors agermana
el Passat, el Present i el Futur.

Lletra: Josep Badia
Música: Adolf Cabané

CANT DEL BARÇA (1974)

Tot el camp
és un clam
som la gent blaugrana;
tant se val d'on venim,
si del sud o del nord,
ara estem d'acord, estem d'acord,
una bandera ens agermana:
Blaugrana al vent,
un crit valent,
tenim un nom,
el sap tothom:
Barça! Barça! Barça!

Jugadors,
seguidors,
tots units fem força;
són molts anys plens d'afanys,
són molts gols que hem cridat,
i s'ha demostrat, s'ha demostrat,
que mai ningú no ens podrà tòrcer:

Blaugrana al vent,
un crit valent,
tenim un nom,
el sap tothom:
Barça! Barça! Barça!

Lletra: Josep M. Espinàs i Jaume Picas
Música: Manuel Valls

CANT DEL CENTENARI (1998)

Cent anys, cent anys ...

Flama encesa fa cent anys,
il·lumina cent vegades
la ciutat bressol del nom
que ens uneix i ens encoratja.

Cent vegades més fort,
cent vegades més gran,
Futbol Club Barcelona,
per molts anys, endavant!

Catalana és la llavor
que s'escampa cent vegades.
Com més gent de tot arreu,
més gran és l'orgull blaugrana.

Cent vegades més fort,
cent vegades més gran,
Futbol Club Barcelona,
per molts anys, endavant!

Brota al cor un sentiment;
som del Barça cent vegades,
som trofeus i festa i gols,
som l'esclat de Visca el Barça!

Cent vegades més fort,
cent vegades més gran,
Futbol Club Barcelona,
per molts anys, endavant!

Lletra: Ramon Solsona
Música: Antoni Ros Marbà

S'acabà de imprimir el mateix dia
que el Barça guanyà l'Arsenal per 2-4
al mític estadi de Wembley,
trencant així una maledicció de 39 anys
sense guanyar cap equip anglés al seu terreny.
(19 d'octubre de 1999)

a

Consta d'una tirada
de 599 exemplars.

En Cullera

Residencial

BELLATERRA

Vistas al mar
vistas al mar

sólo un chalet

único

te puede dar
la mejor suerte

96 173 80 25

VENTAS:

Servicios Inmobiliarios

ATLAS

 s.l.

OFICINA PRINCIPAL: C/. Pintor Ferrer Cabrera, 6

Teléfono 96 173 80 25 - Fax 96 173 81 48

46400 CULLERA (Valencia-España)

OFICINA S. ANTONIO: C/. Cabanyal, 2 (Esquina 25 d'Abril) - Tel. 96 172 45 00

46400 CULLERA (Valencia-España)

OFICINA FARO: C/. Ntra. Sra. del Carmen, bajos (Edificio Faromar)

Tel. 96 174 61 05 - Fax 96 174 61 72

46408 FARO DE CULLERA (Valencia-España)

www.serviatlas.com - e-mail: atlas@serviatlas.com

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

Placeta Fonda, 3

Tels. 96 171 11 15 - 96 171 11 18 • Fax 96 171 00 07

SUECA